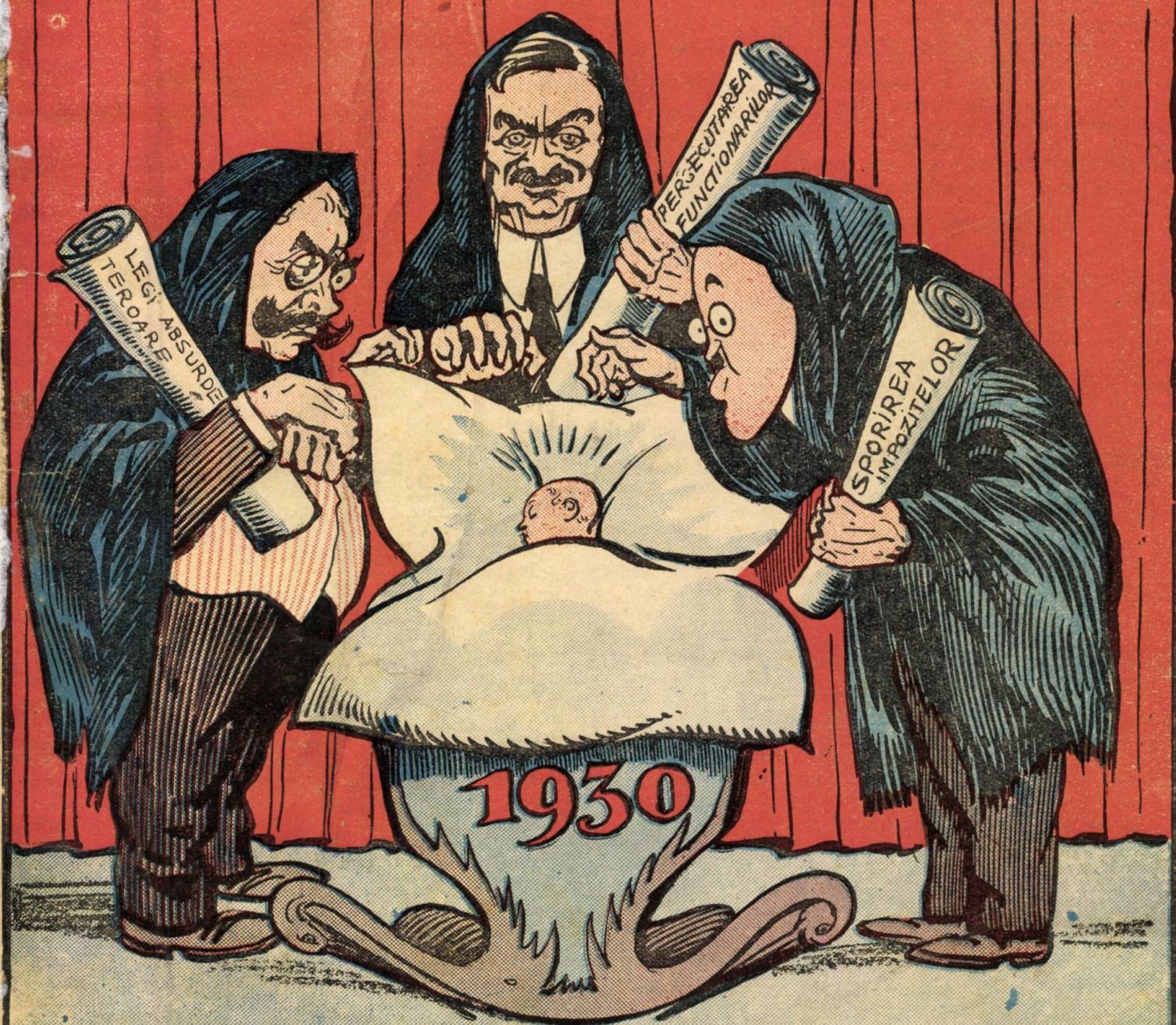

VESELIA DE ANUL NOU

URSITOARELE-COBE LA CĂPĂȚÂIUL NOULUI AN

Jalnicii: **Criza**, soție; **Impozitul**, fiu; **Falimentul** cumnat; **Cutremurul**, cumătru; **Cocoș**, naș; **Stabilizarea**, fină; **Iuliu Maniu**, nene; **Recolta**, rudă saracă; **Sever Dan**, fost (odată și bine) ministru; **D. R. Ioanțescu**, cât p'aci ministru la Muncă; **Focul dela Moreni**, asociat la afaceri; **Funcționarii licențiați**, **Casieria c. f. r** vidrighinizată, au durerea a vă face cunoscută moartea ubitului lor an

1929

răpus în floarea vârstei (365 zile) de mizerie fiziologică și termen fix, după o lungă suferință generală.

Inmormântarea va avea loc în noaptea de 31 Decembrie orele 23.55, în sunetele muzicii, clinchetul paharelor și veseliei generale.

Rugați-vă pentru... noi!

În pragul unui an nou, gândul ni se întoarce înapoi... fluierând. Cu atât mai mult acum când 1929 își împachetează febril bagajele, iar 1930 bate din copite de nerăbdare, fluierul nostru s'a făcut caval. 1929 n'a fost un an plăcut; angarele de tot felul ne-au împovărat sub imperiul lui; pacostea legiferantă a boerilor încinși cu tei, care ne conduc, ne-au hărăzit fericiri de care să ne aducem aminte zeci de ani de zile, dacă vom mai scăpa intacti (adică cu pielea pe noi).

În asemenea condițiuni, negreșit că așteptarea noului an, e întovărașită de un apreciabil spor de speranțe, pe lângă cele inerente și moștenite din tată'n fiu.

Ca să fim drepti, trebuie să recunoaștem că din părinți roși până la măduvă de lepra economică, așa cum au fost 1928 și 1929, nu ne putem aș-

tepta chiar la feți-frumoși pe 1930. Depinde numai de cei care îl vor avea în grije să-i schimbe puțin apucăturile... criminale. Și pentru aceasta există drept de vot, chiar pentru femei...

Ceace înseamnă că orice speranță e pierdută!...

Între alte pierderi care ne lovesc dureros odată cu pierderea bunului nostru an 1929 (fie la el acolo!) este și dispariția „mărcilor de asistență socială”. Urmasă sărace ale celebrelor mărci de ajutor, care la vremea lor au făcut ravagii în calambururile „oamenilor de duh” și prin paginile revistelor umoristice, mărcile asistenței, încet-încet, își pierduseră importanța. De unde mărcile de ajutor, se cocotau pe orice petiție, scrisoare, telegramă, afiș, etc., mărcile asistenței, tipărite sărăcăcios, au rămas numai la scrisori pentru ca după un timp să fie asvârlite în provincie. Ca niște rude sărace ce erau, mărcile asistenței nu se mai întrebuntau decât pentru provincie. Și Dumnezeu să mă erte, dar cred că nici acolo nu erau indispensabile!...

Acuma nu vor mai fi de loc. Și, e păcat. Era cel mai eficient „obiect”. Cu 25 bani, nu mai poți cumpăra azi nimic; ieri se mai putea: o marcă de-a asistenței.

Dar de ce le-o fi desființat? Nu mai avem nevoie de Asistența socială în țară. Are toată lumea de lucru și câștigă suficient?

Au fost triați toți invalizii, băgându-i la jandarmi călări? Sau l-au triat Arhanghelul pe tați?

Orfani nu mai sunt? Văduvele sărace s'au măritat toate prin grijirea d-lui Iuliu Maniu? Nepuțințioși nu mai există decât în Parlament? Cersetori, numai în corpul funcționaresc?

Iată tot atâtea întrebări, de al căror răspuns depinde dacă ne vom mulțumi cu atâta sau le vom trans-

forma în interpelare, cum se zice la Cameră.

Se pare că adevărul în chestia suprimării mărcilor de asistență este altul: guvernul a sporit taxa pe scrisorile din provincie și din plus va da o parte Asistenței.

Cu ate cuvinte, o nouă afacere pentru stat. Mai ciupește ce poate și din al golanilor!

Fiindcă toată lumea se vaetă, au început și rabini acest exercițiu foarte folositor pentru afirmarea lor. Domnii rabini cer ceva foarte logic: să se consfintească repaosul de Sâmbătă pentru evrei. Nu cred că ar avea cineva de zis ceva. Sentimentele religioase fac cinste celor care le dovedesc. Dar rabini mai cer ca Duminică, să se țină deschise prăvăliile, iar școlile să fie deasemenea deschise Duminică. Cu alte cuvinte, să se țină două zile pe săptămână repaos, fiindcă patronul român, cu personal încetățenit, nu va putea vinde de voe Duminică și de nevoe Sâmbăta.

Pentru vremile acestea, când toată lumea tipă de criză, nici că se putea o soluție mai practică.

Ca să sfârșesc, amintesc domnilor rabini încă un punct pentru a căru realizare ar fi bine să se agite: circumceizia tuturor românilor. Ca chestie de igienă, nu din alte motive! Și să fie siguri rabinii, că guvernul va delega pe d. Aurel Vlad cu studierea chestiei!...

Dr. Dras

Urări de Anul Nou

An nou, cu bine, sănătate!
Cu flori să-ți fie calea, nă!
Copil cu pletele de aur
Cu fruntea pururea senină

Hai, bun sosit! Și-acum ascultă:
Dă tuturor spor și bine
Că nu mori dacă faci ispravă...
Fii generos cum se cuvine!

Dă pace 'n lume și bucate,
Pe câmp să plouă și să fie
Belșug. Să nu mai ceară „ăla”
Mereu, mereu, economie.

Și fă ca 'n țara românească
Să meargă totul ca pe șine
Nu ca la tren... că, Doamne iartă!
Stă călătorul să leșine.

Trimite, rogu-te, îndată
La drăgălașe cititoare
(De sunt cumva nemăritate)
Un ginere ca și o floare

Gonițelor le dăruiește
Pe soți — că sunt și mangafale
Ce calcă 'n străchini la vecine
Și intră căsnicia 'n boale.

Bărbaților le ocrotește
Intotdeauna, veșnic, calea:
Să nu îl prindă... soțioara
C'apoi e să te-apuce jalea.

Celor bogați le dă onoruri
Și pune-l ca să învârtască
Politică: va merge strună,
Fii sigur c'or să-ți mulțumească.

Pe cei săraci să-i scapi, e ruga,
An nou, să-i scapi de sărăcie;
Ferește doamnele de... vârstă
Și sexul tare de chelie.

Pe cei bolnavi îi sfătuiește
Să nu ia doctorul de pază;
Eu când mă 'mbolnăvesc de... sete,
Cer cârciumarul să mă vază.

Deci cititori și cititoare
Ca să sfârșesc — băiat subțire —
Vă zic aci cu „Veselia”:
— Noroc la toți și fericire!

Dălacompect

SEXUL SLAB DE ERI

— Te-ai lovit ?? Te doare ? Nu ți-e rușine, Emma... fii femeie !

Un revelion fantastic

În noaptea de Revelion, petrecusem cu prietenii, care mă și aduseseră acasă. Cum și la ce oră, nu știu. Dar în pat, am fost martorul unui curios spectacol. Un revelion al animalelor.

A început cu un bal al purecilor.

Dansul l'a deschis o pereche; au urmat altele. Veni apoi grosul. În curând era o gloată. Dar până la cotilion, totul a fost suportabil. De atunci încolo, începu martiriul meu. Căci trebuie să vă spun că balul era în contul meu.

Îmbătați de șampanie, cruzii mei musafiri nu întârziară de a pierde orice reținere.

De la capul până la picioarele mele era o sarabandă infernală. O furnicătură vie îmi cuprinsese cor-

pul. Dealungul piciorului drept, o ceață de descreienți organizaseră curse de fugă pe tibia. Pe genunchi mi se instalase o horă.

Chiar în mijlocul pieptului, unde părea instalat bufetul, trei cumetre enorme mă tăiau în sandvișuri, fără să se ostenească, în vreme ce pe spina mea o altă bandă de tineret nebun se juca pe nevăzute de-a v'ați-ascunsele.

Incercai de câte-va ori să scap. Dar o neînvinsă toropeală mă paraliza. Deabea dacă puteam cu greutate să mă succesc din când în când. Incercai de asemenea să dorm. Imposibil !

Lucru ciudat. Deși era întunec nici un detaliu al acestei scene fantastice nu-mă scăpă. Zăream chiar

REVELION

Ca mii și milioane de insecte
Atrase de lumina orbitoare
Așa dansează fulgii de zăpadă
In raza flăcării din felinare.

Când banii se amestecă 'n grămadă?
Când viața se trăește mai intens?
Un ceas, o clipă numai de senzații
Șterg tot trecutul și dau vieții sens.

Și grațiile lor poliritmate
Dau farmec inedit acestei seri
Și suflă o pojghiță de vigoare
'Nainte de-a porni în nicăieri.

Nebun cine visează 'n astă seară
Când sub luminile scânteietoare
In jurul meselor de joc se 'ncearcă
Norocul unor zile viitoare.

Și totuși bani și clipe și viață
Ce se 'nvârtesc aici în ritm viol
Nu sunt decât doar fulgii de zăpadă
Sclipind în drumul lor molatec către
noi !..

Niculaiță Minciună

lămurit mult nasul meu, câteva persoane tinere făcând trapez în părul bărbiei.

Și deodată începu să-mi cânte ceva în creier. Ceva ascuțit, dar nu neplăcut, susținut de o muzică ușoară.

N'o să mă credeți, dar un purice care părea să aibe o oarecare vârstă se așezase la pian — în creierul — meu — în vreme ce alături, o gânganie feminină gâlgăia cu capul pe spate.

Nu putui să mă opresc și răsai. Ceeace îmi atrase îndată nenumărate „sst” spre a-mi impune tăcerea. Chiar în acest moment se sfârșia ariia. Isbucni o furtună asurzitoare de „bravo”. Și iată că după cererea generală, o bătrână cântă polca.

— O, ce polcă !

Nu mai era muzica de adineaori, ci o serie de bubuituri ritmice și brutale ca niște lovituri de ciocan pe nicovală.

Dansatorii ?... niște nebuni, răsucindu-se săltând, înlanțuiți, isbindu-se de perețele intern al craniu-

lui meu, pe care-l sguduiau cu dureri atroce. Cred că e peste putință să-și închipue cineva asemenea dureri.

Notați că această ciocăneală înfricoșătoare nu mă împiedica de a simți mîile de înțepături de care suferea, din cap până 'n picioare, bietul meu corp, mereu și mereu în prada cruzimei celorlalți purici revelioniști.

Nu-mi dau seama cât timp a ținut acest chin. Cred că am leșinat.

Voci omenști mă sculară din amorteală.

Deschisei ochii. Era ziua 'namiaza mare. În camera mea intraseră trei-patru tineri. Îmi recunoscu tovarășii din ajun.

— Ei, ai dormit bine ?

— O ! capul ! capul ! zisei euducând mâna la cap.

— Da, știm, știm ! Ticălosul de fierar care bate la nicovală. Așa pătește cine bea șampanie multă. Un duș va face să dispară totul. Hai, grăbește-te. Te așteptăm la Mircea la aperitiv.

Și plecară răsând.

Mă sculai. Apa rece îmi readuse puțin gândurile la locul lor. Îmi explicai ce era cu pianul !.. La naiba, că doar nu pentru prima oară băusem.. Dar nu pricepeam imposibilitatea de a dormi și restul visului urît.. Cartea spune că lighioane care fac rău în vis, e vis de alcoolici.. Da, da ! Inșă privirile îmi căzură pe picioare.. Erau roșii ca focul. Va să zică nu visasem. Mă repezii la pat și asvârlui plapuma..

Și, deodată îmi pieri răsul ! Și nu mă mai mirai de veselie prietenilor mei :

— Canaliile îmi puseseră praf de scărpinat în așternut.

Scarron

DIN COLȚUL
MEU

Cronica cinematografului

Suntem în seria filmelor de aur. După reprezentarea filmului „Crăciunul” piesă în trei zile și un prolog : „Ajunul”, — astăzi se reprezintă „Anul Nou” înscenare într'o zi și cât mai multe tablouri.

În prima parte avem de admirat două celebrități ale ecranului „Seriabilitatea” și „Amabilitatea”, amândouă pornite în căutarea craiului Bacșiș, pe care îl caută până pe inserat din stradă în stradă și din casă în casă. Între timp cete de copilași cu sorcovele în mâini, le încurcă întru cât-va calea, — și unii și alții fiind călăuziți de acelaș.. nobil ideal : banii.

Tabloul intitulat „Curățatul” și care reprezintă cetățeanul care și-a încercat norocul în noaptea de Revelion, este cât se poate de bine redat Asemenea și celelalte reprezentând : **Vasilca, Capra, Semănătorii**, etc. Cât privește finalul, nu avem decât cuvinte de laudă, mai ales pentru scenele : „plăcinta cu răvașe” „ploconul nașului”, „cadourile” și cea mai reușită dintre toate „bilanțul”.

Cu alte cuvinte, un film, care în decursul veacurilor, promite să facă serie și care păcat că nu se reprezintă (zic factorii și vardiștii) decât odată pe an !

Dînpoeș

CATALOG DE CADOURI

Tocmai când se apropie epoca fericită a cadourilor, începi să te simți lipsit de imaginație, desigur fiindcă prevezi că o să-ți lipsească și bani.

Tot timpul anului trăești fără nici o grije, dar Decembrie sosește! și trebuie să-ți faci socoteala tuturor politetelor pe care ai să le întorci.

Primul lucru care te atrage sunt **obiectele din piele**. O poșetă? nu strică niciodată; se uzează repede; se schimbă și moda.

Dacă vrei să scapi eftin, cumperi de la același magazin, en gros, totuși nu poți să oferi tuturor domnișoarelor și doamnelor pe care le cunoști, câte o poșetă. Lucrul se poate afla și atunci se răspândește vestea că ai cumpărat un stok.

Blănurile

Nu poți să oferi o blană unei domnișoare de cât cu condiția să-i fi rudă apropiată.

Să nu întrebi nicio dată pe o fată ce dorește. Dacă-ți mărturisește înroșindu-se că vrea o blană de ermină și tu ai să-i dai în schimb cea cea mai frumoasă blană de iepure, n'are să-ți erte niciodată ofensa aceasta.

Parfumeria

E foarte delicată... și chiar primejdioasă.

Femeile au idei preconcepute în ceea ce privește parfumul. Nu le place de cât unul și trebuie să fii un prieten intim al casei ca să-l cunoști. O sticlă cu parfum într-o cutioară, și se pare impresionantă și de efect. O femeie trebuie să știe cât sunt de scumpe parfumurile și chiar dacă nu-i place mirosul unui parfum, totuși o să-ți fie recunoscătoare. Dar unele mulțumiri sunt mai neplăcute de cât o tăcere.

O prietenă a găsit nimerit să-mi spună după ce-i oferisem o sticlă de parfum:

— O! de ce faci nebunii din acestea!? de ce ai umplut sticlă?

Cărțile de lux

Trebuie să te pricepi în ceea ce privește cărțile de lux și mai ales trebuie să se priceapă și prietenii cărora le dai.

Am cunoscut un tânăr care suspina după o doamnă, care avea reputația de a fi bibliofilă.

Tânărul nu îndrăzni să-i mărturisească iubirea și atunci îi veni o idee. Caută o ediție rară din „Educația sentimentală” a lui G. Flaubert pentru ca s'o facă să priceapă că

dacă ea e M-me Arnaud, el e Frederic.

El îi întinse exemplarul, tremurând de emoție, crezând că ea își va ridica ochii spre el și că se va roși.

Tânăra bibliofilă luă însă exemplarul în mână și strigă:

— Il știu, are o ruptură mică la pagina 23... iată!.. și o pată de cerneală la pagina 188... uite-o, și-am spus eu. O sunt foarte mulțumită!

— Ați citit desigur „Educația sentimentală”? întrebă prietenul meu, a cărui inimă bătea!

— Nu... e amuzantă?

Bibelouri, curiozități

Arta de a căuta un obiect care să fie ceva, nu o posedă oricine. Dacă se spune de tine că ai gust, poți să oferi orice.

Jucăriile

În afară de prietenii mai sunt și copiii prietenilor noștri. Sunt fermecători și le purtăm de altfel grija până la sfârșitul vieții.

Începi cu o sunătoare, un căluț, continui cu o păpușe, niște soldați de plumb, mai târziu o bicicletă, un aparat de fotografiat, o rachetă de tenis, un cinematograf mic...

Apoi, bățelul devenit tânăr are nevoie de câteva sutare și domnișoara se mărită... și are copiii și seria cadourilor continuă.

Bine că băiatul, după ce și-a stors destul bani, te evită pentru că și-a promis să-ți dea înapoi datoria săptămâna viitoare — au trecut însă doi ani și jumătate de atunci.

Florile nu fac efect niciodată. Tutturor femeilor le plac florile, da, dar cu condiția să nu dorească nimic altceva.

Bomboanele

Bomboanele plac întotdeauna, afară poate de ziua Anului nou, când primești prea multe.

Cadouri utile

Niciodată să nu dai cadouri folositoare, evită să-ți vexezi prietenii. Dacă darul pe care-l oferi e într-adevăr util, fii sigur că o să ai aerul că oferi un bacșiș sau o pomană.

Nu te duce niciodată la vreo rudă săracă cu o găină friptă, înfășurată în hârtie spunându-i că te-ai gândit că-i va face mai mare plăcere decât niște bomboane.

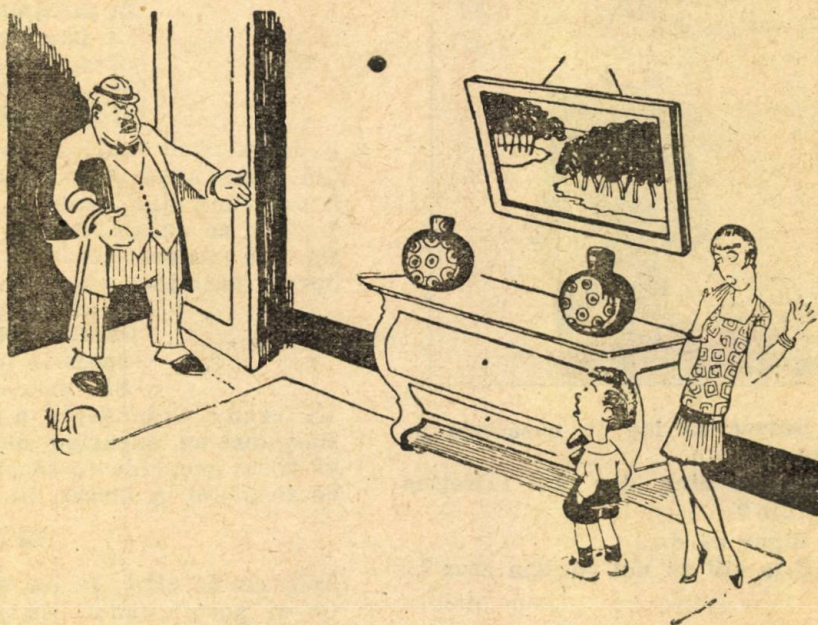
Îți va răspunde cu siguranță:

— Îți mulțumesc, dacă vrei să rămâi la masă, avem un curcan.

Numai tu n'ai să primești nimic, draga mea, pentru că nu mai am nici un ban. Am dat totul pentru alții.

Ne iubim destul noi doi, ca să putem trece peste probele acestea de simpatie pe cari trebuie să le dai indiferenților.

Nu pari mulțumită. S'ar zice că nu pricepi de ce e vorba... că nu crezi în iubirea mea. Spune drept, între noi, adică tu îmi dai cadouri? Ah! trei cravate, merci. Eu îți plătesc croitoreasa! Bine, știu că asta nu contează; tot ce fac eu nu contează. În fine, am să-ți dau ceva... ce spui? că și-am stricat tot cheful? Ah Doamne, ce complicată e viața! Ce înțeleseseși? inelul pe care l-am văzut împreună? un nimic! Haide sărută-mă! La mulți ani și sănătate? Dacă o să primești inelul?... Nu prea știu cum, dar știu că-i să-l ai!

— Ce trebuie să-i spui lui tăticu când vine acasă

— Că verișoru a strâns în brațe și a sărutat pe mămică!!...

e câmpul nins, afară, departe und'se'ntinde
Nestrăbătutul codru al veacurilor moarte,
A poposit o ființă ciudată, în vestminte
De gală

Care soarte
Glumeață îl aduse pe-acest moșn neag monden
În câmp la miez de noapte,
Aici unde-amuțiră și ultimile șoa pe te ?
El poartă frac, monoclu și'n chip de clac : joben.

De multicolorele confetti
Sunt hainele și părul pline
El zace strâns în lăntișoare
De grațioase serpentine.
Pe spate-o mână jacăuse
L'a însemnat pe haina nouă
Cu creta, sub o mare cruce :
„O mie nouă sute și douăzeci și nouă !”

Și moșul din zăpadă cu glas de prooroc
Vorbește :

— Halal de carieră, halal de-al meu noroc !
Acum un an, pealcea treceam spre Capitală
Mă 'ntâmpinau cu muzici, primire triumfală !
Femei exuberante, bărbați cu ochi de foc
Vedeam în mine sotul ascunsului noroc
Vedeau în mine-atuncea nădejdea de mai bine.
Vedeau... ce vede omul, când cupele sunt pline.
Și au crezut nebunii, cu minte de copil
Că eu... sunt fericirea; eu... anul cel umil

Biet manechin ce-apare
Pe scena omenirii
Curând pentru-a dispărea
În faptele-amintirii.

Trecu apoi serbarea ; medalia rever sul
Și-l arată și-atuncea tăcu deodată ghiersul.
Și-n loc de „an de bine” m'au bles temat în cor.
De parcă eu purtasem pe lume jalea lor.

De parcă eu fusesem
Impunerea grozavă
Trecând pe verzi somații
A fiseului otravă.
De parcă eu urcasem
În vârful-a șapte perne
Pe cei ce-asvarlă lumea
În preajma crudei ierne.
De parcă eu numisem
(Gest batjocoritor !)
Pe cei ce 'nfruntă lumea
Cu Vidrighinul lor !

Și-acum când scurta-mi viață de jalnic recordman !
(Să nasc, să-mi duc viața și să sfârșesc : un an !)
Acum când pier aicea în pragul veșniciei
Toți cei ce mă primiră în culmea veseliei
Din nou strunesc vioara, iar toarnă prin pahare
Spre-a 'ntâmpina cu-acelaș vacarm de sărbătoare

Pe bietul an ce vine
Surzător la viață
Sperând în vremi de bine
Și... moași-sa pe ghiață !

La cruda desnădejde a moșului chefliu
Răspunse-un cucurigu de-aproape, tare viu,
Și trista mogâldeată făcând doar „păc”, un fum
Se răspândi 'n tăcere, ca un salut postum.

EPILOG

Adio an de grije, tu an stupid, tu fleac,
Ce ai pornit acum să populezi eternul
Plecând puteai un singur dor să ni-l faci pe plac
... Să ne fi luat guvernul !

— Doresc să iau în căsătorie pe
fica d-v.
— Foarte bine, dar poți întreține
o familie ?

— Sigur că da...

— D-ta știi că noi suntem zeci ?...

(Pêl Mêle)

Paramon

- Biata fată! nu-și poate opri lacrimile!
- Ce vrei! E fatal, dragul meu; perlele când le porți prevestesc lacrimi.
- Dar cele dela gâtul ei sunt false!
- Atunci, nu o mai căina, sunt lacrimi de crocodil!...

Cadoul de Anul Nou al lui Jenică

— Ce cadou să dăm noi lui Jenică de Anul Nou? se întrebau domnul și doamna Pineanu cu vre-o săptămână înainte de sărbători.

— Jenică, zise mama, are șase ani. Trebuie să începem să-i cultivăm gustul pentru arte și științe.

— Eu sunt de idee, răspunse tatăl, să-i dăm un cadou care să-i facă plăcere.

Prineanu, bogat angrosist, se afla în conflict asupra acestui punct, cum de alt-fel se afla totdeauna cu femeea sa, care știind să cânte la piano și să vorbească puțin franțuzește, se considera superioară bărbatului ei, un comerciant incult.

Acesta urmă:

— Jenică nu e prea inteligent. Ar fi mai bine să-l întrebăm ce vrea.

— Cum o să știe el ce vrea? N'are nici o idee de ce se dă cadoul. Noi ca părinți suntem datori să alegem. Eu cred că ar fi bine să-i dezvoltăm urechea muzicală.

— Urechea muzicală?

— Da, și pentru asta sunt de părere să-i cumpărăm un fonograf.

— Foarte bine, draga mea, am înțeles: știu că de multă vreme doreai acest instrument. Dar Jenică nici nu se gândește la fonograf.

— Pentru-că nu-l cunoaște. Dar am observat că e foarte sensibil la armonie. Când cânt la piano sau din gură, tace...

— Pentru-că îi e frică.

— Nu e adevărat! Jenică ascultă cu religiozitate.

— Până începe să plângă.

— Plânge de audiență!

— Să zicem că e așa. Dar uite! că vine! Jenică, vrei de Anul Nou să-ți facem cadou un fonograf?

— Ce e aia un fonograf?

D-na Pineanu supărată, intrerupe vorba:

— Dar nu vezi că-l tâmpești cu întrebări stupide? Ascultă Jenică, vrei să primești cadou o jucărie frumoasă care cântă?

— O, da, mamă!

— Vezi! strigă ea triumfătoare. Vrea! O vei avea jucăria, scumpul meu, împreună cu cele mai frumoase bucăți alese de mama ta: duetul din Samson și Dalila, aria Margaretei din Faust, Walkiria...

— Mai bine ia-i Valencia, suspină tatăl. Apoi adresându-se copilului:

— Și ce ți-ar mai face plăcere Jenică? Ce ai mai vrea tu singur fără să-ți mai spun eu sau mamă-ta?

— Eu singur tată? Ași vrea niște pești mici roșii. Știi, peștișori din aceea, într'un vas mare cu apă.

Acum Pineanu triumfă.

— Iată dorința lui adevărată. Vei avea peștișorii Jenică, eu ți-i cumpăr.

— O, mulțumesc, tăticule! Să te pup!

Copilul sărută pe tată-su și începu să joace de bucurie.

— Vezi, zise Pineanu, că preferă peștișii fonografului?

— Când o vedea el fonograful o să-i placă mai mult, răspunse ea încăpățănată.

Discuția urmă și bărbatul cedă ca de obicei. Jenică primi cadou un fonograf și peștișori.

Cu toate că nu era o inteligență rară, Jenică era observator și sensibil ca toți copiii: el înțelese care din cele două cadouri erau preferate de părinții săi: când mamă-sa era de față asculta cu atenție dar fără plăcere fonograful; când tatăl său era de față, se juca bucuros cu peștișii. Când părinții erau împreună, Jenică era foarte contrariat: ar fi voit să fie draguț cu amândoi, să asculte fonograful și în același timp să se joace și cu peștișorii. Dar mamă-sa intervenea:

— Lasă de-o parte urâcioșii ăia de pești. Vino în salon să ascuți ce frumos cântă fonograful.

— Lasă-l în pace cu fonograful tău! Jenică, rămâi în camera ta și joacă-te cu peștișii tăi!

Jenică întrebă într-o zi:

— Dacă le-am cânta cu fonograful peștilor? Poate lor le place muzica.

— Muzica nu e făcută pentru peștișii tăi, zise mama; de alt-fel ei nici nu aud pentru-că sunt în apă.

Jenică rămase gânditor.

— Doamne! E grozav!.. exclamă d-na Pineanu intrând în salon.

Bărbatul ei alergă în grabă. Sentimentul pagubei îi opri pe amândoi soții să nu izbucnească în râs.

— Tu ai făcut asta Jenică?

— Da, tată.

— Și ai putea spune de ce?

— Ca să mă joc și cu peștișii și cu fonograful. Ca să fac plăcere în același timp și ție și mamei și peștilor!

Jenică cuprins de dorința să mulțumească pe părinții săi se gândise să pună fonograful în bazinul cu apă și pe cornetul lui presărase peștișorii roșii ca să audă. Brav copil! Pentru zelul său fu răsplătit cu o pereche de palme din partea mamei sale.

— Acum nu se mai zice: un porc gras!...

— Atunci cum îi zice?

— Un porc obez!

(Frou-frou)

UN AN DE GUVERNARE NĂȚIONAL-TĂRĂNISTĂ

D. Maniu. — La anu și la mulți ani!

Criza, Foamea, Sărăcia. — Și fără urare, cu d-ta la guvern suntem asigurate pe viață!...

Mis- misuri

Logică

Un negustor se duce la un prieten cărui îi destăinuiește nenorocirea sa.

— Dragul meu, am de plătit astăzi o rată de 50.000 lei unui furnizor.

— Și?

— Am venit să te rog să-mi împrumuți tu suma asta.

— Ești nemaipomenit, dragă.

Cum, tu vii să-mi ceri mie, prietenul tău, cinci zeci de mii de lei și ai pretenția să-i dai unui om pe care de abia îl cunoști?

Omleta împărătesei Maria-Luiza.

Împărăteasa Maria-Luiza avu într-o zi fantezia să facă ea însăși o omletă.

Ea porunci să i se aducă în apartamentul său din Tuilleries, tot ceea ce avea nevoie pentru această operație: un rechaud, unt, ouă și o tingire.

În timp ce ea era ocupată cu preparativele, împăratul intra pe neașteptate și zise:

— Dar, ce e aici? E un miros strășnic de bucătărie.

— Sire, răspunse râzând Maria Luiza, vroiam să văd dacă aș mai ști să fac o omletă. Altădată mă pricepeam de minune.

— Ah! lucrul cel mai greu e să știi să le întorci și cu asta mă însărcinez eu...

Zicând aceasta Napoleon trimise să i se aducă un șorț, apucă tingirea de coadă și o zgudui deodată energic.

Și omleta sări... pe covor.

Atunci devenind ironic, ca să nu pară vexat, împăratul se legă de Maria Luiza:

— Intr'adevăr, draga mea, n'ai să știi să faci niciodată o omletă.

În discuții femeia uzează de o armă specială care se numește „aluzie”.

Nu e un reproș, e o comparație, o aluzie, periculoasă. În toate discuțiile pasionale, o aluzie valorează toate reproșurile.

Dacă aluzia nu și-a ajuns scopul, femeia își imaginează că n'a zis nimic. Dar dacă lovitură e vie, ce succes! Ca să fii sigur de rezultat trebuie ca aluzia să fie directă, așa de directă ca să fi lovit sigur și așa de diplomată, ca femeia care a spus-o să poată invoca un alibi și să asigure că n'a visat nimic. Cea mai bună ripostă e adesea să te faci că n'ai înțeles aluzia.

Chitara havaiană

— Allo. Allo. E exasperant. Allo, domnișoară...

Sorescu agăță receptorul și sună lung. De un sfert de oră, își dădea osteneala să capete legătură cu un număr.

Financiarul de obicei au mult sânge rece, dar în dimineața aceea, Sorescu, directorul Creditului Forestier, avea nevoie urgentă să vorbească cu un client.

— Allo!... Allo!...

Sorescu se supără, bătut din picior, nimic. Tăcerea cea mai complectă domnea pe linie. Era să renunțe când un sunet îndepărtat îl opri.

— Allo! ascult!

— Intr'adevăr, ascultați domnișoară! Era și timpul! De o jumătate de oră sun.

— Ce număr doriți?

— Credeți că e plăcut să stea cineva cu receptorul la ureche în vreme ce o afacere extrem de importantă se tratează poate fără mine?

— Vai, domnule, eu nu sunt pusă aici ca să primesc plângerile dv. cereți numărul sau închid telefonul.

Sorescu asculta acum fără să răspundă. Sunetul acestei voci de femeie îl găsea delicios. Dece să mai fie supărat? Nu mai avea acum nici o grabă. Se simțea învăluit într'un farmec bizar.

Atunci, ce număr doriți?

— 42 pe 42.

— S'a făcut!

El nu se mai gândea să răspundă. Evoca buzele care răspundeau la capătul celălalt al firului.

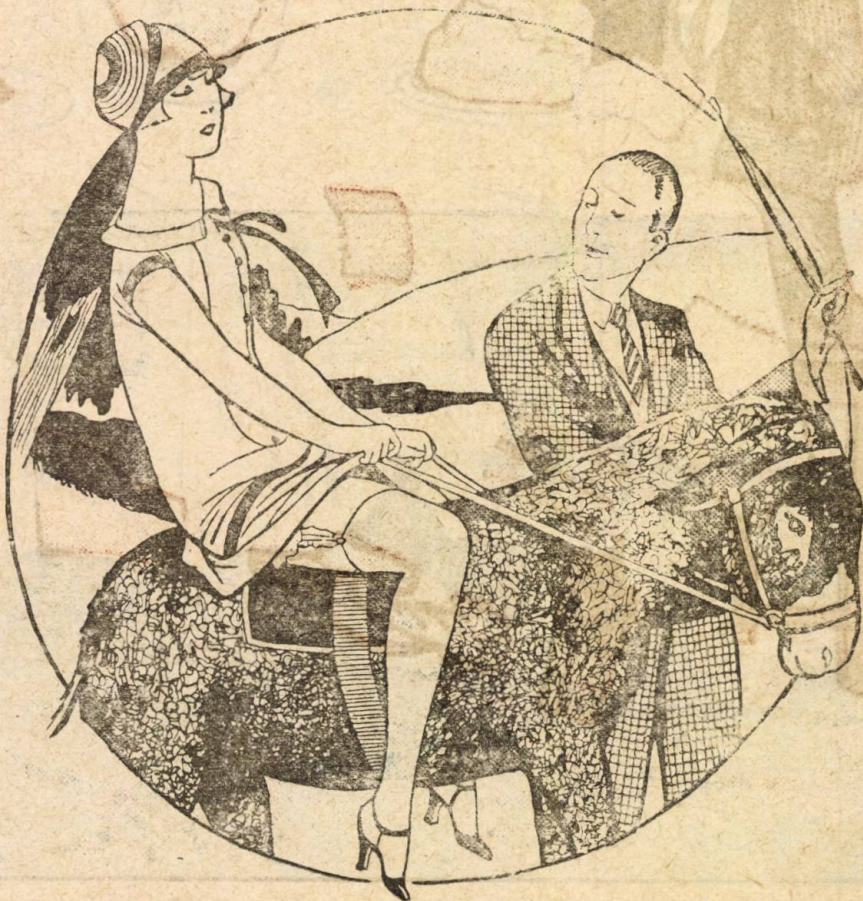
Le ghicea frumoase, roși, fragede, ca un fruct copt. În jurul buzelor își închipuia figura. Un oval pur, cu trăsături fine, ochi mari profunzi, melancolici sub părul blond. Visa astfel de câte-va clipe când vocea se auzi din nou.

— Ocupat!

— Mulțumesc domnișoară.

Sorescu agăță receptorul rămânând turburat. O voce poate cânta

MICILE ACCIDENTE

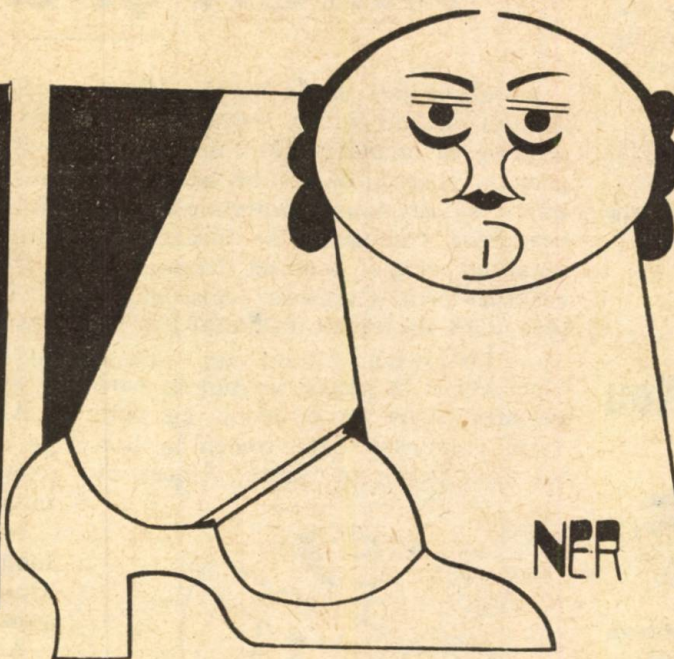
— Acum un sfert de oră mi-am rupt combinezonul meu rose.
— Nu puteai să-mi spui asta mai curând?
— Așteptam să fim singuri.

(L'humour)

SIMPATIIILE „VESELIEI“ LA GALAȚI

Dușmanul tripouterilor

O... miss

Depozitarul de vinuri ruginite
și de... mitilic prohibit.

pe nervi ca un arcuș de vioară. Cuvintele au o putere nebănuită când sunt întovărășite de anume acorduri. El diseca farmecul acelei voci armonioase ca o simfonie. Simțea nevoia să o mai audă încă.

— Allo !..

— Allo !..

— Sunt eu, domnișoară, care v'am cerut adineori 42 pe 42. Sunteți așa de drăguță să m'îl dați când va fi liber ?

De atunci Sorescu avu o prietenă îndepărtată, pe domnișoara de la telefon. Cunoștea orele ei de serviciu și momentele când relativ era liniștită.

Asculta vocea ei care îl turbura ca o chitară havaiană.

Sorescu cunoștea numele prietenei sale invizibilă ! Se numea Gaby. Ea îi confiasse între două comunicații că purta părul scurt, că îi plăcea aerul de câmp și muzica.

De multe ori Sorescu o întrebase :

— Ești liberă astă seară ?

— Nu.. de ce ?

— Pentru ca să mergem să facem o plimbare afară din oraș, la aer. Îți va face mult bine aerul purificat, după o zi de muncă.

— Ar fi prea frumos..

— Primește, te rog invitația mea..

— În altă seară.. da..

Sorescu nu trăia de cât cu această speranță. Ce fericire să asculte pe Gaby vorbind... vorbind, după lichioruri și șampanie.

Dar prietena îndepărtată nu se decidea să răspundă invitației, cu toate insistențele lui. Intr-o zi pe la orele șase, servitorul veni să-l anunțe misterios, că o doamnă voeste să-i vorbească.

— Cum se numește ?

— Nu vrea să spună.

— Cum ?

— Spune că domnul o cunoaște.

Sorescu tresări.

— Poftește-o înăuntru.

Ușa se deschise și o tânără apără în penumbră. Sorescu privea mica siluetă care înainta. El distingea sub pălăria înfundată până la sprâncene, niște ochelari mari de ecaie. Privirea sa coborî până la picioare.

— Doriți să-mi vorbiți domnișoară ?

— Da.. E drept, nu mă cunoașteți..

Eu sunt Gaby..

— Gaby !

— Domnișoara dela telefon !

Ionescu rămase consternat. Gaby.. această apariție... Nu, era imposibil.. de altfel, vocea... vocea melodioasă, muzicală era diferită... Nu, era o glumă.

— Nu cred că sunteți aceea care ziceți, domnișoară.. Gaby nu avea vocea dv.

— Aparatul schimbă sonoritatea...

— În orice caz nu așa de mult.

— De altfel pot să vă probez că sunt Gaby repetându-vă toată conversația noastră.

Sorescu, în vreme ce ea vorbea, simțea că îl cuprinde o supărare unită cu iritație. Ce crudă e întâmplarea uneori ! Cum și-o închipuise el și ce era !

Gaby îndrăzni să adauge :

— Ați insistat atâta ca să vii într-o seară să luăm masa împreună.. Atunci, astă seară fiind liberă..

CADOU DE ANUL NOU

D-lui Grigore Patriciu
Autorul „Baloanelor de săpun”

O vorbă să îți spun mă lași ?
— „Baloanele” au lest în ele
Și pentru cât săpun stricași,
Puteau ieși mai... curățele !

Abu-Hasan

— Da, zise Sorescu cu vocea înceată, foarte draguț din partea d-tale, dar, din nenorocire, astă seară am un banchet, mai mult un aranjament de afaceri de care nu mă pot dispensa.. Așa că înțelegeți..

Gaby se ridică puțin cam palidă.
— Da.. da, înțeleg..

Și plecă sub privirile disperate ale lui Sorescu.

Ce îmi aduce Anul Nou

Eu știu ce îmi aduce Anul Nou.
In primul rând un guturai cadou;
Apoi atâtea rânduri de golani,
Plecăți cu cârdul după gologani.

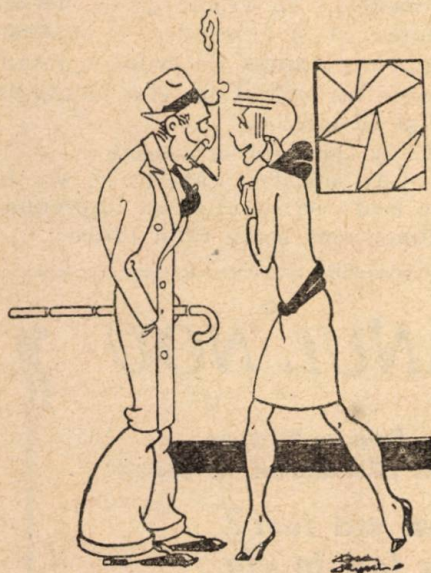
Pentru nevastă grija să-i dau darul,
Indatorirea să schimb calendarul, —
Și vorba-aceia, mult, puțin ce-o fi,
Să cumpăr și ceva pentru copii.

Un drum la piață numai pentru gură,
Junghiuri prin șeale, din ridicătură,
Căci soarta foarte îndatoritoare,
Acasă m'a scutit de servitoare.

Mai sorcove, c'asa e obiceiul,
(Nevasta își păstrează reteveiul)
Bărbatul și'n bordeie și 'n palate
Să fie sorcovit pe nespălate.

Apoi la masă, după-atâta trudă
Inemeresc plăcinta cea mai crudă
Și iau răvașul care cu toptanul
Mă beștește pentru întreg anul!

Iorgu

- Ți-am adus ceva pentru gât.
- Un colier?
- Nu, o mașină de ras.

(Journal Amusant)

Albert și doctorul

Băiat chipeș și de viață, Albert Aleonu întâlnește într-o seară de Decembrie la bancherul M... mai mulți prieteni plăcuți; de comun acord hotărâră să reveioneze împreună. Fiecare însă trebuia să se însărcineze să aducă câte o doamnă draguță la restauratorul „Cacatoes” care anunțase deja un menu minunat.

— Iertați-mă numai un minut, făcă Albert și părăsi grupul în care se află, atras de o brună cu ochi verzi delicioasă care trecea la brațul unui domn în vârstă. Albert, în

El îndrăzni s'o întrebe dacă ar putea să-i facă vizită într-o zi.

Ea îi răspunse „De ce nu?”. îi promise un alt tango, dar peste câteva minute, o căută, în zadar; plecase, fiind chemată urgent la un bolnav.

Chiar a doua zi îi telefonă, acum îl înștiință că doamna doctor plecase la Lyon unde se ținea un congres științific, trebuia să lipsească o săptămână.

Albert fu pe cale să ia trenul dar pe urmă se gândi că prea multă nerăbdare nu ar face impresie frumoasă.

Așteptă opt zile și pe urmă telefonă din nou, doctorița întoarsă în ajun, primea consultații între trei și șapte.

Albert alese la florar, un coș mare de trandafiri roșii, rugând să fie trimis la cinci și jumătate fix. Pe la cinci, îmbrăcat ca un arbitru al eleganței, suna la ușa doctoriței Cler.

Un servitor îi deschise ușa și în timp ce Albert intra în vestibul vesel și luminos, îl întreabă:

— Domnul a luat oră pentru consultație?

hainele sale de o tăietură minunată, căută să-și pue în evidență statura-i impunătoare; era renumit, trecea doar drept un faimos seducător.

Ea părea însă că nici nu-l observă, ci urmărea cu sexagenarul decorat o discuție foarte animată. Lucru de mirare, împrejurul ei se strânseseră tot atâți bătrâni cât și tineri. Albert se informă și află că simpatica creatură era doctor în medicină. Mariana Cler, instalată după strălucite examene, avea deja multă clientelă. Ii plăcea însă distracția tot așa de mult ca și lucrul. Nu se știa să aibă vre-un amant dar nici novice în viață nu părea să fie..

— Iată ființa cu care ași vrea eu să reveionez, își zise deodată Albert.

După ce îi fu prezentat, Albert dansă cu ea, o făcu să suradă, deși era emoționat să țină în brațe o doctoriță,

— Nu, răspunse îndrăgostitul, dar iată cartea mea de vizită. Am anunțat vizita mea de mult.

— Pofțiți vă rog în salonul de așteptare. Doamna doctor vă va primi când se vor sfârși consultațiile.

„Seinn bun!” își zise Albert.

În odaia modern mobilată în care

fi introduse servitorul, se mai aflau încă șapte persoane, dintre cari patru copii.

Albert așteaptă o oră întreagă cetind „Fetița cea cuminte” în timp ce clienții din salon defilau.

În fine, numele său fu pronunțat, și Albert intră foarte emoționat dar surâzător în cabinetul doctoriței.

Delicioasa Mariana, într'un șorț alb, înaintă spre el cu mâna întinsă. Și ea surâdea, dar cu un zâmbet profesional..

Era totuși șase.. nu adusesse oare florarul coșul? Să întrebe, nu ar fi fost delicat. Albert se mulțumî deci să spue:

— Numele meu nu vă amintește nimic? I-a răspuns cu un „nu” rațios cu capul. Puțin vexat, Albert preciză.

— Am avut plăcerea deosebită să dansez cu d-voastră la bancherul M..

— Ah! da, îmi amintesc, declară Mariana cu o grabă care denota că nu-și aducea nimic aminte. Și adăugă, tot surâzătoare:

— Nu aveți oră luată, așa că am prea mult timp să vă consacru. E vorba de un copil?

— Nu, doctore, — zise Albert, cu o privire semnificativă —: pentru mine:

Privirea sa nu fu pesemne înțeleasă, căci doctorița îi răspunse:

— A, e pentru d-voastră?

Sunt specialistă în bolile de copii.. Dar nimic nu mă împiedică să cercetez și pe un adult. Ce vă doare? Vă ascult.

Foarte serioasă, cu bărbia sprijinită în mâini. În fața unui birou mare, doamna doctor fixă pe Albert; acesta avu intenția că dacă ea va afla chiar atunci că scopul vizitei lui nu era de a o consulta, ci de a o cuceri, îl va expedia fără multă vorbă. Principalul era să precizeze răul de care suferea.

Mariana îi spuse blând:

— Nu îndrăzniți să începeți? Cura!

Un doctor poate să audă orice..

— Iertați-mă doamnă doctor, eram

puțin tulburat. Iată am dureri ascuțite aici.. și aici..

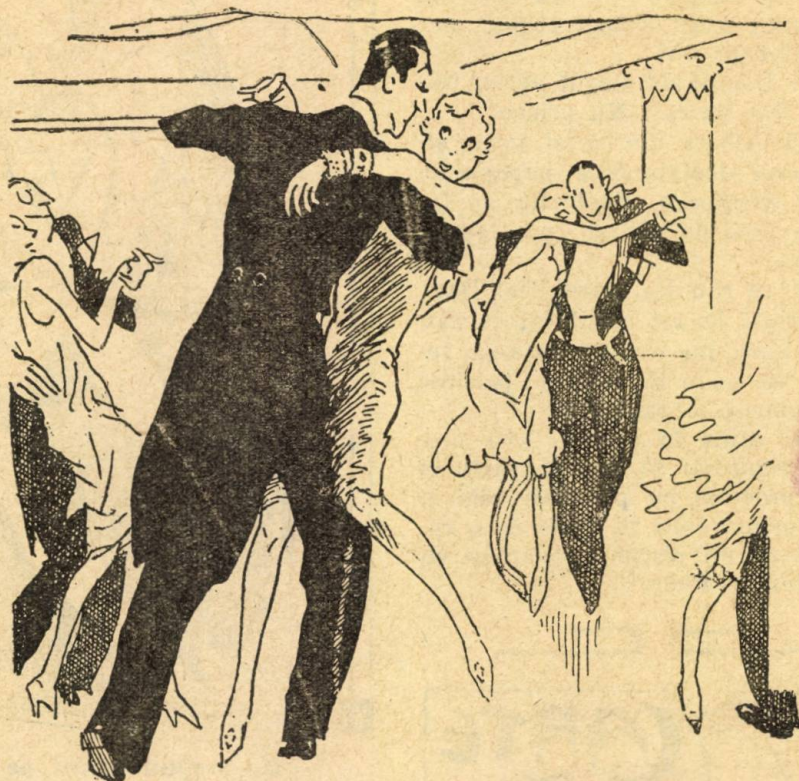
Și arătă, la întâmplare, două puncte pe piept.

— Acolo și acolo? Foarte bine. Dezbrăcați-vă, am să vă examinez.. haina, vesta și cămașa.

Te

nunchii cu ajutorul unui ciocănel. Îi rugă în cele din urmă să se întindă pe divan, îi pipăi pântecul, se strâmbă puțin și spuse însfârșit:

„Sculati-vă, domnule, am isprăvit”
Albert se îmbracă, destul de jenat.

Pe cât de încântat ar fi fost Albert să se desbrace lângă ea într'un buduar, pe atât se simțea de jenat să-și scoată cămașa în fața ei, într'un cabinet împodobit cu statui grecești și cărți medicale.

Când îl văzu dezbrăcat până la centură ea îl examină în spate, la piept; cum ar fi mai sărutat el ceafa aceia delicată.. Deodată Mariana murmură un „Aha!” care potoli avântul pacientului.

Ea ordonă:

— Respirați adânc. Numărați pa-
truzeci și patru, patruzeci și cinci..

„La, „șaizeci” ea spuse: „Destul”,
luă un carnet negru, stetoscopul,
ca să asculte bătăile inimii. Îi lua
tensiunea arterială, apoi îi lovi ge-

Doctorița se spală pe mâini și se reazează la biroul său.

— Ați mai consultat de curând vre-un coleg de al meu? Nu aveți nici-o rețetă?

— Nu, am venit la d-voastră așa..

— Aveți hipertensiune.. inima neregulată, ficatul mărit. Încă nu e nimic grav, de sigur, totuși trebuie să vă îngrijiți. V-ați cheltuit cam mult energia, în toate privințele (surăse).. Am să vă prescriu un regim pe care să-l păstrați cu sfîntenie.

Albert gânditor o contempla. Cineava bătut la ușă. Servitorul intră, spuse câteva cuvinte încet doctoriței care întrebă mirată:

— Nu ți-a spus din partea cui?

— E și o carte de vizită.

„Aurora azi apare mai mândră
și mai voioasă..”

— Dă-mi-o !

Servitorul se întoarse cu un plic pe care Mariana îl deschise. Privi cartea de vizită și pe urmă pe Albert, care plecă ochii.

— Adu florile, spuse ea feciorului.

Un zid de trandafiri cu picioare de om, și rămase într'un colț al odăii, apoi dădu înapoi corpul servitorului care ieși.

— O ! Domnule ! Coșul acesta minunat ! Dar de ce ? Nu pricep.

Atunci Albert mărturisi totul și și termină destăinuirile printr'o declarație arzătoare. Doctorița se înroși, se ținu de răs și apoi spuse dragută :

— Vai ce rău îmi pare ! De ! Dacă ași fi știut ! In tot cazul ori ce rău e spre bine, nu e așa ? Iată-vă înștiințat că nu e momentul prielnic să vă obosiți organismul.

Albert, atins în amorul său propriu, a renunțat să mai ia parte la dîneul proiectat cu prietenii săi și pentru prima oară în viața sa a revelionat cu un pișcot întovărașit cu un pahar de Vichy

REȚETA No. 56

Curcan pe varză

Curcanul pe varză, indiferent dacă e cumpărat sau primit dela fini, se prepară, după cele mai noi metode în modul următor :

Tai curcanul cât este în viață, îl jumulești fără milă de fulgi și îl pui câteva zile la fum să îi mai treacă necazul că și-a pierdut mărgelile. Spinteci cu satârul și scoți cu băgare de seamă măruntaele una câte una, având grije să nu îl strângi de gușe, căci te acuză de imoralitate, mai ales dacă din greșeală ai mărturisit că ești trecut de 40 ani.

Speli cu apă și ștergi cu cârpa de vase. Iei apoi și legi strâns curcanul cu ajutorul unui capăt de sfoară, aceasta pentru a nu plesni în cuptor (curcanul, nu sfoara) „știută fiind vorba : „se umflă ca un curcan“... după care, stropit cu puțin vin negru sau câteva picături de creolină, îl înfășori într'un jurnal de seară și îi faci vânt în tavă.

SUCCESE POLITICE

— Cu dreptul de vot, pe care l-am câpătat, o să avem multe avantaje !
— Dacă un negustor de ciorapi de mătase și-ar pune candidatura în cartierul nostru, ar fi ales la sigur !
(Parisiana)

Varza tăiată felioare subțiri sau tocată până la ultima expresie, e presărată peste curcan, în așa fel ca să nu-l poată descoperi nici cea mai afurisită pisică. Dai un praf cât mai gros de zahăr și bagi tava la cuptor. In timp ce friptura se frige liniștită, dumneata poți cânta „Deșteaptă-te române“ sau oricare alt cântec patriotic, fără însă a fluera, căci se supără curcanul și își poate chema semenul cu galon de pe stradă să te ducă la secție.

Când vezi că varza s'a rumenit îndeajuns și curcanul s'a întors singur cu fața în jos, înseamnă că îl poți scoate din cuptor și împărți pe porții.

Dai la masă, urezi „La mulți ani“ și aștepti comanda pentru felul următor, adică prunele cu carne.

Timidu

Ionescu petrece

E vorba de prietenul meu Ionescu Petic, diplomat al școalei de comerț și funcționar la agenția de publicitate Vaxum et Co.

Băiat fercheș altminteri, iubitor de petreceri și un glumeț recunoscut, Ionescu Petic, foarte adeseori își dă, în a doua parte a numelui său, mai ales când e să se prezinte dimineața la orele 8 fix la serviciul său în biourul agenției.

Parcă e un făcut, trebuie să întârzie de la cancelarie mai în totdeauna barem cu o jumătate de oră. Când dă să intre, întâi crapă ușa puțin și după ce s'a asigurat că șeful, d. Vaxman nu e în biouru, numai așa dă buzna înăuntru trimițând din fugă d-rei Rosenblat colega sa, o bezea din vârful degetelor.

Apoi, după ce s'a răsturnat tablăba în jeț încep poveștile picante.

Are și talent nu e vorbă d. Ionescu când îi abate de povestit și mai ales când îți istorisește pățaniile sale. Ai pune mâna în foc că nu sugueste ! Aseară d. Ionescu-Petic a petrecut

CITIȚI VOLUMUL:

NITĂ PITPALAC LA CARLSBAD

de C. COSCO

undeva în lumea mare, dacă ai sta să-l crezi — alaltăieri seara iar nu știu unde și așa mai departe.

Mai mai să zici, după cum ți le înșiră de bine, că e un fel de cuceritor de inimi mai grozav de cât ilustrul don Juan al nemuritorului Moliere.

Numai când intră pe ușă d. Vaxman, d. Ionescu tace chitic, prefăcându-se că e ocupat până în gât.

Mai zilele trecute însă a căzut în leasă. L'a prins d. Vaxman tocmai când intra pe ușă și să te ții!

— Dar bine d-le Ionescu, la 9 jumătate imi vii? Ce crezi d-ta că e aici la mine?

— Apoi să vezi d-le Vaxman, îngână Ionescu, o scuză pe care a făurit-o imediat, nevastă-mea a avut o facere.

În fața unui asemenea argument decisiv, stăpânul agenției se retrage în biuroul său ne mai având în contro s'o cârmească!

O săptămână întreagă a venit d. Ionescu regulat la cancelarie. Când bătea opt deschidea și d-lui ușă! Cronometru nu altceva!

Eri, a scrântit-o! La 9 jumătate d. Vaxman a dat cu nasul de el tocmai când se furișa pe ușă agenției.

— Nu mai merge așa, domnule Petic, strigă scos din pepeni Vaxman, să știi că am să te dau afară! Mie nu-mi trebuiesc funcționari de lux.

— Să vedeți d-le șef răspunse blajin Petic cu o seriozitate perfectă, nevastă-mea a avut o facere.

— Cum! o facere, rămâne uluit patronul, dar mi se pare că și săptămâna trecută mi-ai spus că nevasta d-tale a avut o facere?

Cum! o facere, rămâne uluit patronul, dar mi se pare că și săptămâna trecută mi-ai spus că nevasta d-tale a avut o facere?

— Așa e, băbăi Petic, care vede bine că de data asta a scrântit-o, de cât... să vedeți — și o idee genială îi fulgeră prin minte — nevastă-mea e moașă...

Nu încerca nici odată să convingi femeia când e supărată, și dacă tu ai dreptate, nu încerca să i-o demonstrezi. Șireata o știe mai bine ca tine. Dacă, din întâmplare, nu știe n'ai să ajungi niciodată s'o faci să înțeleagă. Mai bine îi oferi un colier sau alt cadou. Nu convingi nici o dată o femeie, mai ales pe a ta. Dar poți s'o calmezi.

Pe urmă să pătrunzi gândul, să ghicești ce gândește celălalt.

Ce lucru greu! Nimic nu e mai dificil de cât să descoperi gândurile ființei pe care o iubești.

Dacă unul reușește, celălalt eșuează. Între soți, e totdeauna unul din doi care nu știe ce gândește celălalt: e acela care iubește!

Dumas isterisește cu privire la d-na Sophie Gay, povestea cu ofițerul pe care l'a întrebat în mijlocul unui salon:

— Cum ai îndrăznit domnule, să spui că mi-ai fost amant?

— Doamnă, eram la o masă de ofițeri. Eram douăzeci. Vecinul meu din stânga povestea că fusese amantul dvs. Vecinul lui din stânga, spuse pe urmă că și el fusese amantul dvs., și tot așa fiecare până la mine; atunci de rușine, m'am lăudat și eu și acum vă cer umilită iertare.

Cocoana și bucătăreasa.

— Ce înseamnă asta Mario, de vii acum? Ce o să mâncăm noi?

— Eu conștient mă mulțumesc și cu două ouă fierte

Cea mai bogată culegere din umorul american, englez, german, rus, francez, italian, român, etc., etc., este:

ALMANAHUL

Revistei „VESELIA”

— Pe anul 1930

Copertă colorată de Gilly, numeroase caricaturi. Și prețul tot de râs: 30 lei.

CUM: ILUSTRATIUNEA ROMANA

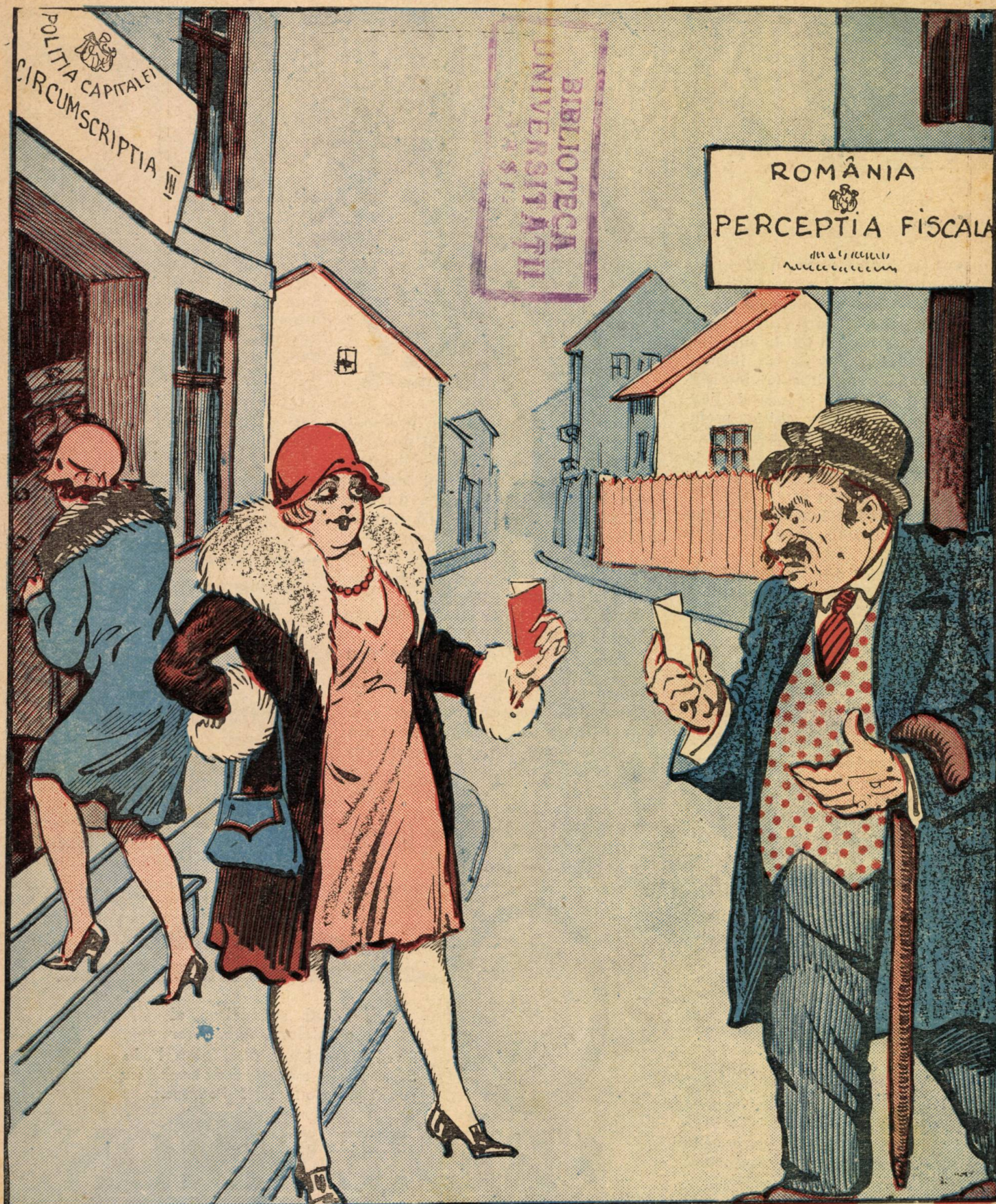
Tenul strălucitor al
petalelor trandafirilor

Îl veți dobândi întrebându-l Crema, Pudra și
Săpunul Simon care îndeplinesc întreitul scop:
purifică pielea, o fac suplă și o hrănesc!

CRÈME SIMON

PARIS

FRAȚI DE SUFERINȚĂ

Demimondena. — Uite, Nițișor puiule, imi scosei condicuța...

Niță Pitpalac. — La fel cu pruba, fetico! Imi scosei și eu carnetu dă contribuabel... cadou de Anul nou... nu i-ar mai răbda Precista, dă ticăloși!...

VESELIA

Nea Niță Pitpalac. — Ne-ai dus cu Iordanu, Jupâne Maniu.... ne-am săturat de minciuni....

9 Ianuarie

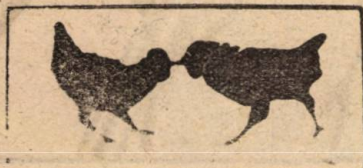
Se pare că o bună parte din politica noastră de refacere se bazează pe exportul... ouelor. Poate, fiindcă avem atâtea „găinari” mari și mici în țară! S'a întâmplat însă că eu toate că avem renumiți „specialiști în această branșă” sau, mai bine zis, tocmai de aceia, comanditarii au primit reclamații dela clienții din străinătate. Bunele intenții ale găinarilor noștri și-au depășit limita și în loc de ouă străinătatea consumatoare a primit puțin de găină și de rață. E drept însă că puși soseau în găoace, prea gingași pentru a fi trași în frigare și prea mari pentru a fi făcuți pârjoale. Așa fiind cercurile găinării politico-economice s'au alarmat și au luat măsuri: producătorii vor ține registre în regulă, trecând pe ou data ouărei.

Baba Stana deacum încolo va fi nevoită de legile d-lui Madgearu să stea cu plaivazul la spatele găinei pentru a însemna data pe ou. Un ou fier, cu certificatul de naștere la vedere, va avea desigur un gust deosebit și în raport cu datele hrisovului.

Bine înțeles ca bilete și inscripții false nu se vor putea face. Ceace se poate face pentru boi, nu se poate pentru ouă. Sau cum s'ar mai zice, pentru uzul sfântaciului ardelenesc al reformatorilor: **Quod licet bovi, non licet ovi!**

Cum vor primi producătorii aceste măsuri e altă chestie; acum 30—40 ani un boer se făcuse celebru, fiindcă trecea ouăle printr'un inel, refuzând pe cele mai mici ca măsură. O fi fost adevărat sau nu, habar n'am. Dar „celebritatea” se stabilise! Negreșit, nu e nici-o legătură între măsura antică și certificatele de naștere ultra-moderne. Dacă totuși am pomenit acestea, am făcut-o fiindcă mi-a venit în minte.

În orice caz legiuitorul, e dator să nu ia acest subiect ușor: să nu uite mai ales capitolul înrudit al „pieilor de cloșcă” de unde poate ieși scoate venituri mai importante, decât din... suprimarea automobilelor.

În zilele când vor apare aceste rânduri, populația rurală basarabeană și poate câteva familii de... „basarabeni” din vechiul regat, vor mânca sarmalele și vor gusta cârnații de Crăciun. Refractarii unei reforme unanim recunoscute necesare, adepții în politică ai lui Stere au rămas la Calendarul vechi, crezând că printr'aceasta și-ar mântui mai repede și mai integral sufletul. Greșală a unor oameni simpli, pe care politica și propaganda vicelană a vrăjmașilor cată a-i orbi.

Dar observatorul cel mai puțin atent, a putut citi că în Rusia, idealul provocatorilor, Crăciunul a fost prohibit. Și la 25 Decembrie, sate întregi au trecut din Rusia în Polonia primejduindu-și viața ca să poată sărbători ziua nașterii Domnului, după datina strămoșească; în același timp oamenii liberi ai Basarabiei plecau urechea la șoaptele răzvrătiților.

Excelsior! nu e o vorbă goală. E idealul lumii de totdeauna fie că ești profesor universitar sau cismar. Dar mijloacele de realizare variază dela studiul savant până la spirtul denaturat. Dacă nu credeți puteți întreba pe amicul Ion M. Dutescu, de meserie pantofar dar cu aspirații de artist. Ioniță al nostru stând toată ziua la bedreag, și-a dat seama de proza unei vieți cinstitute, dar închinată deapaururi flecurilor și pîngelelor. Și nu odată a vrut să arunce și sula și ciocanu, și să se prindă cu pap de aripile străvezii ale visului. Din fericire arta nu e răspândită la noi, pentru cei mai mulți, nici cât o pingelire bună. Și bietul Ion M. a trebuit să cedeze ca să nu fie obligat a trăi numai cu dude. Nefericirea Dutescului i-a venit de la o zână, care pentru a-i împărtași grațiile i-a cerut de asemenea să-și schimbe cariera de cismar pe aceia de artist dramatic.

A ieșit deaci o nouă încurcătură, pe care bietul Ionel a vrut s'o descurce cu 200 grame spirt denaturat, prima calitate.

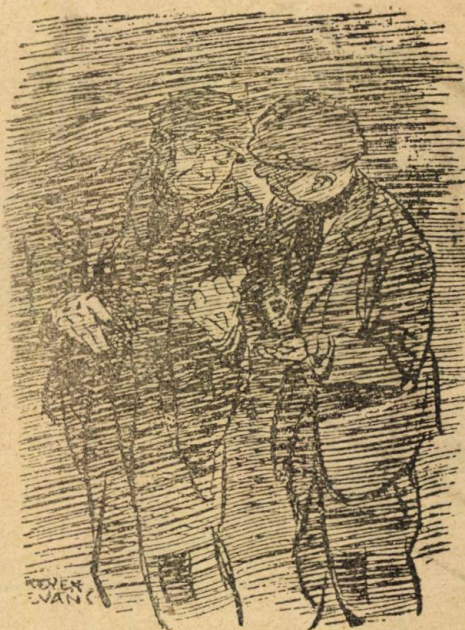
Cum însă, nici spirtul denaturat nu conferă calități dramatice decât pentru scurt timp, după ce „Salvarea” i-a răpît printr'o spălătură stomacală „inspirația” l'a lăsat la domiciliu în cel mai definitiv antract.

Fac prinsoare că bietul Ion nu s'a dumerit măcar de pe urma îngurgitărei de alcool denaturat, dacă are talent de tragedie sau de comedie. Ceace-l putem însă încredința este că la regizorat n'are nici un fel de aplicație.

Și rămâne însă câmp larg deschis pentru pantofăria... artistică. Cu condiția ca și acolo să lucreze cu... măsură și după calapodul unui maestru renumit. Atunci va avea înfășărit dreptul la aplauzele și comenzile noastre!

Dr. Draș

PRIMUL PUNGAȘ, PE VREME DE GEATĂ

— Ia ginește ce ceas de aur frumos am spărlit.

Al doilea. — Cred și eu că e frumos. L'ai luat din buzunarul meu, idiotule! Na-ți-l p'al tău.

(Passing Schow)

Balada sfântului Repaus

In cinstea sfântului Repaus
Imi bat azi capul rând cu rând,
Făcând să treacă pe hârtie
Tot cultul ce i-l port în gând.

Căci numai el e idealul
Făuritor de zile mari,
Ce pune lacăt la obloane
Și dă... clienți la cârciumari.

In jurul său atâta vâlvă
De câțiva ani se tot produce,
Ba că puterea-i se mărește,
Ba că puterea-i se reduce.

Se-agită 'n grupuri negustorii
Strigând cât pot în contra lui.
Răspund răsând „comerciații”
„Mai puneți-vă pofta 'n cui!”

Repaus sfânt, plăcut și dulce,
Cu-atâtea bunuri ca adaos,
Câți mușchi destinză când se comandă
Cătanelor „Pe loc repaus!”

Și câte frunți posomorâte
Nu vezi prinzând înseninare,
Când le dai lucrul la o parte
Și le vorbești despre plimbare.

Tu deschizi ochii-atâtor tineri
Și-arunci atât bănet pe plajă,
Creiezi o altă lume nouă
Și noi concepții de viață.

Tu risipești vâlul sclaviei
Și dai odihnă cu toptanul.
Mânjind cu roșu calendarul, —
(Păcat că nu mânjești tot anul.)

Nu ne-am mai omorâ cu munca,
Repaus bun! repaus sfânt!
Tu ne aduci atâtea bunuri
Și-atâta... foame pe pământ!

C. Iorgulescu

— Drace! A treia rochie nouă cu care te văd săptămâna asta... Ai avut vre-o moștenire?

— Mai mult... un moștenitor!

(Parisiana)

Omul cu barbă

Acest bărbat a jucat un rol considerabil în copilăria mea și cu toate astea e probabil că nu m'a remarcat nici odată.

El locuia aproape de mine și prestigiul lui venea mai mult din cauza bărbei în cheștiune cât din vorbele mamei.

— Oamenii de nimic! îmi zicea ea, el trăiește cu o femeie fără să fie cununat.

Atunci de odată omul acesta era pentru mine ceva aparte. Perechea reprezenta necunoscutul, inaccesibilul, visul.

Aveam treispre zece ani și consideram oamenii ăștia, femeia în special, făcuți din alt aluat, nu din acela din care sunt făcuți ceilalți muritori. Vagabondam pe sub ferestrele lor. Imaginația mea lucra.

Nu puteam însă spera ceva ce se întâmplă într-o zi. Era pe la orele trei după amiază. Mă jucam pe stradă cu alți copii, când un domn

foarte șic, care se coborâse dintr'un automobil mare, mă chemă.

— Ascultă micuțule, te vezi băiat deștept. Vrei să câștigi douăzeci de lei?

— Da, domnule.

— Cunoști pe un domn cu barbă care locuiește în casa asta la etajul al III-lea?... Da?... Atunci e bine. O să te duci să suni la ușa lui. Dacă e acasă o să spui că te-ai înșelat cu un etaj. Dacă nu e acolo vei spune persoanei care îți va deschide ușa, o cunoști desigur, că Gustav sosește imediat.

Sburam! Treptele scării sfârâiau sub picioarele mele într-o viteză nebună.

Sunai din toate puterile și așteptai ținându-mi respirația.

Domnul cu barbă deschise ușa. Era în pijama. În acel moment îmi pierdui cumpătul pentru că zărisem pe metresa lui (cum zicea mama), care era în capot. Dar capotul era

foarte decoltat... Nu mă așteptam la asta.

— Pe cine cauți? Ce vrei?

— Nimic, m'am... m'am înșelat.

Ei se priviră. Bărbatul mă trase de ureche în cameră. Mă găsi lângă femeia care se așezase pe canapea și pusese picior peste picior cea ce o reda mai misterioasă încă.

— Spune adevărat. Te-a plătit ca să vii să vezi, ai?... Uite patru zeci de lei! Animalul nu ți-a dat de sigur atât. Să te duci să'i spui că Luceta... vreau să zic doamna îl așteaptă... Nu vorbi nimic de mine... Eu nu eram aici. Ai înțeles?...

Înțelegi că trebuia să plec. Mă îndreptai spre ușă. Auzii pe femei în urma mea zicând:

— Tu intri în dulap?

— Prefer de cât să stau în culoar. Dar caută să termini repede...

— O, cu el, știi bine...

Nu îndrăzneam să mă uit înapoi și cu toate astea aveam o dorință nebună s'o fac, să mai văd odată pe această Luceta. Poate că acel capot...

În stradă domnul elegant mă aștepta. Ii spusei că nu e acasă de cât doamna.

— Imbecilul nu e? Bine, bine...

Și frecându-și mâinile, porni voios spre scară.

Eu stătui un ceas și jumătate sub ferestre să aștept. Mama veni să mă caute și primi două palme pentru că am stat atâta în frig ca să răcesc.

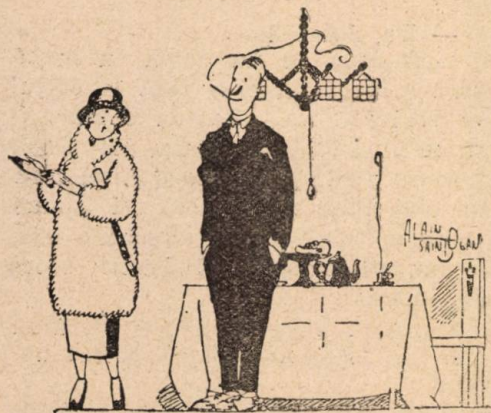
Eu însă mereu învârteam în minte aceiași chestiune:

— Cine ași vrea să fiu? Omul cu barbă sau celălalt?

Și seara în pat, roșind, m'am hotărât: Ași fi vrut să fiu „ea”...

Scarron

EXPLICAȚIE

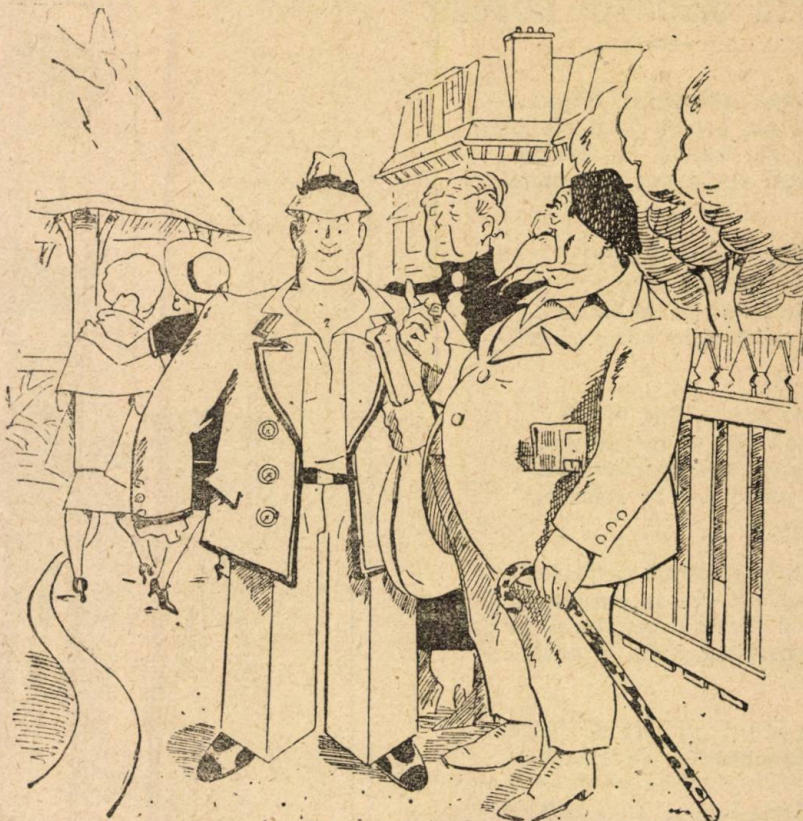

— E caraghios, dragă, să calomniezi pe soacre cu orice prilej.

— Și ce te privește pe tine? Ce vorbesc de soacra ta? Eu vorbesc de soacra mea!...

Desen de Alain Saint Ogan

PROIECTE DE VIITOR

H. Lefevre

— Micuța n'are zestre, dar are mari speranțe, un milion!

— Drace! De sigur vre-un unchi bătrân.

— Nu. Un bilet de loterie!

(Le Rire)

Educația lui Alfred

M-me Turneanu se înapoie-acasă foarte supărată.

— E inadmisibil, Lică, se adresa ea bărbatului ei... suntem ridicoli!

— Ce vorbă e asta, draga mea Ortansa?

— Când cine-va are averea noastră...

— Dar...

— Taci, lasă-mă să vorbesc... Eu pretind și o și probez, că din vina ta suntem totdeauna în urmă la toate. Eu am fost cea din urmă din prietenele mele care a fumat în public, cea din urmă care s'a tuns, cea din urmă care mi-am ras sprâncenile, cea din urmă...

Turneanu îngrozit, ridică mâinile la cer.

— Ce vor mai scorni femeile ca să se facă mai puțin dorite? Ce vor să 'și mai tae?

— Nu e vorba de femei.

— Dar de cine?

— De fiul nostru Alfred.

— Ce vrei să'i tae bietului băiat?

— Nu vreau să'i tae nimic. Vreau ca băiatul nostru să fie complet fi-

zicește, moralmente și intelectualmente... Ori, sunt lucruri care nu le știe.

— Ași fi curios să știu care? Pentru că eu l'am învățat tot ce trebuie să știe un tânăr din lumea noastră.

M-me Turneanu, disprețuitoare, ridică din umeri.

— Te înșeli grozav. Alfred ar trebui inițiat în misterele adolescenței. El, la șaptesprezece ani, crede că s'a născut dintr'o varză.

— Și atunci?

— Atunci știindu-te incapabil să inițiezi pe bietul băiat, am convocat pentru mâine seară pe un profesor specialist care se face forte, în douăzeci de lecții, să-l lumineze complet.

— În vremea mea... obiectă Turneanu.

— Ce era în vremea ta, nu'mi pasă, pe mine mă interesează educația lui Alfred.

A doua zi seara, la orele nouă, profesorul sosi.

Mic, grasuț, surâzător, făcu o impresie favorabilă părinților. D-na Turneanu crezu că e de datoria sa

să adreseze educatorului câte-va recomandări. Ea se exprimă astfel:

— Scumpul nostru băiat pe care voim să vi'l confiăm, ascunde sub aparența lui de altfel un suflet delicat pe care nu trebuie să'l sperii. Contez pe tactul d-tale ca să ridici cu precauțiune voalul care ascunde privirilor lui Alfred misterele vieții.

— Fiți sigură doamnă, numai la a optspre-zecea lecție voi pune punctul pe i. Până atunci, treptat, treptat, îi voi explica că nu e adevărat ce i s'a spus când era copil. Astăzi o să facem cunoștință și îi voi sonda spiritul și inima. Măine îi voi explica reproducerea plantelor; poi-măine îl voi face să cunoască dragostea protozoarelor, pe urmă urcând scara vom ajunge și la om, trecând în revistă moluscele, păsările, mamiferele și la urmă maimuțele.

— În aceste condițiuni, declară d-na Turneanu, n'am de ce să mă tem. Puteți începe de astă seară lecțiile.

Pe urmă adresându-se bărbatului, adăogă:

— Alfred lucrează în camera sa, fii bun și'l chiază, dragul meu.

Peste trei minute se înapoe singur. Alfred nu se afla în camera lui.

D-na Turneanu sună. Un servitor apărui.

— Vezi unde e domnul Alfred și spune-i că'l rog să vie imediat aci.

Trecu un sfert de oră după care servitorul veni singur.

— Cum! n'ai găsit pe domnișorul?

— L'am găsit doamnă, dar pentru un moment nu poate veni...

— Și de ce?

— Pentru-că... domnișorul e în camera bonei!...

PROZAICĂ

— Ți-am adus flori pentru ziua ta...
— O, nu'mi trebuie flori, îmi dau dureri de cap, în vreme ce banii n'au miros.
(Parisiana)

APELE MIRACULOASE

De și exersa medicina de douăzeci de ani, doctorul Hargir n'a văzut o cură așa de minunată ca aceea care a făcut-o după sfaturile sale, la apele din Lugaș, una din clientele sale, D-na Didi Varian

Lugaș se bucură de o reputație mare prin apele sale arsenicale, adevărată providență a sistemului nervos deprimat.

După ce încercase în van totul spre a readuce la stare normală nervii D-nei Didi Varian, doctorul Hargir se hotărâ să trimeată pe clienta sa la Lugaș. După arsenicale, va crește în greutate și va avea mină mai bună. Se puse în legătură cu fratele său care se afla în acea stațiune ca să ia informații precise.

Deci, la sfârșitul lunei Iulie, D-na

Varian, urmată de subreta ei, plecă spre Lugaș.

Doctorul primi vesti bune dela clienta sa, cura da rezultate satisfăcătoare: apetitul, somnul, veselia reveneau. Medicul stației vedea zilnic pe D-na Varian: el îi spunea că atunci când se va înapoia acasă, depresiunile sale nervoase vor dispărea cu totul.

În Octombrie doctorul Hargir primi vizita frumoasei sale cliente. Avu o surpriză plăcută: efectul apelor era minunat. D-na Varian se îngrășase puțin, tenul îi era colorat frumos și totul în ea exprima fericirea.

— Văd că v'a priit minunat cura.
— Minunat doctore!

— Am o nevastă foarte risipitoare. În toate zilele îmi cere bani.

— Și ce face cu ei?

— Nu știu, că nu-i dau.

(Illinois Siren)

Cu tot rezultatul bun, doctorul mai prescrise ceva și se despărțiră buni prieteni. De atunci la toate boalele nervoase care i se prezentau, el propunea aceleași ape. Dar efectul nu fu strălucit. Marii nervoși se înăpărau mai agitați ca la plecare. Doctorul primi furtuna cu mult stoicism, dar nu înțelegea de ce apele erau lipsite acum de eficacitate, când cu un an mai înainte vindecaseră radical pe D-na Varian. Se hotărâ să-i facă o vizită. O găsi mai frumoasă, mai veselă și îl primi surâzând.

— Ertăți-mă doamnă, dar viu să mă scoateți dintr-o mare încurcătură.

— De bani, doctore?

— Nu. O încurcătură de ordin profesional.

compartiment cu un tânăr elegant care făcea un voiaj de plăcere.

Ne-am cunoscut și nu întârziarăm să vedem că avem gusturi la fel. Știți că sunt văduvă de trei ani. În singurătatea mea rezida tot răul. Veneam adesea la D-ta pentru că îmi plăcea și speram că într-o zi o să mă înțelegi, că o să vezi în mine, nu numai o bolnavă ci și o femeie!... Vai! am văzut că nu am nimic ce să sper. D-ta m'ai trimis să beau apă la Lugaș. Poate că m'ași fi dus dacă nu întâlneam pe tânărul acela frumos. El nu fu nesimțitor față de mine. Se ducea în Elveția ca să se plimbe. I-am spus că pot foarte bine să mă dispensez de cura mea. Mi-a oferit atunci să-l întovărășesc. Propunerea nu era lipsită de farmec. Primii, dar cum voiam se menajeze

apăru un băiat frumos care părea acolo ca la el acasă.

D-na Varian făcu prezentările:

— Doctorul Hargir, devotatul doctor care m'a trimis anul trecut la Lugaș. D. Victor Janescu care m'a oprit să-mi fac cura și m'a vindecat complet de răul ce sufeream!

Doctorul aruncă asupra tânărului o privire ostilă, dar trebui de politetă să dea mâna celui care d-o înțindea. Tânărul i-o strânse cu multă recunoștință!..

Servitorul se întoarce acasă afumat. Stăpânul îi deschide.

— Bine mă, creștine, ce te-ai face dacă ai cădea pe stradă așa beat cum ești?

— Ei, m'ar aduce poliția aici, că umblu totdeauna cu cartea de vizită a dvs., în buzunar.

□

— Ce tot te lauzi că ai servit la o contesă? Nu se cunoaște.

— Zău, conia. Să vă arăt cămășile mele să vedeți că toate au coroană.

□

O cugetare a unui scriitor... modest:

„Adevăratul om de talent este modest; nu se laudă nici odată... M'ați auzit pe mine vreodată laudându-mă?”

□

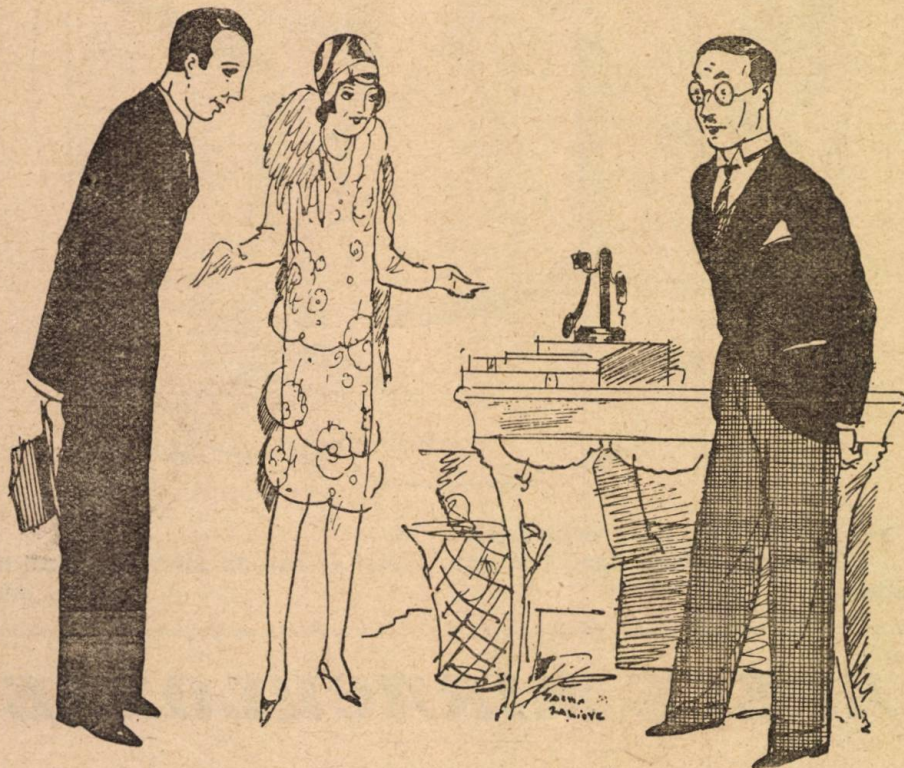
— Ai făcut oulele astea tari ca piatra. Cât le-ai fiert? Că ți-am spus de atâtea ori să te uiți la ceas când le pui la fiert.

— M'am uitat conia, zău! Era unsprezece fără cinci.

□

Un călător intră într'un restaurant mănâncă și plătește: 110 lei. A doua zi se duce tot acolo, consumă exact aceleași feluri și plătește 125. În sfârșit a treia zi, în condițiuni identice i-se cere 150 lei. Călătorul chieamă pe patron și-i arată notele de plată, insistând că s'a făcut o greșală.

— Da, s'a făcut o greșală, răspunde patronul, dar în paguba mea. Ultima notă este cea exactă. Totuși n'am să vă cer diferența fiindcă ți-u să nu-mi pierd clientela.

— Domnul care m'a vindecat complet de răul ce sufeream

Ași dori să știu cum ați urmat anul trecut cura la Lugaș, pentru că toate clientele pe cari le-am trimis acolo n'au obținut nici un rezultat satisfăcător.

D-na Varian roși puțin, pe urmă nu și putu reține râsul.

Doctorul o privi interzis. Insfârșit ea se hotărâ să-i releveze secretul curei sale:

— Scumpe doctore, află că n'am băut nici o picătură de apă la Lugaș.

— Cu toate acestea confratele meu m'a asigurat că ați urmat cu sfîrșenie cura.

— Am plecat din București cu bona mea ca să mă duc la Lugaș. Dar în tren, mă aflam în același

simpatia d-tale, m'am hotărât să trimt ne bona mea la Lugaș. I'am imprumutat din toaletele mele și i-am dat destui bani ca să mă reprezinte cum trebuie. Și iată-mă plecată în buna tovărășie.

— Doctore, e regretabil că d-ta nu ai fost în stare să găsești cauza răului meu. Eu îl știam. Probă că astăzi mă simt așa de bine!

Nu ți port dușmănie că ai fost lipsit de perspicacitate, pentru că am avut norocul să întâlnesc un om, grație căruia mi-am recăpătat veselia, somnul și pofta de mâncare.

Doctorul plecă capul. În momentul acela ușa se deschise și în prag

RUPTURĂ DEFINITIVĂ

Ch. Gentis.

— Uite mamă, pudra, vaporizatorul și rujul.... De data asta s'a isprăvit.... mi-a dat toate lucrurile și am plecat.

Marturisesc că am fost foarte plăcut surprins citind la cronică sportivă a ziarelor că Primăria sectorului albastru din Capitală a cumpărat un bobsleigh, cu care va concura la întrecerile sportive din Caux o echipă militară. Primăria de la albastru s'a făcut cunoscută prin încurajarea pe care mereu a dat-o sportului. Ea a dat un aeroplan aviației noastre; ea patronează o propagandă activă pentru sbor și sburători; ea cumpără săniute perfecționate numite bobsleighuri. Are și dreptul: e sectorul de albastru; în artere îi curge sânge albastru! Chiar atunci când arterele-i sunt pline de zloată și când Dealul Spirei se vaîță că n'are: apă, lumină, pavaje, treimea cea de o ființă edilitară. E just că o educație sportivă, spartană, poate face până la un punct de prisos asemenea cerinți ale comodității care moleștește trupul și sufletul. Dar cred că până să-și aibe frecare „albastrean” aeroplanul lui, sau bobul lui, va mai trece destulă apă (murdară) pe Dâmbovița din mijlocul sectorului.

În orice caz, ce s'a făcut bine s'a făcut. Să urăm succes echipei românești de la Caux, și să ne rugăm lui Dumnezeu să vie cu sania întreagă acasă. Că pe urmă mai avem o rugămintă: să înhame un măgăruș la ea și să pue un dalhăuc să care.. zăpada la Dâmbovița!

Paramon

LIMBI BUNE

— Acest agent de schimb e gata totdeauna să laude calitățile femeii sale.

— Atunci nu e un agent de schimb ci un agent provocator.

(Parisiana)

Scrisoarea lui Papugescu

D. Nae Papugescu, chimist de reumatism, șade lângă soba caldă și dictează fiului său o scrisoare. După ce isprăvește, punându-l să i-o citească, ea sună astfel:

Dragă cumnate.

Acum începe alt rând... scrisoarea ta dela 12 curent am primit-o în plină sănătate... Punct... Ne pare foarte bine... să nu cumva să faci talpa găstii, bagă de seamă cum scri, haide: că sunteți sănătoși cu toții și... ce tot mă zorești, că doar nu vin turcii, haide scrie... și iubite cumnate, îmi faci mare plăcere că... îmi tot bagi așa de mult în călimară și îmi mângălești toată hârtia... că-ți vezi de afacerile tale și să știi că ai să fi nu peste mult timp un... dobitoc afurisit, și nu te mai lași de mângăleli, scrie înainte... un om în rând cu lumea... Punct. D'acapo. Scumpei tale neveste, cuscrei mele, spune-i: Două puncte!... Nu te vâri cu nasul în hârtie și șezi drept, netrebnicule... Sunt mândru, că am o astfel de persoană printre rudele mele, ea ne face onoare... ei, stăi nițel! Șterge „ea” și pune „aceasta”... Nu mai departe de cât deunăzi spuneam nevestei mele... Ștergeți odată nasul cumsecade ești de nesuferit!... Scumpa noastră cuscră are să facă din fratele tău un om și jumătate!... Ai scris? Mai departe... De aceea dragă cuscre... ești curat o maimuță, ce te uitai la mine ca un năuc?... cinstește-ți nevasta, că știi... ai scris? ce îi datorești. Suntem cu toții foarte veseli... d'acapo, se înțelege,

că ești sănătos... Punct... Dacă scumpa ta nevastă ar vrea să vie să ne vadă... adu-mi mai întâi sticla cu țuică, să mai trag o dușcă că mi-e rău al dracului! haide mai departe... ne-ar face mare plăcere. Spune-i numai... Astâmpără-te odată cu picioarele, că nu suntem în grajd și ține condeiul mai drept... că suntem foarte bucuroși să o vedem la noi. Iubiții tăi copii... se înțelege rândul următor ne sunt deasemenea bine veniți. Punct... Ce mai face frățiorul tău Petre? Și gogomanul acesta nu se mai astâmpără cu scaunul, scârțâie într'una, scrie odată!... Tare ași vrea să-l văd pe la noi. Spune-i numai... Două puncte! Ai scris? Nu risipi atâta nisip pe masă, ori vrei să-l dai jos cu mătura?... dacă o veni pe aci să treacă și pe la noi. Dragă cuscre, scrie-mi, te rog, numai decât... dar ce naiba faci acolo, de ce scrii așa de strâmb par'că te sui le deal cu sania; bagă de seamă, că-ți rup urechile! Și vino pe la noi cât mai curând... dar nu așa repede, ce te grăbești, o să crează pe acolo, că a stat cineva să te mâne cu biciul dela spate!... Noi suntem sănătoși cu toții și vă dorim și vouă asemenea... Dar mai lasă odată afurisita acea de tuse că m'ai plictisit de tot!... Nu uia ce ți-am mai spus să-mi scrii îndată... dar scrie cum se cade ca să se poată citi! Ai scris? Vă salutăm pe toți de o mie de ori... Al d-tale cuscră... și iscălește-mă... Ghiță Papugescu.

p. conf. Mox

SIMPATIIILE „VESELIEI“ LA GALAȚI

Sus, dela stânga la dreapta: Comandorul, Anti-comunistul, Anonimul.
Mijloc, dela stânga la dreapta: Medicul poporului, Fabricantul, Ex prefectul.
Jos, dela stânga la dreapta: Cooperatorul, Reprezentantul, Comerciantul.

Sultanul și ministrul

Un sultan căuta de mult printre demnitarii Curței sale pe unul care să fie bun ministru haznatar, adică mai mare peste tezaurul public. Căuta, dar nu găsea: unul era jucător de cărți, altul bețiv, altul mueratic, altul slab în ale socotelilor, altul cam cu ghiara lungă. În sfârșit după câțiva ani de trudă, a pus ochii pe un pașă care nu fuma, nu bea, nu se uita gales la cadăne, nu era mîncăcios, nici cu mîna lungă.

— **Ama îl** strigă Sultanul bucuros, am găsit omul ce căutam d'atîta vreme! Și-l întrebă pe Pașă:

— Două și cu două, cât face, efendi-mu?

— Nu știu, răspunse Pașă.

— Cum se poate bre?

— Se poate.

Și zicînd aceste vorbe, Pașă scoase din brău o călimară galbenă cu cerneală și cu pene de gîscă în coturul ei. Luă o pană și făcu înaintea Împăratului socoteala, apoi spusese tare:

— Două și cu două fac patru.

— Aferim! strigă Sultanul vesel, tu ești de mine! Așa îmi place și mie: să pui condeiul pe hîrtie și să faci socoteala chiar pentru un lucru de nimic. Gîndul și vorba pot să te înșele.

Îi plăcuse, ce e drept Sultanului, dar el voia tot să-l mai încerce pe Pașă și cu altele. Îi zise:

— Acuma efendi-mu, facem o plimbare călări prin Stambul.

— Sunt la porunca Măriei Tale.

Și poniră amîndoi călări prin oraș. Sultanul care mergea puțin mai înaintea se întorcea mereu ca să-i arate Pașii cutare și cutare lucru. În cele din urmă Pașahul lăsă să-i cază din mîna o monedă mică, o lăscă, moneda căzînd jos, Sultanul opri îndată calul și îi arătă lăasca.

Pașă dete din cap și-i zise:

— O lăscă, Măria Ta.

— S'o ridicăm, zise Sultanul care descălecă și luă bănuțul în mîna.

Pașă foarte mirat îl întrebă:

— De ce te-i ostenit prea luminate, atîta pentru o lăscă?

— A! să știi de la mine efendi-mu, că cine nu pune preț p'o lăascaie, nu va, prețui nici un galben! Nu ești bun de ministru haznatar al împărăției.

Și-așa c'a rămas tot fără Vîstier...

STRATAGEMA

Cînd se întoarse, doctorul, acasă, rămase surprins, văzînd mutrele plouate ale servitorilor.

— Ce s'o fi întîmplat? — își zise el. Îngrijorat, intrînd cu pași repezi în odaia soției sale.

— Ce e dragă, ce-i asta? — strigă el, cînd își văzu, nevasta plîngînd, ghemuită pe canapea.

— Vai, gemu ea, luîndu-și batista dela ochi, peste ce necaz am dat. Vai... Vai...

— Ci spune odată, soro, nu vezi că inebunesc de nerăbdare?...

— Marchiza mea... cel mai frumos inel... cel mai scump...

— Ei, ce-i cu el?

— L'am pierdut... adică nu... mi l-a înghițit... zice că fără să vrea, dar știu eu dacă e adevărat?...

— Să mor de pricep ceva! — făcu doctorul, necăjit, încrucișându-și brațele — explică-te, soro, limpede, spune ce s'a întîmplat cu inelul? nu mă mai ține în nedumerirea asta că turbez!

— Ah, suspină soția, puțin mai potolită — parcă aveam o presimțire eri, că-l voi perde... Imi spunea un glas lăuntric că nu-l voi mai avea...

Doctorul mormăi ceva neînțeles, dînd semne vădite de nerăbdare; apoi scurt:

— Apoi... apoi...

— Chiar azi — continuă dînsa, clătînd din cap — cînd l-am scos din deget, să mă spăl, am avut o străgere de inimă...

— Lasă, dragă, astea și vino la fapt pentru Dumnezeu! — strigă sărmanul bărbat, chinuit.

— ...Și închipuie-ți, după ce m'am spălat, m'am dat după altă treabă, uitînd să-l pun imediat în deget. Tocmai târziu mi-aduc aminte de el: tip de odată și alerg în odaia de dormit. Cînd, ce să văz din ușe: Lina stînd lângă masa de toaletă și plîngînd cu șortul la ochi.

— Ce-i Lino? — strig eu, fără să mi trăsnească prin cap pricina plînsului ei.

O IDEE

— Dar domnule... nu mă las să fiu îmbrățișată așa pe stradă, de abia vă cunosc...

— Intr'adevăr... am putea mai întîi să mergem să facem cunoștință... (Parisiana)

— Vai, coconiță, bolborosi ea, ce nenorocire!..

— Ci spune odată, netoato, ce este!

— Inelul..

— Ce-i cu inelul, țiip eu, repezindu-mă la masă.

Când am văzut că inelul nu-i, o iau de umeri, sgâlțâind-o, furioasă.

— Unde e inelul, mizerabilo?

— Tocmai vream să vă spun... l-am... l-am înghițit..

Am rămas trăsniță în loc! Când mi-am venit în fire, abia stăpânindu-mă să nu o strâng de gât, o întreb:

— Cum l-ai înghițit?

— Uite, vai de mine și de mine! Cu o mână ștergeam masa de praf, într'alta țineam inelul, căci voiam să șterg și locul unde era pus el. În clipa asta, borcanul cu coicrem al d-tale, dă să cază de pe colțul mesei și eu zăpăcită văr inelul să apuc borcanul. Nu știu, însă, cum smucește odată în jos... și.. înghit inelul.

— Ce puteam să-i mai fac? Am certat-o, dar necazul meu e necaz...

Și ce e mai nostim acum e că tot ea să vălta că o să moară, vrând să iasă dela mine ca să se caute acasă; ca și cum eu i l-aș fi băgat pe gât, păcătoasa!

Doctorul râse, răutăcios..

— Așa mă compătimești tu? — îl apostrofă soția, furioasă.

Dar el fără a răspunde nimic începu să se plimbe în sus și în jos prin odaie. Apoi de odată:

— Și zici că ți-a cerut socoteala să plece?

— Da. — răspunse soția, bosunflată.

— Bine femee, zise el, clătinând din cap — cum ai crezut tu că a putut ea să înghită coșcogeamite marchiza încolțurată, fără să se fi sgâriat măcar nițel pe gât? Apoi, dorința ei de a pleca, nu ți-a bătut de fel la ochi?

Soția îl privi, mirată.

— Parcă — zise ea și mie mi s'a părut ciudată, dorința ei de a pleca cât mai repede. Dar, chiar de ar minți ca o infamă, ce putem noi să-i facem, când ea susține sus și tare că l-a înghițit, ba afirmând că a început să resimtă și dureri mari. Cum putem noi s'o demascăm?

Doctorul se gândi, o clipă, apoi zise repede, eșind din odaie:

— Trimete-o în cabinetul meu de consultații; dar s'o lași să intre singură, tu să stai aci.

Când fata din casă, pași sfioasă și c'o mutră tragică, peste pragul cabinetului doctorul o încuraje blajin:

— Haide, Lino intră, nu-ți fie teamă. Mi-a spus cucoana de pățania ta și sunt foarte îngrijorat pentru tine. Ia stai colea și ascultă-mă. Tu ai în-

REMARCĂ

— „Toate cărțile acestea sunt operele lui Goethe?

— Multe a mai scris!

— „Da — și când te gândești că n'avea mașină de scris!

ghițit inelul dar nu poți ști în ce parte anume s'a înfipt el. Eu nu pot lăsa să pleci la alți doctori, când și eu sunt doctor și-ți pot da un ajutor grabnic, mai cu seamă că ai început să simți dureri, sărmano. Trebuie neapărat să văz mai întâi unde s'a oprit inelul, și cum cu ochii liberi sau prin pipăit nu se poate cunoaște exact locul mă voi servi de razele Roentgen. Poate ai auzit și tu că cu razele astea, poți privi în corpul omului ca într'un pahar cu apă, și vezi tot.. tot..

Acum stai așa cum te așez eu...

Servitoarea să îngâlbenească și tremura, bălăuind:

— De ce vă mai supărați Domnule.. pentru mine..

— Ei ași, făcu doctorul tute — cum pot eu lăsa un bolnav să se prăpădească chiar în casa mea?

Stai așa.. nu te mișca.. acum mă uit..

Și potrivit așa zisele raze, spre dânsa, doctorul se prefăcu că se uită cu luare aminte..

— Tii, strigă el, după câteva clipe uite inelul, în peretele stomacului pe care l-a străpuns.. O e îngrozitor!

Putea doctorul să spuie și alte prăpăstii că biata Lina nu-l mai asculta ci se vălta ca apucată de alte alea..

— Lasă, Lino, fă-ți curaj, că doar ești în mâna mea.. scapi numai decât, după ce ți-oi face o mică operație.

— O.. o... operație?!

— Ei da, dar nu te înfricoșa așa că nici nu te adorm.. O tăetură — ce-i dreptul cam mare — și scapi teafără.. Stai aci până îmi pregătesc cele trebuincioase.

Și prefăcându-se că nu-i vede sta-

rea de plâns, el își umplu masa cu toate grozăviile de instrumente, de sticle, de bandaje... Ba ca culme, luă un bisturiu lucios și începu să-l ascuță.

O, asta era prea mult!...

Lina se repezi nebună la ușă. Dar, doctorul care nu pierduse din vedere, o înhăță de braț la timp.

— Ce faci fetico? Ce vrei să te las să mori ca un câine! Să te am pe suflet?

— Ah! domnule doctor, gemu sărmana femeie, agățându-se desperată de ușă, — ertați-mă, nu e adevărat ce ați văzut, pentru că eu n'am înghițit inelul. E în cufăr... într'un portofel.

Și sfârșită de puteri, căzu grămadă lângă ușă...

— Vai, dragă, zicea mai târziu soția doctorului, veselă; vai, cât îți mulțumesc că l'am putut recăpăta!

Dar spune-mi te rog cum ți-a venit în gând ideea cu razele?

— Foarte simplu! Cu o șireată ca hoțoaica aceia, trebuia recurs tot la o șiretenie. Eu n'am crezut niciodată în enormitatea minciunei ei; lasă că lecția mea i-a făcut bine! O va ține minte câte zile va avea.

De-ale lui Saphir

Dacă vrei să dobândești ceva de la un om, să nu te adresezi numai inimii sau judecății sale, ci totdeauna spiritului și sentimentului său, ca un cerșetor, care nu capătă nimic când cere de la un trecător singuratic; când cerșește însă de la doi cari trec împreună, atunci unul se rușinează de celălalt.

Omul nenorocit are un singur noroc: n'are paraziți pe lângă sine; natura însăși ne arată aceasta: chiparosul n'are viermi.

Fiecare somn este un mic aconto al marelui datorii către moarte.

Căsnicia este, după Plato, o regăsire. Se poate, însă gășitorul cinstit e foarte rar răsplătit.

Să nu credem în Dumnezeu fiindcă nu-l vedem? — Nici orbul nu vede soarele, simte însă razele sale calde.

— Arthur, ia-o tu te rog. Eu nu îndrăznesc că e nevasta mea jos și mă vede. (Life)

AMOR UNIC

Când apărură prima sa carte fu un succes nebun. Edițiile se succedau des. Vlad Crețeanu, autorul cărții, dispărură un timp. Nu-l mai văzu nimeni nici la curse, nici la premiere, nici nicăieri. Ce devenise?

O să vă spun imediat.

Fuse răpit de o admiratoare înflăcărată care îl dusesse la moșia sa, într'un colț pitoresc.

Tânărul romancier nu putea dori ceva mai bun și începu chiar să iubească pe tânără femeie.

Atunci, o adevărată idilă!... de ce nu?

Zilele treceau ca prin farmec. Plimbări cu barca pe lac. Plimbări cu mașina prin împrejurimi. Seara, în balcon, cu lună plină, reverii sentimentale.

Aceasta dură un an și pe urmă se termină. Vlad Crețeanu se înapoe la București, își reluă relațiile și obiceiurile și reîncepu să scrie.

Intr'o bună zi, întâlni într'o familie... ghiciți pe cine?... Aceea care îl răpise... Ea era la brațul unui pictor la modă, un tânăr a cărui mustață de abia mijea. Prezentări. Foarte corecți și scriitorul și doamna. Ce a fost s'a sfârșit. Pictorul simți o vie simpatie pentru romancier. Așezați amândoi în câte un fotoliu se apucă să palavragească. Tânărul pictor declamă liric:

— Vreau să ți povestesc ceva demn de pana d-tale talentată.

— Anume ce?

— Povestea mea... Iubesc și sunt iubit. Prima mea dragoste și probabil și a ei!...

Ce tânăr și naiv era bietul pictor!...

— Adevărat? Te rog povestește-mi și mie!

Și pictorul începu pe un ton liric:

— O apariție frumoasă într'o zi în atelierul meu. Ea! Plină de grație și voluptate. Înainta cu o încetineală fermecătoare și am înțeles bine că se întâmplă ceva decisiv în viața mea. M'a luat cu ea la moșia ei, un parc încântător, cu lac, cu pădure. Acolo în fața naturei, ca să comemoreze prima dragoste — mi-a zis ea — a ținut absolut ca să plantăm un arbust, aproape de intrare, lângă grilaj.

Radu Crețeanu îl privi lung. Își reamintea că și el sădise un arbust... tot în comemorarea primei dragoste...

El felicită pe tânărul pictor și cu o strângere de mână se despărțiră.

Trei ani mai târziu, nu mai era un pictor care dădea brațul doamnei. Era un boxeur la modă. Pe urmă veni rândul unui artist dela Operă, pe urmă...

Dar dacă din întâmplare v'ați duce în partea locului, ați vedea o vilă splendidă înconjurată de un parc imens, ați vedea în fața vilei, pe toată întinderea grilajului, o adevărată pădure de arbuști plantați în amintirea primei iubiri?!...

DIN COLȚUL
MEU

Boboteaza și sf. Ion

Ziua botezului Domnului, urmată de ziua Botezătorului Domnului.

Sărbătorile de ariergardă din grupul marilor sărbători de iarnă. Boboteaza se mai șoptește că ar fi și ziua când gerul ajunge la apogeu, lucru ce nu totdeauna se potrivește, sau cel mult gerul e mai teribil pentru cei cari din dragostea de cruce, se aruncă după... lei, pardon, după ea, atunci când se procedează la botezul apelor.

Odinoară serbarea Bobotezei își avea și partea ei de comic, bine înțeles ne trecută în programa oficială, atunci când vre-un pui de ovrei pornea cu viteză, urmat de uralele multimei și se oprea drept în mijlocul Dâmboviței.

Astăzi românilor nu le mai dă mâna să facă acest lucru, de teamă să nu fie reclamați direct la Liga Națiunilor.

Sfântul Ion, patronul Ionilor și al Ioanelor (luați după pomelnicul dat la biserică, dar nu după cărțile de vizită), în tot cazul o mică paranteză (să trăiți, fraților!), ne fiind după cât se vede tocmai cruce de închinat, cu toate că a turnat Mântuitorului apă pe cap, o ia cu cinstea de dimineată și până seara, când fiind cu achiul luat, se apucă de sparge stelele la copii, producând întreruperea bruscă a întregului șir de sărbători, atât de... neplăcute funcționarilor comerciali. În urma acestui scandal, abia cu greu și tocmai pe la 30 Ianuarie, un grup de vre-o trei sfînțitori se mai încumetă să-și sărbătorească ziua, ca tocmai la 9 Martie ceata celor 40 de mucenici, să păsească bazați pe număr, să-și declare ziua, zi de prasnici. (Mai trage-mă de mânecă, domnule Cosco, căci am început să bat câmpii, o iau din mijlocul iernii și mă trezesc în Primăvară). De aceia sfântul Ion fiind cel mai zurbagiu, are la rândul-i de îndurat atâtea și atâtea, până ce în cele din urmă își pierde și capul, mai rău decât Madgearu, pentru că i-l tae.

Și cu asta basta, punctul și basta!

Timidu

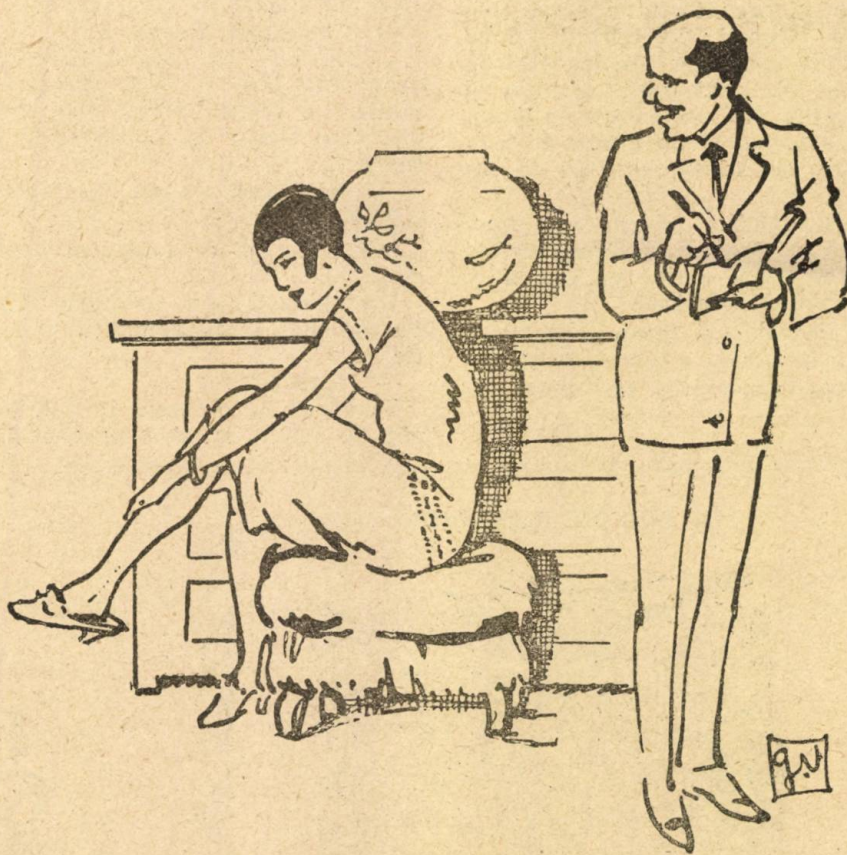
LEULE, LEUȚULE!

— Leule, leuțule
Ce mai faci draguțule,
Căci de când te-ai micșorat,
Pe la mine n'ai mai dat
De când ai nume de leu,
Nu vezi buzunaru' meu.
Numa 'n câduri mari îmi stai
De mine nici gând nu ai.
Vara trece, iarna vine,
Ție nu-ți pasă de mine,
Nu am haine, nici mâncare
Și tu umbli 'n lumea mare.
Ce ești tu așa de rău
De fugi când te doresc eu?
Te-ai griji destul de bine
Ș'ași face mai mulți din tine.
Deși 'n număr mic ai fi
În țară te-ai cheltui.
Cei care te țin acum
Te 'njosesc la maximum.
— Vere, verișorul meu!
Nu pot face ce vreau eu.
Căci Ianuarie cum vine
Bagă foarfeca în mine
Mă înșiră prin bugete
Și mă strânge pe 'ndelete.

Cât mă strânge, cât mă fură,
Mă face harababură.
Alți mă țin în casete,
Mulți mă dau numai la fete
Cu contracte m'angajează
Să mă dea unui... gâlbează
Și mă schimbă cu dolarul
Numai eu îmi știu amarul.
Iară vara cum sosește,
Pe mine mă stabilește,
În grămezi de milioane
Și m'aruncă pe maidane
Nu să crezi în țara mea
Ci în țara altuia.
Deși numele mi-e leu
Mi-este vai de capul meu!
Mult mai bucuros aș fi
Când la tine aș trăi.
Mă ia unii vrând, nevrând
Și mă cheltue p'un gând,
Când vre'odată viu la tine
Ordine de sus îți vine
În impozit să mă dai
Nici timp să mă vezi nu ai.

Niță din Ciuc

LICĂRIRE DE SPERANȚĂ

Ea. — Știi Paule că dacă mi-ai zice un cuvânt la fel cum a zis Radu Jeane, n'ași mai sta un minut cu tine.

El. — Spune repede ce cuvânt a spus?

(Pêle Mêle)

REȚETA No. 57

Ciorbă de corcoduși

O mâncare foarte căutată, mai ales în timpul de față, este ciorba de corcoduși.

Pentru prepararea ei, pe lângă o oală cât mai mare și cinci-sease kilograme de zeamă de varză, mai e nevoie și de câteva coșulețe cu corcoduși verzi, cumpărate în acest scop chiar în ziua preparării.

Odată curățate de frunzele de pe ele, cu ajutorul unei undrele sau tirbușon perfecționat, extragi sâmburii unul câte unul, având grije să umpli locurile goale cu bucățele de vată înmuiate în esență de oțet, — după care așezând corcodușele cu mâna stângă, le pui cu dreapta la foc.

Acoperi oala cu un ziar cât mai democrat și pregătești în tăcere cele necesare. Cureți doi cartofi, două verze, două conopide, trei legături de ridichi și cât mai mult cimbru și mărar verde. Nu strici dacă pe lângă acestea mai pui și un pumn de sare de măcriș sau câteva prafuri de vanilie.

Multe gospodine obișnuiesc a bate la ciorbă și câte un ou, însă aceiași culoare se poate obține picând câteva picături de creolină.

Când corcodușele încep a sări una câte una în tavan, e semn că: limba și strachina, ciorba este gata!

Clupac

O moștenire din America

Coborând, treptele hotelului, Ioan Harison, îmbrăcat într'un impecabil smoking, fluera vesel, sperând că luna de concediu ce și-o va petrece în Capitală, îi va aduce bucuria ce o așteaptă de un an de zile.

Zgomotul infernal al mașinelor, macaralelor, pompelor, îl obsedează de când a scoborât din rapidul ce l-a adus în Capitală.

— Astă seară, îmi fac de cap, trebuie. Sunt abrutizat, mă duc la un local să petrec, vreau să beau, să văd femei frumoase...

Gromul dela ușa principală, un pușt îmbrăcat de sus până jos în roșu, cu ochiul experimentat, îi ghici parcă gândul.

— „O mașină, d-le inginer?”

— „Da...”

Își privi frizura, și-o netezi, puse pălăria strengărește, aprinse o țigare, se mai uită odată în oglindă, și împingând ușa grea, eși pe trotuar.

Se urcă în mașină, poruncind șoferului

— „La șosea...”

Șoseaua plină de mașini, de o atmosferă ce-l îndemna parcă mai mult la gândul lui, îl făcu să se coboare într'o reverie parcă fără de sfârșit...

— „Ce-i aci?”

— „Cabaretul Alcazar!”

— „Oprește. Și aruncând o hârtie de o sută fără să mai aștepte răspunsul și restul, porni spre localul din care eșeau zgomotele unui Jazz îndrăcit.

— „Aici, aici e viața, nu acolo la schelă...”

Intră. Lumânile localului îl zăpăciră.

Un metre-d'hotel, mândru îl pofti cu gentilețea rafinamentului specific.

— „Jean, o masă...”

Se așeză la o masă, în așa fel în cât să poată admira parchetul, cu

dansătorii ce se învârtteau în sunetele jazz-ului.

Comandă șampanie, bău o cupă pe nerăsuflăte, și începu să observe lumea din local. Privirea lui se opri asupra unei femei tinere, frumoase, ce savura cu voluptate o țigare scumpă.

Impins de o forță nevăzută, Harison își luă inima în dinți, se sculă dela masă, se încheie la hamă, și porni spre masa ei:

— „John Harisson, inginer. D-nă dansați?”

Femeia îl privi lung, închise ochii pe jumătate și răspunse:

— „Da, d-le...”

La primii pași, Harison simți că abia acum începe să trăiască.

După dans Iohn era în al 9-a cer. A invitat-o la masă, au mâncat împreună, au dansat, i-a făcut toate gusturile, în speranța unei răsplăte mult dorite.

În zorii zilei, plecă cu ea, într'o mașină.

— „Unde mergem Lolo?”

— „La mine, Iohn...”

Lolo deschise ușa, aprinse lampa, și sub lumina celor patru becuri din adăpostul abajorului, se desvelî frumusețea garçonierei.

O mulțime de bibelouri, de nimicuri simpatice dădeau un farmec deosebit.

Lolo își scoase mantoul, rochia, își aruncă un șal, aprinse o țigare, și se trânti pe divanul încărcat de perne.

— „Sper, că vei fi draguță cu mine...”

Fără să răspundă, se duse la oglindă și începu să-și facă toaleta.

Toate minusculele apendice ale toaletei femești, începură să dispară, încetul cu încetul.

Un corp alb imaculat cu niște forme adorabile seducătoare, făceau pe Iohn să tremure de bucuria clipe-

IN LOC DE REVELION

EA. — Și acum mai spui că salata mea orientală n'a fost bună?

EXPLICAȚIE

EA. — Iar bei?
EL. — Beau coniac numai ca să dau zahăr lui Azorică.

CITIȚI VOLUMUL:

NITĂ PITPALAC LA CARLSBAD

de C. COSCO.— Prețul 40 lei.

lor viitoare de fericire, ce i le va da dea păpușa asta divină.

Iși scoase smokingul, gulerul, cravata.

Un ciocănit în ușe. Femeia, ezită, apoi întrebă:

— „Cine-i? Tu, Margot?”

— „Da, conită, aseară după ce ai plecat a venit o scrisoare...”

— „Scrisoare? Adu-o...”

Servitoarea, tot atât de nostimă ca stăpâna, intră, aducând un plic lung.

— „Din America? Vai doamne!”

Desfăcu plicul, ceti, privi pe Iohn, ceti iar, apoi brusc luă șalul și se acoperi cu o pudicitate feciorelnică.

— „Ce... dragă?”

— „Nu, te rog...”

— „De ce?”

— „Citește... și-ți întinse scrisoarea. Iohn ceti:

Stimată Doamnă,

Unchiul D-voastră, Petru Vasiliu, încetând din viață, v-a lăsat moștenirea averii sale de aproximativ 500.000 dolari; eu fiind însărcinat cu executarea dorinței sale din urmă, vă rog a veni la New-Yersey spre a lua în primire averea

Cu deosebită stimă

Radu Iohnson
avocat

426. Smith's street. New-Yersey U. S. A.

— „Și?”

— „Vezi, bine, sunt bogată, nu am de ce mai fi, ce sunt...”

— „Dar...”

— „Cinci mii...”

— „Nu...”

— „Zece...”

— „Nu...”

— „Cincisprezece...”

— „...”

— „Douăzeci...”

— „Vezi... Iohn, am nevoie de bani de drum până acolo în America, 20 mii, abia ajung...”

Și Iohn, numără douăzeci de hârtii noi nouțe, leafa lui pe o lună...

— „Margot?”

— „Da, conită...”

— „A plecat de mult tipul?”

— „Acum o oră...”

— Uite plicul, lipește-l tot așa într'un colț, fii atentă, nu-l mai mototoli...

— „Păi, conită, e a zecea oară când îl aduc, ai avut bună idee...”

— „In orice caz, vezi fii atentă, căci nu mai sunt dispusă să-i dau lui Iohn încă trei mii, să-mi procure încă un plic ca ăsta...”

Ghiță Saxofon

Chamfort pretinde că d-na d'Esparbès, care nu refuza nimic lui Ludovic XV, era tot așa de generoasă și cu curtenii acestui suveran. Intr-o zi, fiind în pat cu regele, acesta îi zise:

— Ți-ai acordat favorurile tuturor supușilor mei.

— O! Sire!

— ...Ducelui de Choiseul.

— Dacă așa e moda, da.

— E atât de puternic!

— Mareșalului de Richelieu.

— E atât de spiritual!

— Domnului de Manville?

— E atât de bine format!

— Bine, dar ducelui d'Aumont, care n'are nimic din toate astea, de ce?

— Ah! Sire! vă iubesc atât de mult!

— Mi se pare că te duci în odaia servitoarei?

— Dar d-ta nu te duci?

— Ba da, dar vezi că mi-a dat întâlnire.

— Și mie, totuși nu e cu putință să ne fi dat întâlnire la aceeași oră.

O femeiușcă, de curând sosită din provincie și lansată în demimond, intră într-o librărie și-și comandă hâr-

tie de scrisori, deși deabia știe să se iscălească

Librarul o întreabă:

— Voiți să vă gravăm cifra?

— Dacă așa e moda, da.

— Atunci ce cifră să punem?

Ea se gândește o clipă și răspunde cu nevinovăție:

— Trei sute!...

Doctorul X e burlac și-și ia în fiecare zi cafeaua cu lapte la aceeași cafenea.

Intr-o dimineață, observă că chelnerul se scoală cu greu de pe scaun și merge anevoe.

— Ai hemoroizi băete? îl întreabă doctorul.

— Nu știu, să întreb la bucatărie dacă au mai rămas, răspunse chelnerul.

Prețul abonamentului

LA

„VESELIA“

În țară pe an 220 lei

În străinătate pe an 440 lei

Cea mai bogată culegere din umorul american, englez, german, rus, francez, italian, român, etc., etc., este:

ALMANAHUL

Revistei „VESELIA“

— Pe anul 1930 —

Copertă colorată de Gilly, numeroase caricaturi. Și prețul tot de răș: 30 lei.

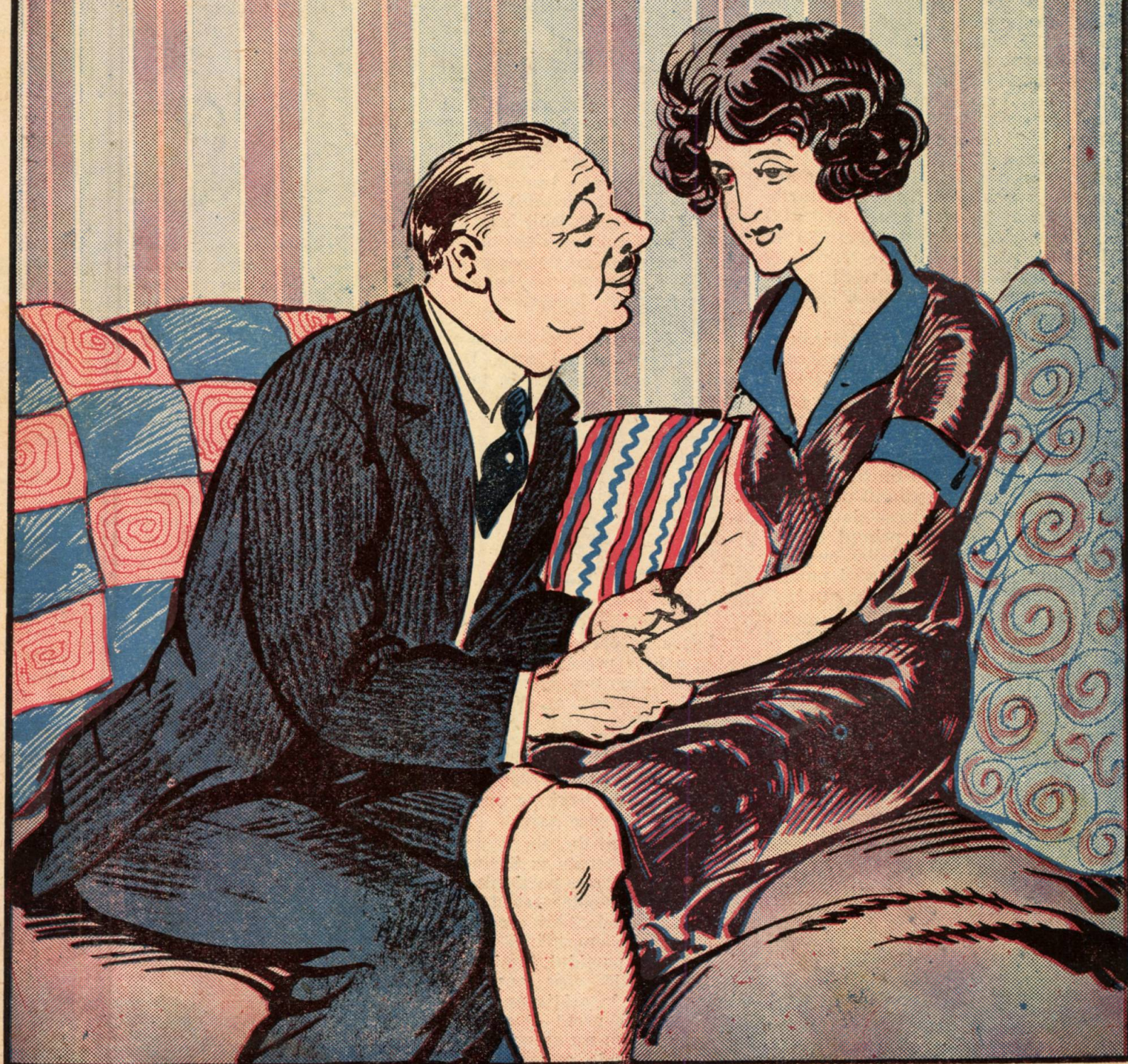
CITII: ILUSTRATIUNEA ROMANA

IN NOAPTEA DE BOBOTEAZĂ....

Fetele bătrâne au pus busuioc sub pernă ca să viseze pe cine le-e drag.

VESELIA

— Scumpa mea, de ce ești rea? S'ar zice că ți-e frică de oameni....
— Nu.... de copii!...

16 Ianuarie

Elevul Marin a câpătat de Anul nou o notă bună drept cadou. Nu la purtare care este recunoscută ca echivocă, ci la sânguință. Cu singurul cusur că nota bună venea să „îndrepte” o notă proastă, un trei cocoșat ca un „prea plecat și supus servitor”. Nota fusese obținută cu o zi-două mai înainte, cu prilejul unor decrete. Excelența sa d. prim-ministru și interimar la Interne, Externe și Război, prea ocupat probabil, urtase să treacă la sfârșitul ordinului de zi către armată, obișnuitul „Trăiască Regenta”, într-o zi când și celui mai umil cetățean i-se urează ani mulți și credincioși. Tare pe voturile țarei (acum un an: tempi passati!) d. Maniu o fi crezut că darul său de Messia reformatorel îl poate îndreptăți să inoveze în materie de tradiție. Urmarea a fost că... d. Maniu a fost puțin sorcovit.

A doua ispravă a fost cu înaintarea Principelui Regent, căruia d. ministru interimar la Război a crezut că-I poate da de Anul nou, un grad în plus. Nu de la dânsul ci... din partea d-lui general Cihoschi, în vilegiatură la Paris. Se înțelege că țărânișmul (național) al d-lui Iuliu a fost prompt sorcovit. În primul număr al **Monitorului Oficial** decretele betege au apărut vindecate, primul cu exclamația omisă iar al doilea cu semnăturile acelor care singuri puteau să-și înalte înaltul Coleg în grad.

Negreșit faptul nu are prea multă valoare, având în vedere că elevul Maniu, mai are încă multe de învățat. După note bune capătă note proaste și pe urmă altele bune, așa ca să aibe o medie onorabilă și... suportabilă.

Dar ca să obțină pentru guvernarea sa note mari sau „premiul întâi cu cunună” mai va! Poate că la o „a doua venire”. Și pentru aceasta îi trebuie să pătimească și să se răstignească pe crucea interesului general (nu particular). Cu alte cuvinte, să mai capete experiență. Și cumințenie.

Singura negustorie care merge bine pe aceste vremuri de înfricoșată sărăcie este încasarea impozitelor. Cassa percepției este singura cassă unde se mai face coadă, iar funcționarii nu mai pridesc scriind note și tăind chitanțe.

Se înțelege că față de extinderea afacerilor s'au impus modificările respective. Astfel că începând din 1930 vom avea încă zece percepții fiscale și patru administrații financiare.

Dar deși patronul profită din aceste afaceri funcționarii sunt tot așa de prost plătiți ca și înainte. E drept că zisul patron a vrut la un moment dat să rezerve și agenților (nu de poliție ci de... urmărire, ai fiscoiului) o cotă din prada luată dela contribuabili. Planul caritabil al ministrului de finanțe s'a isbit însă de indignarea publicului și s'a topit... în căldura luptei, plâns de personalul percepțiilor, singurii români de acord cu reformele financiare ale d-lui Madgearu:

— A fost un om care a vrut să facă și pentru noi ceva. Dar unde poți să faci ceva bun în țara românească.

Legea pe care a întocmit-o d. Junian contra presei s'a bucurat de onorurile unanime ale presei. Numai glasul pițigăiat al „Veselliei” nu se auzise. Completăm azi și această lipsă dedicând aceste câteva linii prichindelului Harold Lloyd de la Târgul Jiu, până mai eri un stâlpi al guvernului (în paginile presei) și azi un ministru oare care.

S'a tipat ani de zile în presa politică (= democrata = Sărindar = anumita) contra partidului liberal care nu recunoștea cea de a 4-a putere în Stat, adică era econom la subvenții și alte onoruri. Și s'a pus față în față cu partidul incriminat, asociația bicefală care guvernează astăzi și care în atâția ani de opoziție s'a servit de presă și a fost servită de presă, cum nu se poate mai bine.

Cu venirea la guvern a d-lui Maniu, Nilul s'a revărsat în paginile u-

nor gazete care din „anumite” au devenit prietene guvernului. A fost o fericire generală, care nu s'a risipit de cât atunci când nemulțumirile generale nu mai puteau fi ignorate. Și guvernul democrat s'a pus cu mișca pe gazetele „prietene” sau care „se cred prietene”.

Răfuiala între complici este pur și simplu delicioasă.

Tăman la tanc, interveni și d. Junian cu „legea onoarei”, care prevedea sancțiuni energice, ca tăierea mâinilor, nasului și urechilor acelor care ar scrie împotriva ucuzului d-lui Junian. Desigur că Presa nu merita nici acest „exces de onoare, nici această înjosire” după cum s'a exprimat un părliț de scriitor clasic francez. Presa e a cititorilor. Cum sunt cititorii, și Presa. Cu oare care frână, bine înțeles.

„Veselia”, o credem, poate fi dată model. Nu ne-am atins niciodată de onoarea cuiva. „Am consimțit la onoarea de familisti” a tuturor muzeilor noastre cu barbă, mustăți, joben, pantaloni cu crețuri, chiloti ori antiriu. E un punct (singurul, dar tot e unul) cu care ne atingem de marile nostru Caragiale. Dovadă că amicii noștri nu au nimic împotriva noastră este faptul că ne vizitează mereu în pagni Nită Pitpalac, De Re, Dincescu-Bolintin, Madgearu, Mafalda ne sunt oaspeti credincioși, poftiti la locul de onoare, din paginile colorate.

Regretăm că celelalte organe surori prin atitudinea lor, au făcut să tâșnească inspirația bilioasă a d-lui Junian. Pentru liniștirea lucrurilor ne oferim a le da lecții și eventual să le medităm. În schimb d. ministru să ne propue pentru premiul Nobel pentru pace!

Dr. Draș.

REFLEXII DE POET

— sau gânduri de poet fără talent —

Minunate flori de ghiață,
Aninate la ferești
De o mână nevăzută
Sau vre-o zână din povești,

Voi înlocuiți perdeaua
De „filet“ sau de rețea,
Transformându-vă 'n vitrouri
Să 'ncadrați fereastra mea.

Ca o brumă argintie
Estompând modele rare,
Nu plecați decât în clipa
Când vă șterg ușor cu sare.

Alt-fel m'ați servi o iarnă,
Două, trei, o veșnicie.
Dacă 'n timpu-acesta vara
Ar uita să mai revie.

M'ați servi ornând fereastra,
Nu cu 'mpletituri banale,
Nici cu pagini reținute
Din reviste sau jurnale.

Ci cu flori, ce nu există
Meșter ca să le picteze,
Țintuindu-le 'n fereastră
Mai ceva ca în piuneze.

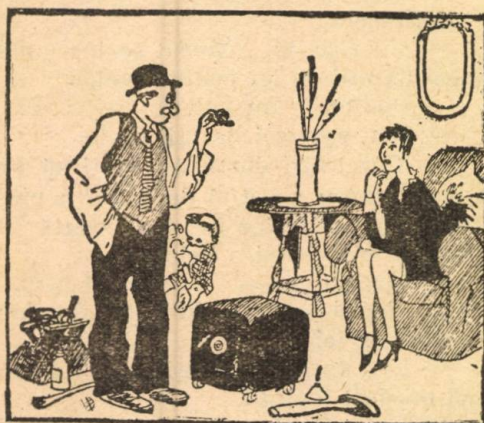
M'ați servi cu toată cinstea
Clasa 'ntâi în primul loc;
Flori de ghiață, locul vostru
E 'n căminul făr'de foc!

Iorgu

— Bărbatul tău a plecat în voiaj după cincisprezece zile dela nuntă?
Trebuie să-ți vie foarte greu să te înapoezi seara singură!
— Da, și de aceia mă aranjez să nu mă înapoez!

(Frou-frou).

SPARGATORUL (nevestisit). — Am încercat cu ciocanul, cu dalta, cu burghiul. Imposibil să deschid această casă de bani.

NEVASTA. — Nu e pierdută orice speranță. Lasă copilul să se joace cu ea.

(Life)

ESCROACA

La hotelul X, se sună pentru table d'hôte. Clopotul răsună prin casă dar fără efect imediat, căci nu e de bonton să intri în sala de mâncare îndată ce sună clopotul. Sala rămase deocamdată goală, nu erau în toată încăperea decât doi domni. Venirea lor înainte de a se pune lumea la masă trebuie să aibă o semnificațiune cu totul deosebită, căci ei erau abonați din oraș și aceștia, se știe, vin de obiceiul târziu. Ceeace i-a adus așa de vreme era în adevăr unul din lucrurile cele mai importante din lume, adică... o doamnă.

— Chelner, zise unul din ei, rentierul Amărăscu, chelner, coconița vine sigur azi?

— Sigur, domnule Amărăscu, răs-

punse chelnerul în frac negru, conia își face numai toaleta, are să vie însă îndată.

— Și ce toaletă! strigă celălalt, inginerul Poligonie, ce elegantă, ce gust, ce bogăție!

— Ai observat inelul pe care-l are în deget? Un diamant de o mărime cum n'am mai văzut.

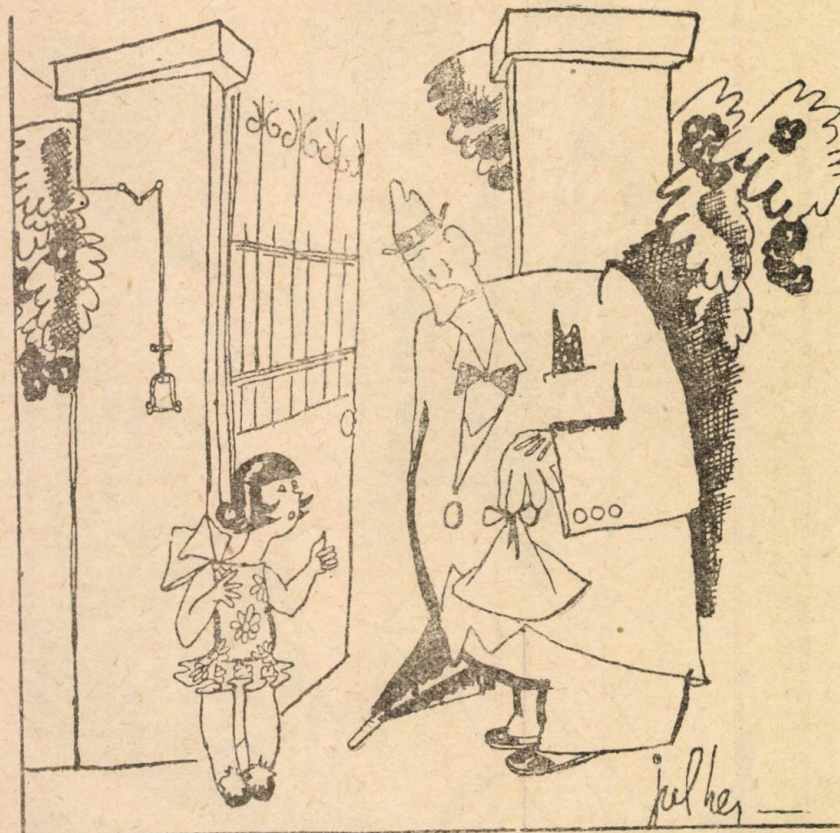
— Trebuie să fie o milionară și cu toate astea călătorește singură, fără servitori, n'are nici măcar o cameristă.

I-am prezentat abia azi registrul și a trecut pur și simplu: „D-na Pavlovska din Varșovia“

— Așa dar e poloneză. Foarte interesantă poloneza aceasta!

Intr'acestea se umpluse sala. Chel-

SINCERITATE

— Bonjour micuțo, mămica e acasă ?

— Intreabă pe jupâneasa, domnule, ea e plătită ca să mință, eu nu !

ment pentru sârmanul meu lustruitor de sticlă, care s'a priceput să imite atât de bine un brilliant

— Nu cumva e aci vre-o greșală ori poate se va fi înșelat bietul lustruitor al dv.

— Nicidecum.

— Mi-ați încredințat inelul pentru o jumătate de oră ? se încumetă să zică Amărăscu cu gura jumătate. Aci aproape de tot șade un giuvaergiu, prieten al meu, care e vestit ca un mare cunoscător de pietre prețioase. Ași vrea să-i arăt inelul.

Il luă și alergă la giuvaergiu, care după ce examină piatra, rămase și el uimit.

— Și închipuiește-ți.. se zice că piatra aceasta e falsă !

— Dragă Amărăscule, dacă piatra aceasta e falsă, atunci toate giuvaericele mele din dulapurile și cutiile acestea sunt și ele false.

— Ai cumpăra d-ta piatra aceasta, și cât ai dat pe ea ?

— O sută de mii de lei, fără să stau pe gânduri.

Amărăscu se întoarse la hotel, unde întreaga societate aștepta cu nerăbdare avizul giuvaerghiului. Inse-rase și chelnerul aprinse lămpile.

— Iată, doamnă, zise Amărăscu gâfâind, iată inelul dv. Trebuie să vă spun îndată că prietenul meu, giuvaergiu, zice că și noi toți, că piatra nu e falsă ci dîmpotrivă veritabilă și de mare preț.

— Atunci îmi pare rău, răspunse doamna Pavlowska cu un zâmbet fin că în cazul acesta eu nu pot să țin pe prietenul dv. de cunoscător atât de priceput, căci altfel ar fi văzut îndată calitatea adevărată a acestei pietre

— Doamnă, zise Amărăscu cu gura jumătate, mi-ați vinde inelul ?

— Treaba asta nu pot s'o fac, căci v'ași înșela.

— Eu risc. Vă plătesc pe loc cinci zeci de mii de lei pentru inel.

— Domnule, nu pot.

— Dau șezizeci de mii de lei.

— Cum văz, domnule, vreți să vă vînz pentru o astfel de sumă o piatră falsă și declar aci încă odată că piatra n'are nici o valoare.

Amărăscu scoase portofelul și numără banii pe masă în bilete de câte o mie de lei.

— Iată suma... sunteți atât de bună să-mi dați inelul ?

Doamna Pavlowska șovăi. Invărti nedumerită inelul printre degete, și părea că luptă cu sine însuși. În cele din urmă zise solemn :

— Domnule, iau de martor toată societatea, că cumpărați dela mine pe prețul de șezizeci de mii de lei o piatră falsă, care, după cum declar încă odată, e fără nici o valoare.

nerul alerga de colo până colo, arătând fiecăruia locul.

— Numărul 43, aci mă rog ; numărul 37, acolo.

Domnii Amărăscu și Poligonie, ca abonați, avură, se înțelege, locuri de preferință și în fața lor chelnerul întoarse semnificativ un scaun, ca semn că locul este ocupat.

În sfârșit apărură și ea, mult dorită, mult vorbită, cu un cuvânt, doamna Pavlowska, din Varșovia. Era o persoană orbitoare, trecută ce-i drept, de prima tinerețe, dar picantă și înfocată. Toaleta ei trăda oare-care îndrăzneală — nu ori ce damă ar avea curajul să-și decolteze rochia atât de matematic și totuși atât de corect.

Când intra, domnii Amărăscu și Poligonie se sculară și o salutară cu câte o temenea mai mult devotată de cât grațioasă, la cari ea răspunse printr'un zâmbet amabil. Se așeză apoi pe scaunul rezervat și peste puțin conversația era foarte animată. Ea povestea despre Varșovia și Petrograd, despre Moscova și Odesa, Vorbea bine și cu gesturi vioale. Se înțelege, că astfel inelul de diamant dela deget se arată în adevărata lui strălucire, și în curând atrase luarea aminte a întregului restaurant ; ad-

mirația pentru frumoasa piatră era generală.

— Doamnă, zise în cele din urmă Amărăscu nemai putându-se stăpâni. Îmi dați voie să mă uit de aproape la minunatul dv. inel ?

— A, cu cea mai mare plăcere, răspunse ea și scoase inelul din deget și-l întinse zâmbind vis-à-visului ei.

Amărăscu privi piatra extaziat, jură că n'a mai văzut așa ceva, și apoi cu voia proprietarei, îl dete vecinului și astfel inelul făcu ocolul mesei și fiecare își exprimă mirarea.

— Se vede că e un giuvaer moștenit în familie ? întrebă cineva.

— A nici de cum ; îl port numai de curiozitate.

Un murmur de mirare trecu prin sală.

— Da, urmă ea, căci eu am cumpărat inelul dela un lustruitor de sticlă boemian. Inelul afară de slaba lui frecătură, pe care o vedeți n'are nici o valoare căci... piatra e falsă.

— Cu neputință.. nu se poate. O apă atât de curată !.. O piatră de o astfel de strălucire.. se auzea din toate părțile.

— Mirarea dv., începu doamna Pavlowska, este cel mai bun compli-

— Da, da, suntem martori cu toții.
Și oftând greu, doamna Pavlowska
predete inelul și încasă suma.

Cumpărătorul fericit puse inelul în
buzunar și multe sticle de șampanie
fură desfundate chiar în seara aceea
ca jertfă de mulțumire pentru minu-
nata afacere.

A doua zi Amărăscu alergă la giu-
vaergiu.

— Uite, dragul meu, piatra, pe care
ziceai că ai da o sută de mii de lei
fără să stai pe gânduri. Acum scoate
paralele.

Giuvaergiul luă inelul în mână, îl
examină cu băgare de seamă și
zâmbi.

— Dragă Amărăscule, zise el, ți-am
oferit ieri, ce-i drept o sută de mii de
lei pentru inel, dar... inelul acesta nu
e cel de ieri! Piatra aceasta deși
foarte bine tăiată, nu e decât un
diamant fals.

Adu-mi pe cel de ieri și o sută de
mii de lei sunt la dispoziția d-tale.

Amărăscu rămase ca trăznit. „Pa-
vliowska e o șarlatancă“! fu cel din-
tât gând al său. Dar ce era de fă-
cut? N'a declarat ea pe față că pia-
tra, pe care o vinde, e falsă? Avu
ca o scăpărare de minte că a pier-
dut cei șezeci de mii de lei. Alergă
întins la hotel.

— Acasă e doamna Pavlowska?

— O, zise chelnerul, a plecat de a-
seară!

Se vede că afară de piatra ei veri-
tabilă mai avea în buzunar și un nu-
măr de imitațiuni bune, cu care o
să păcălească încă pe mulți naivi.

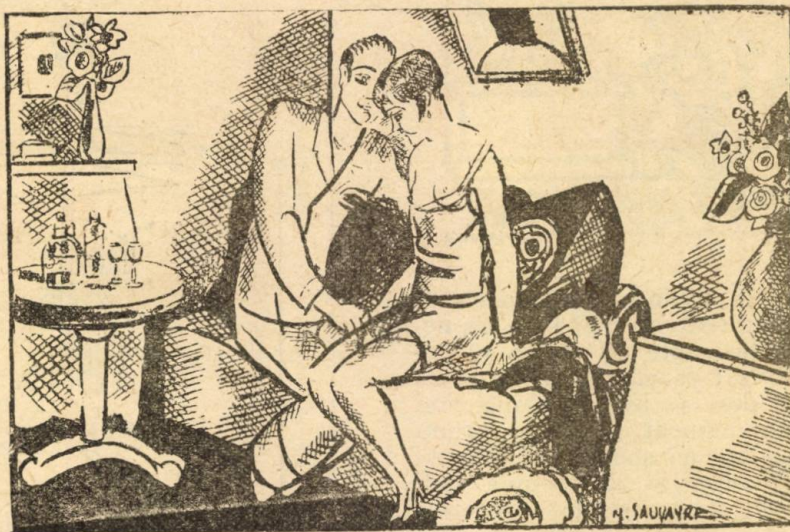

CLIENTUL. — Nu mai am nici o
speranță; am încercat douăzeci de
doctorii fără să mă pot scăpa de gu-
turaiul acesta.

FARMACISTUL. — Nu trebuie să
disperați, domnule. Mai sunt încă o
sută de medicamente pe care nu
le-ați încercat.

(London Opinion)

INGENUĂ

— De când ai venit n'ai scos o vorbă!

— Mama m'a oprit să vorbesc cu persoane pe cari nu le cunosc.

Un premiu special

Fără a fi un copil leneș Victor nu
era nici din cei dintâi.

Intr-o zi tatăl său dezolat de a-l
vedea printre mediocri, îi ținu ur-
mătoarea cuvântare.

— Dacă anul ăsta nu iei un premiu
te pun în pension pentru toată va-
canța.

— Și dacă iau premiu?

— Dacă iei ne ducem să petrecem
două luni la Constanța.

— Mă voi sili.

Și de a doua zi Victor se așeză pe
carte cu atâta ardoare, că mamă-sa
nu se mai îndoaia de succesul sfor-
țurilor sale. Incepu chiar să facă
preparative pentru sezonul balnear.

Toți bărbații însurați știu că a-
ceste preparative constau în cumpă-
rări de toalete numeroase și variate
pentru plaje, cazino și excursiuni.

Mama lui Victor care era încă tâ-
nără și cochetă, alergă deci de dimi-
neată până seara din magazin în
magazin făcând provizii de toalete.

Această ocupație o absobi într-atât
că pierdu din vedere pe Victor și
studiile lui.

Ori la începutul lui Iunie își arun-
că privirea pe notele aduse de fiul
său.

Oroare!... Lăsat în voia lui, la în-
ceput învățase bine, pe urmă rede-
venise la starea normală: mediocru!

Știa că bărbatul ei e inflexibil.
Promisese două luni la Constanța
dacă ia premiu. Adio vilegiatură, suc-
cese mondene, succesul costumului
de baie pe plajă!.. Numai dacă o

supremă și îndrăzneată încercare..

Și această supremă și îndrăzneată
încercare Gineta, femeie hotărâtă,
o încercă chiar a doua zi. Imbră-
cată cu cea mai elegantă toaletă a
sa, se duse la directorul școlii fiu-
lui său.

Cum o fi făcut ca să câștige cauza,
ce discursuri o fi ținut, ce l'o fi lă-
sat să vadă? Eu n'ași putea să spun.

Dar eșind dela director, Gineta a-
vea un aer triumfător. La împărți-
rea premiilor, familia lui Victor se
prezintă în păr. Discursuri, cor,
dansuri. La urmă încep premiile.
Se premiază o mulțime de băeți, dar
numele lui Victor nu fu rostît. Gi-
neta rămăsese de piatră. S'o fi pă-
călit directorul?

Dar de odată figura i-se înveseli
când după o ochiadă complice, di-
rectorul adăogă:

„Un premiu special e decernat e-
levului Victor Tutel care, în afară
de materiile înscrise în program a
dat directorului său cele mai vii
satisfacții.“

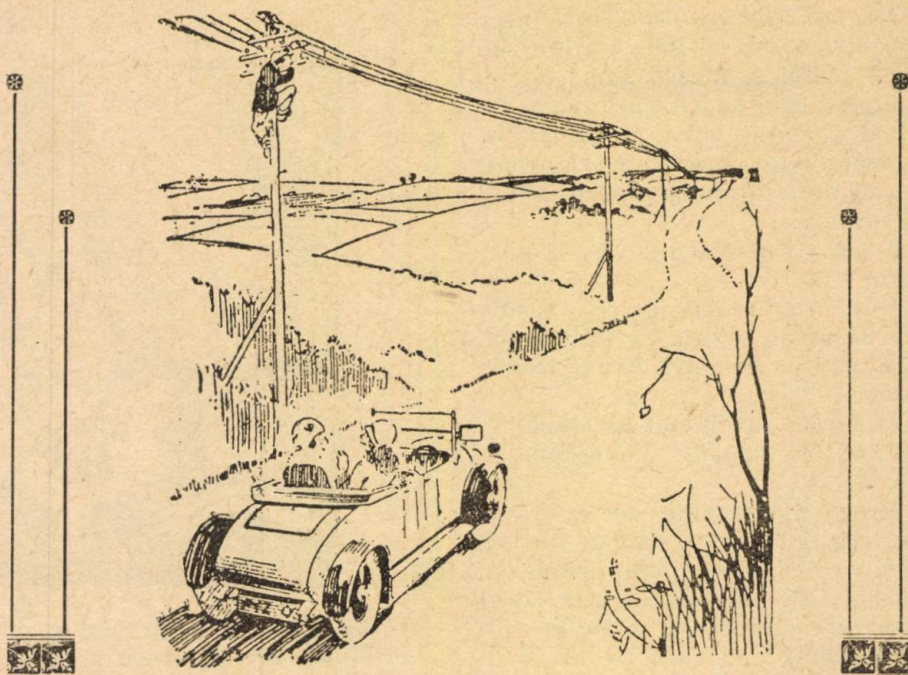

Suntem la mijlocul unei declarații. Legiurile sau mai bine zis nelegiurile țărăniște ne obligă să declarăm totul: ce câștigăm, ce avem și ce am dori să avem, ce mâncăm și ce... am mâncat, dacă ne spălăm și de câte ori ne spălăm, etc. Toate acestea precum și alte semne vizibile vor fi elemente de apreciere pentru impunerea, la care vor binevoi a se opri fioresii Torquemada ai fîscului.

Dar declarațiile fiscale atrag și alte declarații. Vai de soții care nu vor transforma luna închinată lui Janus, zeul fătarnic, cel cu două fețe, în lună de miere. Soția nemulțumită îl va lucra cu o anonimă (nu s'a votat legea „onoarei“!) și agenții fîscului o vor răzbuna pe baza legii evaziunii fiscale. Fiindcă, nu cred să existe prostul, care cu o mie de legi represive în cârcă, să nu mai ascundă ceva din venit, acumă când guvernul (nu Statul) se face părtaș la averea cetățenilor pentru îmbuibarea partizanilor. Tot în Ianuarie vom mai avea încă luna declarațiilor în stare de faliment chiar dacă aceasta nu e o noutate. Și vor mai fi alte declarații în Ianuarie. Dar mai e puțin și scăpăm de această lună intrând în luna lui Faur care ferecă și desferecă.

Atunci vom avea alegerile comunale, prilej pentru cetățeanul „declarat“ să-și declare liber și secret „dragostea“ lui pentru guvern. Și de! nu știu cum va ieși: pentru că Februarie, cum spusei ferecă, dar și desferecă!

Paramon

— Dar ce face bărbatul dumitale în vârful stâlpului?
— A! el e un șofer foarte prudent. S'a urcat să vadă dacă e drumul liber.
(Passing Show)

Farmacia casei

Anul trecut când profesorul Niculescu s'a însurat cu Virginia, fata doctorului Georgescu, tânăra pereche a primit un număr foarte mare de daruri de nuntă dela numeroșii cunoscuți și rude.

Dintre tote darurile acestea unuia relativ simplu i-a fost sortit să potolească întâia furtună, care se ivi pe cerul căsniciei.

Acest dar era o mică farmacie de casă, pe care papa, doctorul, o dăruie copililor ei, pentru că în caz de mici indispozițiuni, să aibe numai de cât la îndemână doctoriile trebuincioase. Ca să știe cum să întrebuințeze feluritele prafuri și lichide, prevăzătorul doctor pusese pe partea dinăuntru farmaciei o însemnare care cuprindea pe o coloană boalele cari se arată mai des, și pe altă coloană leacurile lor.

Intr'o zi Virginia atrase atențiunea bărbatului ei asupra faptului că a sosit primăvara; domnul profesor observase desigur și el lucrul acesta, și reata fiică a Evei a crezut nimerit să facă observațiunea aceasta ca să justifice cererea unei pălării noi.

Toți bărbații sunt, însă, după spusa bietei femei, niște tirani, când e vorba de astfel de lucruri, așa și profesorul. Măcar că nu o refuza de adreptul, îi vobi însă atât de mult, îi aduse atâtea motive, că la urma urmei pierzând orice nădejde Vir-

ginia se retrase făcând pe supărata.

Nu și-au declarat stare de război formală, de aci înainte însă relațiunile între cele două părți erau cam încordate și viitorul avea să hotărască de pace sau război.

Trecu așa o săptămână, fără ca să fi hotărât într'un fel sau altul. Soții vorbeau unul cu altul se salutau când plecau ori veneau acasă, cu mai multă răceală însă ca de obicei.

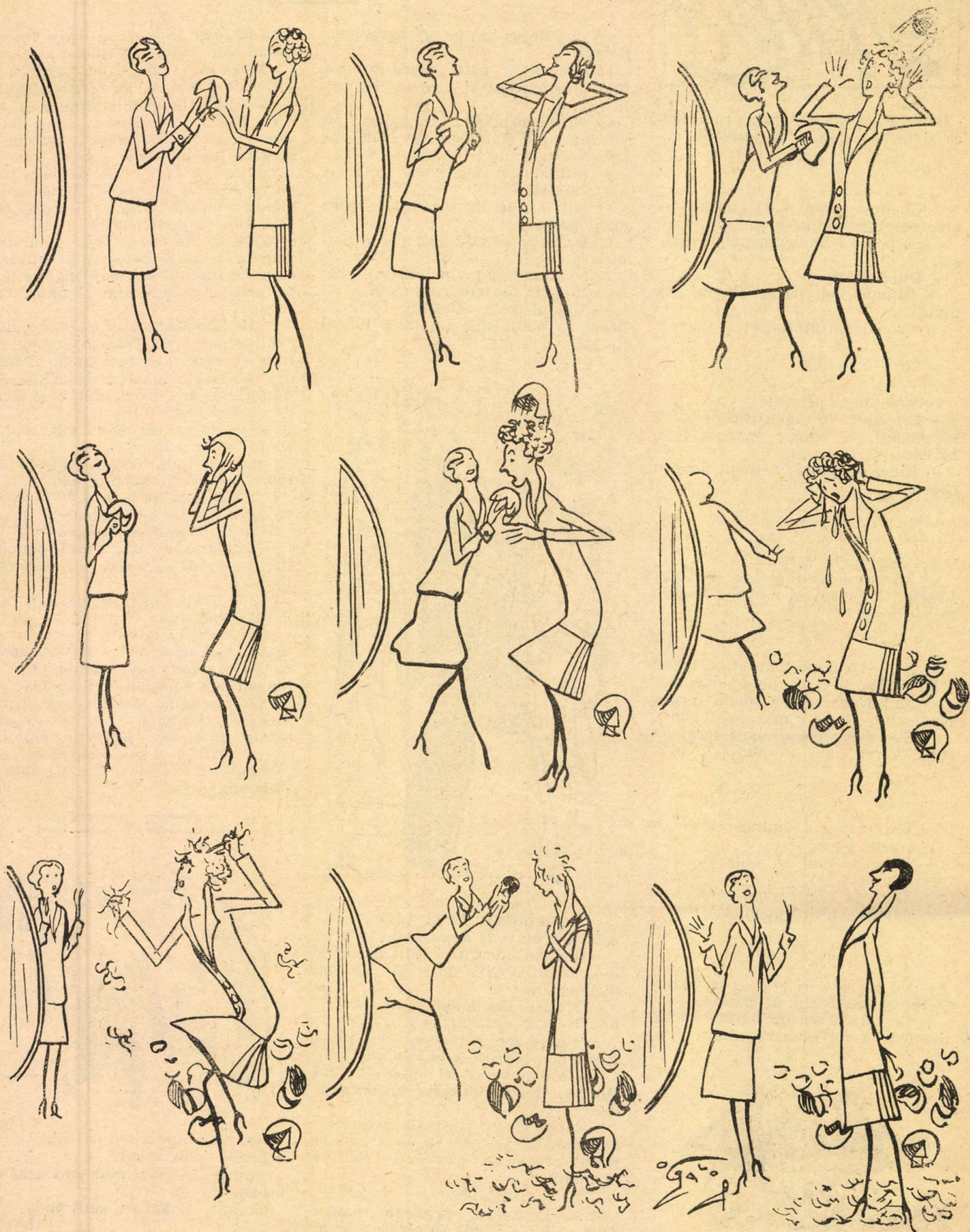
Virginia ședea într'o zi la masa ei și lucra, iar profesorul pe fotoliu își citea gazeta. Virginia scoase de odată un țipăt, scăpă lucrul din mână rezemă capul pe spătarul scaunului și rămase ca neînsuflețită. Bărbatul ei sări speriat.

— Pentru Dumnezeu, ce este Virginia?

O mângâie pe obraz, îi apucă mâinile, biata femeie sta însă acolo ne-mișcată, cu ochii închiși.

A leșinat... îi scăpără prin minte și dintr'o săritură fu la farmacia de casă, deschise ușa și căută în coloana întâia cuvântul „leșin“ iată-l! acum repede o aruncătură de ochi pe coloana a doua și nevastica o să aibe îndată leacul. Dar... ce-i aceasta? Niculescu rămase cu gura căscată, cu ochii holbați la tabelă și degetul arătător arăta convulsiv leacul împotriva leșinului: o pălărie nouă!

POVESTEA UNEI DOAMNE CARE AVEA PREA MULT PĂR....

...ca să i se potrivească o pălărioară modernă.

O laudă cu bocluc

Bețivul bea vara ca să se răcorească și iarna ca să se încălzească.

— Chelner, puiul ăsta trebuie să aibe pe puțin cinsprezece ani!
— Se poate? Dar cum puteți aprecia.

— După dinți.
— Glumiți, se vede. Puiul are dinți?
— Nu, eu am dinți.

Vorbesc două prietene.

— E teribil: în mai puțin de șase săptămâni, i-a murit mama, fata, bărbatul și amantul.

— Bine, cel puțin, că-i stă bine în negru.

Tot madam X spunea.

— Bărbatul meu pleacă în voiaj. Deacum iar n'am să mai fiu singura câțva timp.

D-na X și-a înmormântat bărbatul. Ea primește vizite de condoleanțe.

— Ah! draga mea, îi spune o prietenă, cum ți s'au mai roșit ochii!

— S'au roșit c'am plâns mult astăzi... A venit atât de multă lume!...

— Mă Ioane, a umblat cineva la sticla asta cu coniac.

— Eu n'am umblat, conașule.

— Serios?

— Zău așa! Cât m'am căsnit să-l scot dopul și tot n'am putut.

— Va să zică îți regreti bărbatul? Și totuși era coclit de bătrân.

— Da! dar avea un fel atât de delicat, de a nu observa nimic.

— Ana, îți prezint pe prietenul meu Robert.

Tânăra fată privi surâzând pe prietenul fratelui ei care se înclină în fața ei.

— Nu speram să am plăcerea să vă întâlnesc domnișoară, Paul îmi spusese că sunteți plecată în voiaj.

— Într'adevăr, dar m'am înapoiat azi dimineată.

— Ați fost la Brașov, mi se pare domnișoară.

— Da, am fost cu o prietenă a mamei.

Am vizitat împrejurimile și am stat câte-va zile chiar în oraș.

— Orașul n'are nici un farmec; drept să spun, mie nu mi-a plăcut de loc.

— O! protestă Ana, găsesc contrariu, e un oraș admirabil.

— Pentru două, trei zile da, dar mai mult... Ați fost la dancig, domnișoară?

— Nu, am făcut mai mult escursiuni. Sunt și danciguri la Brașov?

— Cum! nu cunoașteți de pildă Panonia... N'ați fost la Panonia?

Dar e dancigul cel mai șic din Brașov... Eu mă duceam în toate seările.

Necăjită că nu cunoaște aceste localuri, Ana asigură pe tânăr că la prima ocazie va căuta să viziteze „Panonia”.

M-me Potirescu, prietena mamei Anei, a dat o serată în cinstea nepo-

tului ei Jean, inginer cu mare viitor. Mama Anei și-a pus toată arta ca s'o gătească și Ana bănuiește că e vorba de o vedere. Se vorbește mult de calitățile tânărului inginer și ea e curioasă să-l cunoască, și e delicios surprinsă când d-na Potirescu îi prezintă pe un tânăr încântător.

Turburată, lasă ochii în jos. Cel puțin dacă ar plăcea-o! Tânărul, amabil, o invită la dans și imediat încep să se împrietenească.

Vorbesc de voeagiuri..., excursii... Ana caută să se releveze și istorisește de ultimul ei voiaj. Inginerul o întreabă dacă a vizitat și pitorescul Bran.

— Da, am stat o zi. Incântător, dar m'am amuzat mai bine în Brașov. În fie-care seară mă duceam la „Panonia” un local frumos, unde te distrezi admirabil, zice Ana, dându-și aere de cunoscătoare.

Nu înțelege însă de ce inginerul a rămas incremenit.

Când invitații pleacă, d-na Potirescu întreabă pe nepotul său:

— Cum ți se pare Ana? Nu crezi că ar fi o soție încântătoare?

Jean făcu un gest disperat.

— Dragă tanti, Ana e încântătoare, dar cu aerele ei îngerești e o M-elle Nitouche.

Și cum D-na Potirescu protesta, nepotul ei adăogă:

— Nu știi ce a ținut să-mi povestească? Vorbeam de Brașov, unde a fost acum de curând. Cu o ingenuitate adorabilă, mi-a spus: „E un oraș minunat, are un local foarte amuzant „Panonia”. Am fost de mai multe ori și am petrecut admirabil!... Ei bine tanti, eu cunosc ce e „Panonia”. E cea mai... ospitalieră casă din oraș!

Victima bulgărilor de zăpadă. — Am să-l spun mășii.

Cucoana. — Mai bine să-l spui lui tat-su.

Victima. — Tat-su, sunt eu!...

(Life)

- Și ce-ți face bebeul, crește?
— Cred și eu... a început să zică: tată!
— Cui?....

UN DEBUT LA TEATRU

Poșta adusese lui Guță Persiceanu o scrisoare de la Gușetescu, directorul teatrului „Viitorul”. Comedia lui, primită de acum 7 ani, era aproape să se pună în repetiție.

Instalat la birou, Guță își recitea manuscrisul „Găinușei”. Nevastă-sa venise să se așeze la spatele lui.

— În bucuria ta de azi dimineață, Guță dragă, mi-ai făgăduit că ai să-mi cumperi pianul pe care de atâta vreme ți-l cer. Ia ascultă, de proprietar ai uitat? Știi că-i datorăm două trimestre.

— Te rog, Fimo, lasă-mă să lucrez.

După câte-va minute d-na Perisiceanu rupse iar tăcerea:

— Mă gândesc, Guță, că o să trebuiască să-ți plătești și tu croitorul, două mii de lei. Semnele de enervare pe cari le făcu Guță, isbutiră a trimite pe d-na Persiceanu în odaia de alături, cu toate că tot nu o împiedicară, a mai vârî capul printre ușe, de mai multe ori ca să-i aducă aminte că mai datorau vre-o sută cinci-zeci de franci la tapițer, vre-o trei sute la croitoreasă și vre-o 800 la dentist și o sută optsprezece la cofetărie.

Guță se supără:

— Ai, să ne închipuim că avem trei mii de franci datorie, să ne închipuim chiar și zece mii „Găinușă” nu-mi va produce nici odată atâta, dacă nu mă lași s'o citesc. Ast-fel că ar fi mai bine să te resemnezi, cernește-te, nu o să ai nici pian.. pian.. pian.. Eu, de câteori ți-am repetat că ași dori să văd Sibiu!... Iată opt ani de când ne-am luat! Făcutu-ne-am și noi călătoria noastră de nuntă! Ași! Unde dracu! Are să treacă și săptămâna viitoare și tot în Corabia asta mizerabilă o să stăm!

II

Guță conta pe „Găinușă” lui grozav! Credea că are să aibă un succes nemai pomenit. Publicul se va pasiona, fără îndoială, de această mișcătoare aventură a delicioasei Cleopatra, care în ciuda și pofida tuturor conveniențelor și părăsea familia pentru a urma pe frumosul Axente.

— A! dacă d. Toacălemne fiul, ar vrea să joace rolul!...

Pentru a zecea oară, recitea replicile marelui scene din actul III-lea.

Axente (asvârlindu-se la picioarele Cleopatrei, pe când întinericul se lasă din ce în ce mai pronunțat în salon).

Te ador, scompo, te ador...

Cleopatra (tremurând)

Taci! cuvintele D-tale mă turbură nespus de mult!

Axente

Intr'o seară ca asta s'a născut amorul nostru. Stai rezemată de pian. De odată l'ai deschis.. Și ai cântat o romanță de Fluerescu... (conducând-o la pian). Te rog mai cântă (o contemplă, apoi o ia de mâini, și întrerupând-o cu furie). Nu, nu, nu! Cleopatro. Viața noastră nu mai poate dura ast-fel! Departe de tine, de tine.. de tine.. Vrei.. vrei tu, să mergi cu mine, să te iau cu mine, să facem o călătorie lungă..

Guță se lovi peste frunte; se duse și deschise ușa de la sufragerie.

— Fimo, ia vino puțin, te rog, să-ți spui ceva. Îți aduci tu aminte de scena mare din actul al III-lea.

— O știu pe din afară.

— Mi se pare că am descoperit un mijloc de a-ți satisface dorința fără ca să mă coste vreun ban. Aș putea, poate, să citez în piesă, cu îndemănare, bine înțeles, fără să se prea bage de seamă că miroase a reclamă, numele...

— ..unui magazin de pian? O draguțule, ce bun ești!

Fima, luă și ea manuscrisul, citi câte-va replici din scena VII-a din actul al treilea și de odată strigă:

— Ideea ta nu e aplicabilă numai cu pianul meu, dar o poți îndeplini și pe a ta, în călătoria lui Axente cu Cleopatra.. călătoria ta la Sibiu.

Se decise prin urmare ca a doua zi, Fima să facă câte-va demersuri pe lângă Societatea de călătorii circulare, și pe lângă vre-un magazin de pian. Avea să le pună chestiunea următoare: **In cazul când ați fi citați în viitoarea piesă de la teatru „Viitorul”, veți oferi autorului..**

Guță luă un condei și recopiă scena VII-a făcându-i oare care modificări.

UN ACAPARATOR

— Nu vrei să mergi pe kilometru?

— Nu, prefer să merg cu kilogra mul!

Axente

Intr'o seară ca asta s'a născut amorul nostru. Stai rezemată de pian, de pianul d-tale, de pianul „Moderato”. De odată l'ai deschis... și ai cântat o romanță de Fluerescu. (Conducând-o la pianul „Moderato”) Te rog, vrei să-mi mai cânti pe pianul d-tale „Moderato”. (Cleopatra cântă, Axente o contemplă; apoi o ia de mâini și întrerupând-o cu furie). Nu nu, nu! Nu Cleopatro! Viața noastră nu mai poate dura astfel!.. Departe de tine... de tine... de tine. Vrei, vrei tu să mergi cu mine, să te iau cu mine... să facem o călătorie... o călătorie lungă, la Călimănești, la Brezoi, la Căineni, la Sibiu?... să ne oprim unde vrem... și cât vrei, vre-o 30 de zile și toată această lungă călătorie să nu ne coste decât o sută douăzeci de lei de persoană, datorită biletelor circulare pe care le liberează „Compania de călătorie Mașinescu”. Cunoști tu, scumpo, scumpo, scumpă frumoasă și adorată „Călătoria Mașinescu”?

III

Guță Persiceanu citea „Găinușa”, artiștilor de la „Viitorul”. Era aproape să atace marea scenă din actul III-lea. Tocmai și pregătea un pahar de apă cu puțin zahăr, când iată pe Fima care sosește abia răsufând și care îi spune la ureche:

— Mașinescu mi-a răspuns: „Să ne citeze numai autorul în chestiune și vom vedea noi pe urmă”. Cât despre „Moderato” nu e nimic de făcut.

— Dar m'am mai informat eu, poate că Magazinul „Dolce fortissimo”?

— Ce încurcătură! bolborosi Persiceanu.

Apoi întorcându-se către interpreți:

— Ne oprisem la scena VI-a. Înainte de a urma ași dori să notați o mică îndreptare la scena VII-a. Urmați-vă rolurile, vă rog:

Axente

Intr'o seară ca asta s'a născut amorul nostru. Stai rezemată de pian, de pianul D-tale, de pianul Dtale...

Guță se întrerupse și întrebă:

„Pe rolurile D-voastră, scrie „Moderato”, nu e așa?” Și se repetă de două ori: „Moderato”, nu e așa?” Și luându-și inima în dinți, începu să-i toace gura:

— Toată lumea știe că pianele „Moderato” nu fac două parale. Am scris acest nume din fuga condeiului; dar să schimbăm. Să punem dar „Dolce fortissimo”. Și avem prin urmare:

Axente

„Stai rezemată de pian, de pianul

CRIMĂ PASIONALĂ

Gardianul. — Am venit să te iau pentru proces.

Inculpata. — Tocmai am sfârșit să-mi dau roșu pe buze, pentru-că contez să fiu achitată și să-mi găsesc un amator!

(Le Rire)

D-tale „Dolce fortissime” (conducând-o la pianul „Dolce fortissime”) Te rog, vrei să-mi mai cânti pe pianul D-tale „Dolce fortissimo”?

Ce se întâmplase însă?

A doua zi, Guță se informase că pianele „Dolce fortissime” nu erau câtuși de puțin superioare pianelor „Moderato”.

În timpul repetiției, se adresează primului june:

— Scuză-mă că te întrerup, D-le Amorică, mi se pare căți vine cam greu să pronunți: pianul „Dolce fortissimo”! Ba da, ba da!... Silabele acestea se cam ciocnesc între ele: pian „Dolce fortissimo”, pian „Dolce fortissimo”!!! Articulează te rog pur și simplu, „pian „Apassionata”.

— Pianul „Apassionata”? Fie! se învoi Amorică.

La cererea magazinului „Apassionata”, a doua zi, se pronunță maga-

zinul „Adagio”. Zilele următoare „Adagio” deveni „Presto” și astfel, Guță Persiceanu fu foarte supărat, când și „Presto” se schimbă în „Prestissimo”.

Numai patru-zeci și opt de ore mai despărțeau pe Guță, acum de la premiera „Găinușei”. La dreptul vorbind, D. Amorică, tot schimbând ba pe „Apassionata” în „Adagio” în „Presto” și pe acesta în „Prestissimo” ajunsese de i se băteau calicii în gură, și nu mai știa ce spune.

În seara de spectacol înainte de a se începe, Guță Persiceanu fu chemat de Director ca să-i vorbească.

Bietul Guță îi era grozav de frică, să nu-i spue Gușetescu. Directorul Teatrului, că e prea lung actul al III-lea și să mai tae ceva din el; se temea să nu-i tae tocmai scena cu pianul, că destulă bătaie de cap avusese el cu afurisitul acela de

pian; se mai gândea și la biata nevastă-sa.

— Iată, dragul meu, te-am chemat să-ți spui că comedia d-tale este un adevărat capo de operă. Succesul îmi pare asigurat.

— O! nu mai spune! Recunoștința mea îți este pe veci!

— Lasă astea, cred să reușesc a decide pe Primoescu, ilustrul autor al atâtor triumfuri, să-ți iscălească piesa. Te poți mândri că ești mare norocos; așa că în loc să-ți ia drept de autor 10 la sută, îți va opri numai 8 la sută.

IV

„Găinușa“ avu succes mare de tot. A doua zi după premieră, Primoescu, ilustrul Primoescu, pofti pe Guță și nevastă-sa la masă. De piesă se vorbi puțin. Primoescu nu cunoștea tocmai bine „Găinușa“. El mai avea încă vre-o cinci comedii, pe afișe.

De vre-o două trei ori zise lui Guță Piersiceanu.

— Sunt încântat că te cunosc. Nu e de loc rea comedia noastră! Li se aduseră la masă tocmai o curcă cu castane, când ntră servitoarea și foarte discret anunță pe d. Primos cu:

— A venit de la „Presstissimo“ d-le. A adus un pian.

— Un pian?

— Da d-le, un pian cu coadă.

Primoescu, vrând să lumineze acest mister, se duse în anticameră,

dar cum întârzia cam mult, nevastă-sa intrigată și ea, ceru scuze invitațiilor ei și voia de a-i lăsa singuri pentru un moment. Din sufragerie se auzea în odaia de alături, deschizându-se ușile, scârțâind roțile jețurilor și pe Primoescu strigând: „Mulțumiri din partea casei „Prestissimo“. In aceste condițiuni, primesc cu plăcere.

Intorcându-se în sufragerie, se așează la masă, și Primoescu care începuse a spune invitațiilor ce este cu pianul, nevastă-sa i aruncă o privire aspră:

— Aide, aide, Mitică, nu căuta să te scuzi. Nu se permite cuiva a fi așa de distrat. D-nul comandă un pian la Casa „Prestissimo“, și după 24 de ore, nu-și mai aduce aminte că l'a comandat!

— A! a! D-voastră ați comandat un pian, întrebă d-na Guță Piersiceanu. Pentru a-și da o continentă, dânsa adăogă:

— Mie care-mi place atât de mult muzica! Nu e însă Guță din aceia care m-ar fi oferit și mie unul.

Primoescu, foarte galant, se înclină:

— Dați-mi voe să vă spun, d-nă, că acesta stă la dispoziția d-tale timp de 30 zile. Azi dimineață am cumpărat, în adevăr, două bilete circulare de la „Călătoriile Mașinescu“. Nevastă mea și cu mine plecăm să vedem Sibiul!!!

REȚETA No. 58

Cum se face o prăjitură

Ca să faci o prăjitură,
Pui trei litre de untură
Și făină tot așa;
O amesteci cu 'ngrijire
Și o bați cu îndârjire
Până ese fum din ea.

Spargi vre-o două mii de ouă
Și pui două câte două
Intr'o cratiță de tuci;
Pui boiaua necesară,
Vre-o trei pumni de sare amară
Și vre-o șease, șapte nuci.

Cerni vanilia prin sită.
Fără să fii plectisită
Sau cu pică pe bărbat;
Pui un pușor de ceapă
Și vre-o trei găleți de apă;
Și începi la mestecat.

Când termini, fără zăbavă
O trănesteți... ușor la tavă
Și cu dânsa la cuptor;
O 'mpănezi cu foi de varză,
Nu cumva ca să se arză
Și... bun praznic, domnilor!

Ciupac

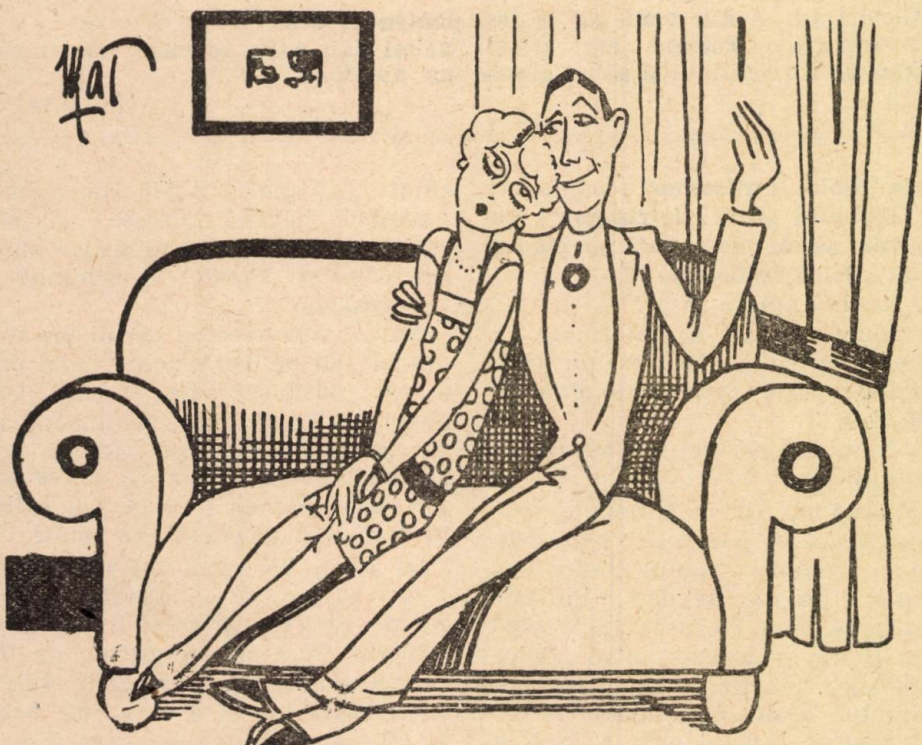
De-ale lui Saphir

Femeia ia în căsnicie numele bărbatului precum învingătorul ia numele luptei pe care a câștigat-o!

Geniul este ca o cremene cu multe colțuri, însă tocmai colțurile dau scâtei

De ce nu e pe drumul vieții ca pe drumul mare? Pe drumul mare carele goale trebuie să facă loc celor încărcate, pe drumul vieții capetele pline fac loc celor seci.

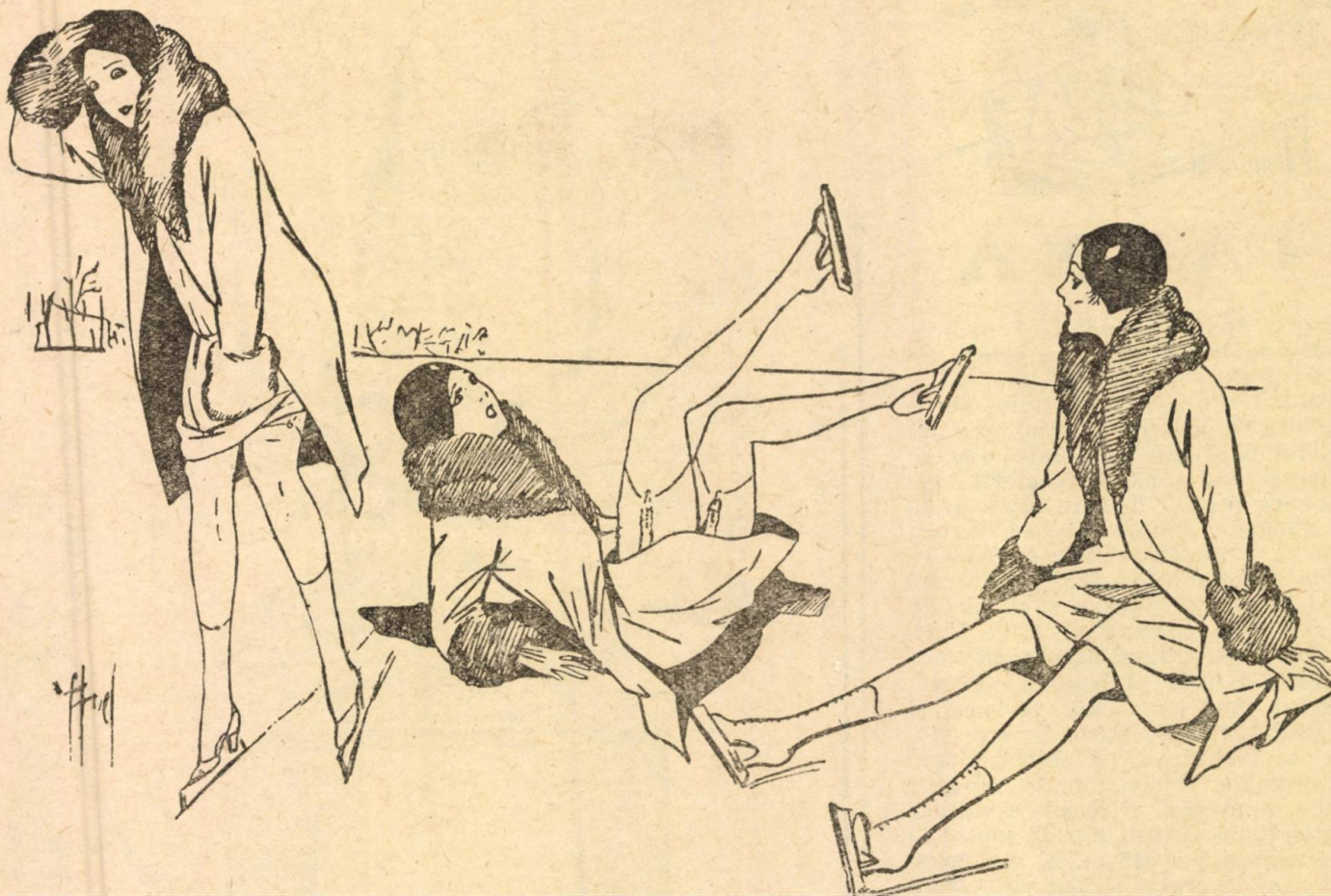
Veacul nostru strigă mereu: lumină! Cu veacul nostru este ca și cu unii oameni, cari nu pot să doarmă toată noaptea; însă cum aprinzi lumânarea, adorm îndată din nou.

- Scumpul meu!
- Scumpa mea!
- Nici odată părinții mei nu vor consimți la căsătoria noastră!
- De ce, scumpo?
- Pentru că sunt orfelină!

(Parisiana)

UMORUL LA FRIG

— Talentul nu e să știi să patinezi.

— Dar să știi să cazi cu eleganță și la momentul oportun.

— Încă câte-va figuri din astea și sigur ghiata se rupe și desghețul se produce!

(L'humour)

VICTOR

I

La orele unsprezece seara, mai sunt încă clienți la Cafeneaua Comerțului.

La masa No. 1 sunt doi care joacă tabinet, la masa No. 2 sunt 2 care joacă domino, la No. 3 sunt patru cari joacă poker și la masa No. 4 e unul care citește. La o masă vecină e un alt domn singur care nu pleacă nici odată până nu bea douăsprezece halbe.

În total sunt zece clienți. Victor, chelner în acel local e trist. Nenorocita victimă a viciurilor altora, se află în local de dimineață, în aerul acela viciat, și întocmai ca un căpitan de vapor, nu trebuie să părăsească stabilimentul de cât după plecarea ultimului client.

II

Acum sunt orele unsprezece și jumătate. Cei doi jucători de tabinet

au plecat. Au mai rămas opt. Victor e din ce în ce mai trist; cei opt consumatori, nu sunt dispuși de loc să plece.

III

Miezul nopții. Atmosfera cafenelei devine din ce în ce mai înăbușitoare. Tristețea lui Victor s'a transformat de impacientă, pe urmă în revoltă.

Înțelegând că nici odată cei opt consumatori nu vor mai părăsi mesele lor, dacă nu îi va ajuta puțin, se legă de cei doi jucători de domino!

— În locul dv. eu aș închide!

Sau:

— Dacă domnul vrea să m'asculte, să pue dubla de patru! Sau altceva ce-i venea în minte, așa că în cinci minute partida se isprăvi.

Atunci Victor se ocupă de băutorul solitar. Adaogă încă câte-va suporturi, așa că în curând se făcu douăsprezece, după care clientu plecă. La unu fără un sfert nu mai rămăsese în cafenea de cât clientul care citea.

IV

Clientul care citea a plecat. Victor a avut de lucru cu el. Ca să'l facă să înțeleagă că trebuie să plece, a început să strângă mesele, să măture, să așeze scaunele pe mese și să stingă aproape toate luminile electrice.

În sfârșit e liber. După atâtea ore petrecute în atmosfera rea a cafenelei, are și el drepul să respire un aer curat, să fie liber.

Figura sa care a fost pe rând tristă, impacientă, revoltată se colorează acum de bucurie. Pe repezeală își scoate șorțul, își îmbracă pardesiul și pleacă.

După câte-va minute, după ce a traversat strada, intră în Cafeneaua Poștei care rămâne deschisă până la trei, unde trei veseli prieteni îl așteaptă să joace împreună poker!...

DIN COLȚUL MEU

IARNA

Iarna. Anotimpul cel mai frumos pentru cei bogați și invers pentru cei cu pardesiu sau chiar și fără el.

Timpul când lemnele ajung să fie vândute cu palanța și când tremură săracul până... îl trec nădușelile.

Epoca când până și cersetorii beau apă rece și când fie-care cetățean își are depozitul său de gheață naturală, fără ca Primăria respectivă să îi poată percepe vre-o taxă. Momentul când fie-care, fără a avea nici în clin, nici în mănecă cu A. de Herz, își poate face „Omul de zăpadă” fără ca cel din ’ntâi să poată zice ceva. Prilejul când cea mai serioasă și cinstită matronă, poate la cea din ’tâi ocazie cădea... pe gheață. Bucuria stropitoarelor comunale (nu prea multe la număr) și fericirea edililor protejați de stratul alb de nea. Cea mai nemerită scuză să îți razi mustața: a degerat. Ocazie de făcut noapte mare (la cărți). Cel mai prost timp de făcut dragoste afară și începutul și sfârșitul calendarului.

C. Timișu

GOGONEȚE

— Nu te cred Marius, ne-ai povestit atâtea minciuni asupra vânătorilor făcute de tine în desertul Africei!

— Minciuni? Eu nu mint nicio dată. Tot ce povestesc e purul adevăr.

— Dar povestea cu leul căruia i-ai băgat mâna pe gâtlee și l-ai întors pe dos ca pe o mănășă?

— Asta poate am inventat-o, dar altele?

— Ne-ai spus că omorai tigrii și lei noaptea, pentru că noaptea ochii lor sunt strălucitori și vizai între cele două lumini, adică în creștetul capului.

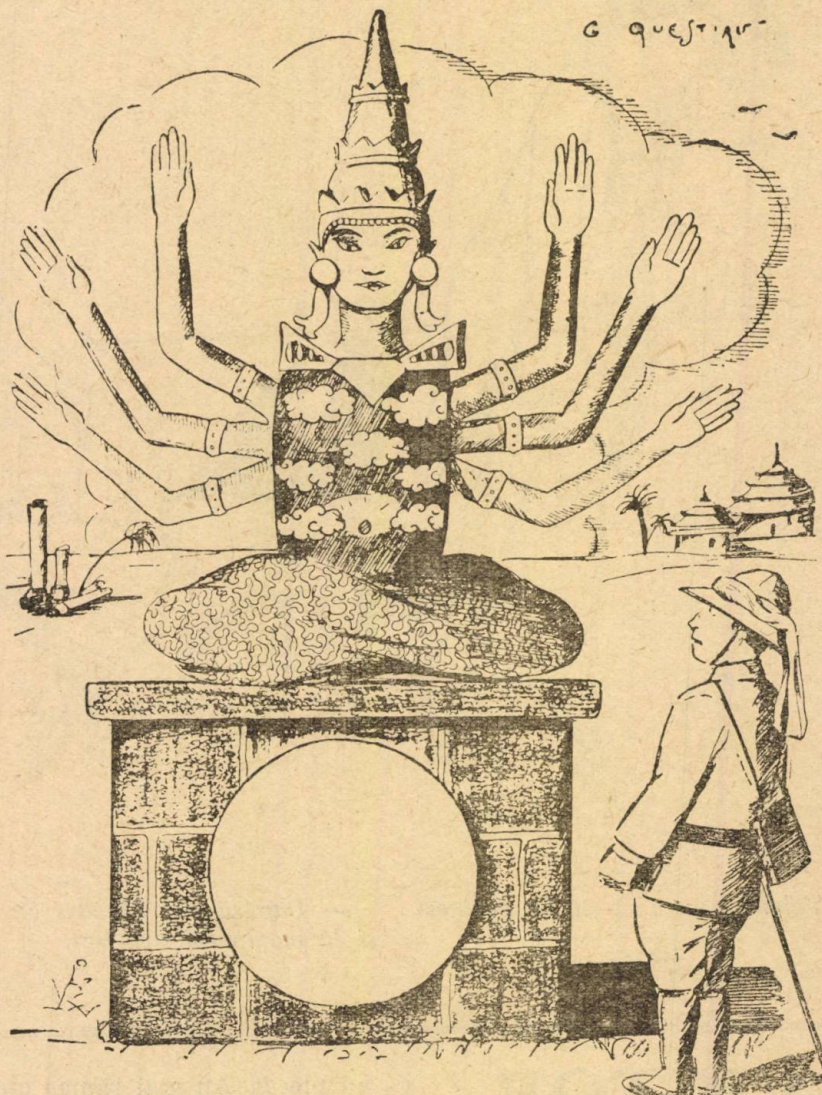
N'ai putea să ne arăți pielea uneia din victime?

— În ziua când m'am hotărât să fac lucrul ăsta, lei și tigrii s'au înțeles între ei. Veneau câte doi câte doi și așezându-se unul lângă altul, închideau un ochi ca să mă înșele. Atunci trăgeam în gol.

— Invenții, curate invenții!

TURISTUL MELOMAN

G. Questier

— Tare mi-ar place să o aud cântând la pian!

(Le Rire)

— Ascultă; am să vă povestesc una care vă jur pe Dumnezeu că e adevărată.

„Mă aflu în desert, singur cu pușca mea și din nenorocire, fără niciun cartuș. De o dată, întorcându-mă, ce crezi că zăresc? Un leu!... N'am stat mult pe gânduri și am luat-o la fugă spre un palmier care se afla la cincizeci de metri depărtare.

În urma mea, auzeam cum leul mă urmărea. Simțeam răsuflarea lui care mă dogorea. Din ce în ce era mai aproape... În clipa când credeam că s'a sfârșit cu mine, auzii un răget, mă întorc și văd leul cu picioarele în sus. Alunecase și căzuse pe spate. N'am așteptat să se scoale, alergai cu disperarea morții și ajungând la palmier, mă urcai în el. După opt ore, o caravană trecând pe acolo mă salvă.

— E adevărată povestea asta?

— Tot ce poate fi mai adevărat.

— Atunci trebuie să fi trecut printr-o adevărată spaimă.

— Asta da! dar nu prea mare!

— Nu făcea pe șiretul. Sunt sigur că te trecuse nădușelile. Aide, mărturisește că nădușelile curgeau leocă de pe tine.

— Da, mărturisesc! Chiar din cauza asta leul a alunecat și a căzut!

CITIȚI VOLUMUL :

NITĂ PITPALAC LA CARLSBAD

de C. COSCO. — Prețul 40 lei.

Epistole din Tulcea

Indolență și orientalism. Sala de conferințe

Situată pe 5 coline — ca Roma, Constantinopole și Iași — Tulcea ocupă cea mai pitorească pozițiune din ținutul nord-dobrogean.

Dunărea trage frontiera nordică a orașului, printr-o magnifică curbă — deschisă la picioarele unei pădurici de vlăstari de salcie și închisă în dreptul unui ostrov, renumit pentru bogăția vegetației sale aquatice.

Dar, pitorescul Tulcei este desăvârșit de puzderia de verdeată, presărată cu dărnicie în tot locul: pe dealuri, în curți, pe străzi — pretutindeni arbori și iar arbori.

Numai că pitorescul acesta minunat, este pătat de păcatul care stăruie să se menție la infinit: indolența și orientalismul locuitorilor pe cari îi încapă! Căci, dacă centrul orașului mai are câte-va străzi cu un aspect mai civilizat — apoi dincolo de raza centrului, pietonul înnoată în noroi până la genuchi.

Este foarte adevărat, însă, că tot cei cari vin din altă parte la Tulcea, sunt vinovați că păcatul reușește să dăinuiească: se lasă asimilați, cu o condamnabilă ușurință, de mediul localității!...

Înainte de război, un arhitect al comunei, sugestionează primarului de pe vremea aceia, construirea unei „săli de conferințe” (care, acoperind lipsa unui local de teatru, să doteze orașul cu o clădire „mai ca lumea”).

...Propunerea arhitectului a fost cinstită cu unanimă aprobare a edililor — și construcția „săli de conferințe” a fost ridicată — strânsă între două mari localuri de școală — pe vasta porțiune a terenului liber din piața Sf. Gheorghe, după un plan **grozav** al arhitecturii.

— Poate că nu ar fi fost mult de criticat cu privire la clădirile celor 2 localuri de școală, cari strâng între ele „sala de conferințe”; dar și ochiul unui profan ar fi putut vedea că ceea ce s'a construit, numai **sală de conferințe** nu putea fi!...

Judece oricine: o hardughie în formă dreptunghiulară, lungă de 25 metri, lată de 9 și înaltă de 15 — înzestrată cu o „scenă” ridicată la 3 metri de la nivelul pardoselei! Totul, lipsit cu desăvârșire de gust, stil și soliditate.

De acustică, nici vorbă la „sala de conferințe” — și din pricina multor cusururi pe care le întrunește, nu e bună de nimic!

Ba, are ceva: posibilitatea întreținerii în lung și latul sălii, a unui permanent **curent** de aer, datorită crăpăturilor larg căscate dealungul subzidului zidăriei!

Și tot e ceva — pentru că locatarii didactici ai celor două școli, au marele avantaj de a li se fi pus la îndemână, cu „sala de conferințe” o admirabilă uscătorie de rufe!...

Căp. Stavro

Evenimente și curiozități

În Anglia se deschid actualmente, în fie-care zi două noi săli de spectacol.

În China nouăzeci la sută din discurile fonografice reproduc arii chinezești. În Japonia, contrariu, discurile reproduc nouăzeci la sută arii compuse de muzicanți streini.

Jurnalele din Caracas povestesc că Seniorul Zacatecas, un indian incult, a devenit pe neașteptate bogat, în urma descoperirii de zăcăminte de petrol în pământurile sale.

Atunci se duse în cel mai apropiat oraș ca să „și cumpere un automobil”. El se opri în fața unui garaj, unde se afla un mare automobil negru garnisit cu draperii și ciucuri de argint. Această mașină îi plăcu. I se explică atunci că mașina e un dric și că nu e de vânzare. Dar omul nostru era încăpățânat. El oferă un preț așa de mare administrației pompelor funebre că i se vându dricul. Angajează atunci șofer și întinzându-se pe pernele brodate pe cari le pusese în locul coșciugului, plecă din orașul acela cu acest echipaj.

El sosi la locuința sa și îl poate vedea oricine plimbându-se în fiecare zi în dricul său de care e foarte mândru!

Cea mai bogată culegere din umorul american, englez, german, rus, francez, italian, român, etc., etc., este:

ALMANAHUL

Revistei „VESELIA”

— Pe anul 1930 —

Copertă colorată de Gilly, numeroase caricaturi. Și prețul tot de răș: 30 lei.

Prețul abonamentului

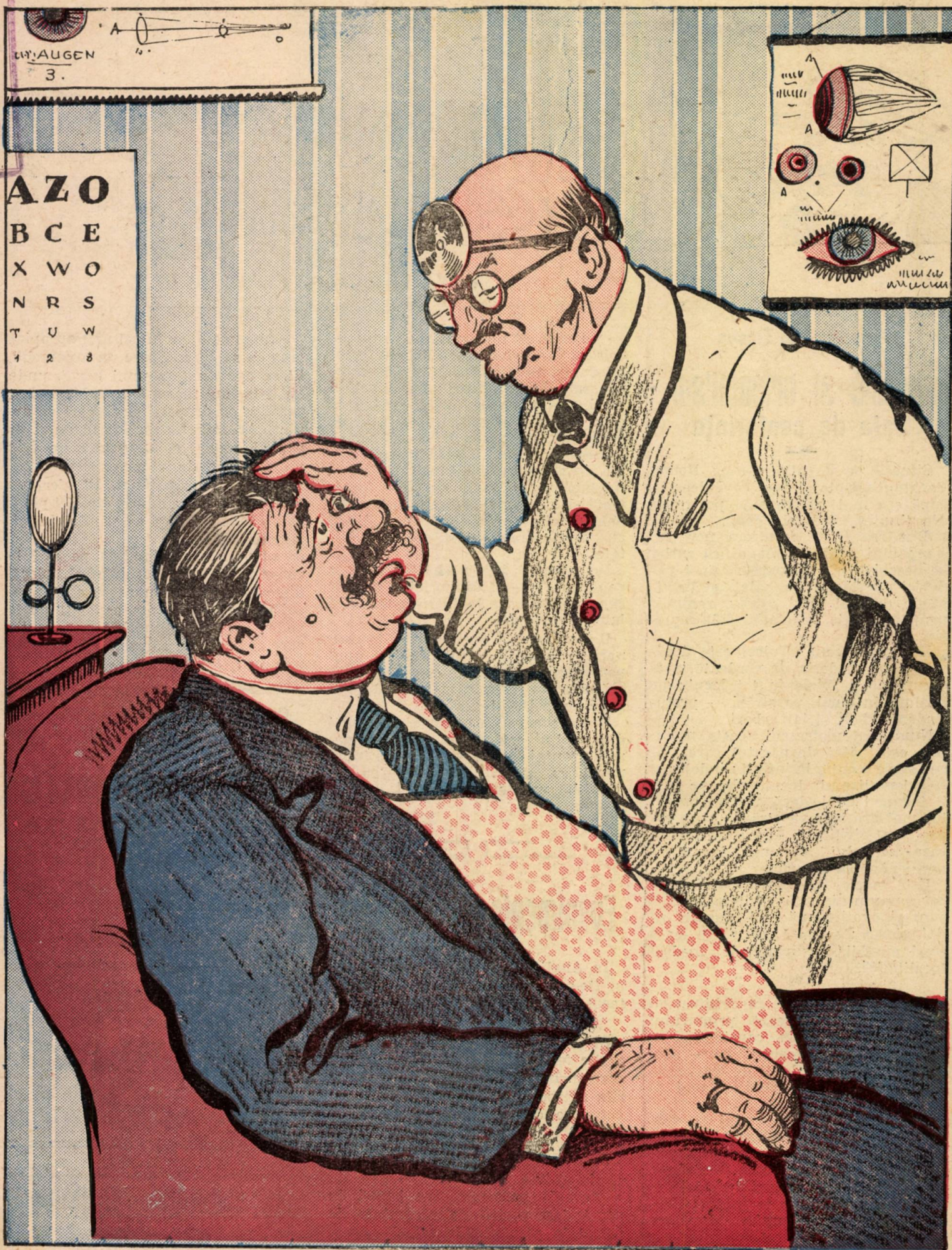
LA

„VESELIA”

În țară pe an 220 lei

În străinătate pe an 440 lei

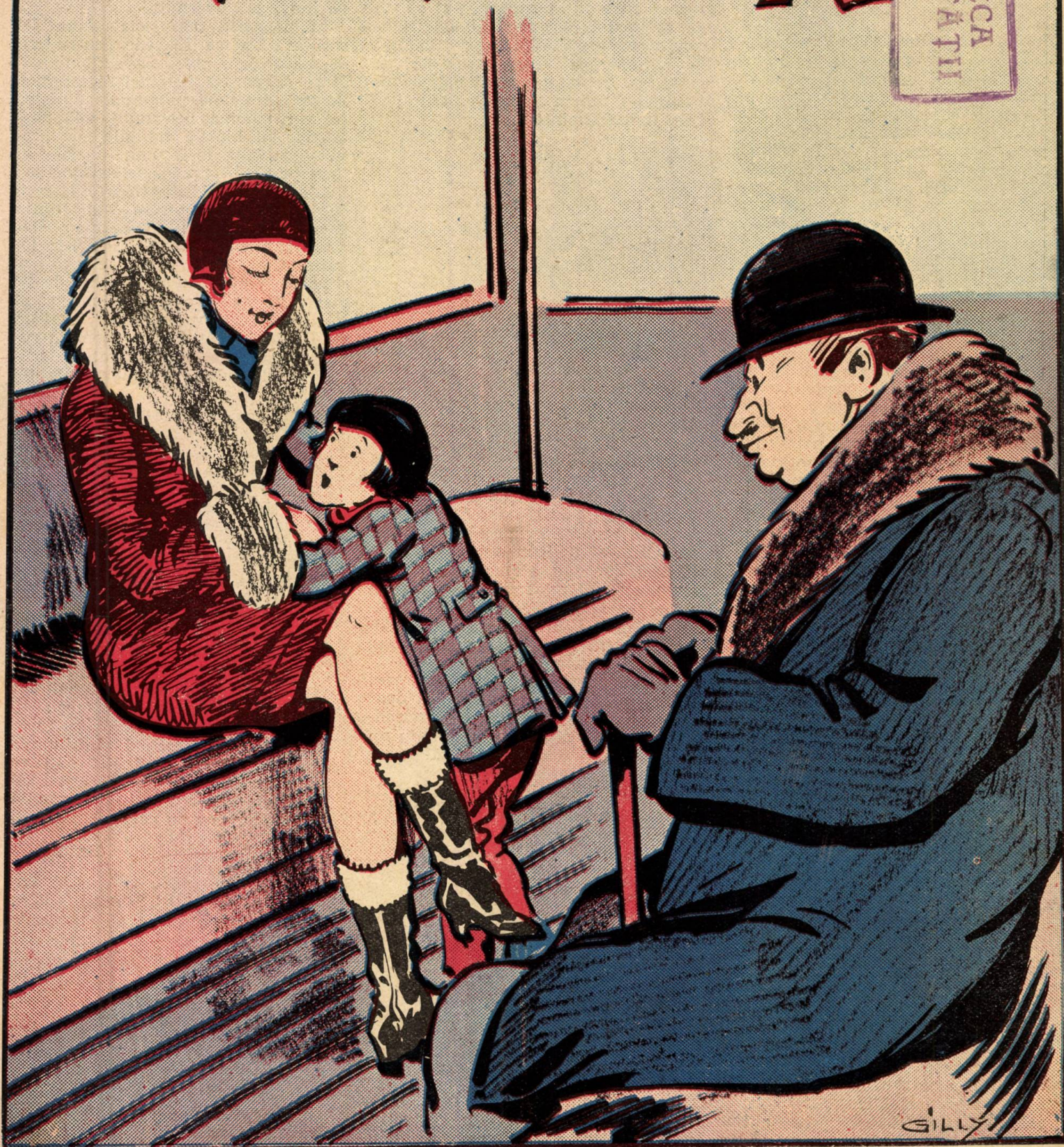
CITII: ILUSTRAȚIUNEA ROMÂNĂ

DOCTORUL.— Vederea ți s'a slăbit din cauza băuturii....
 NEA NIȚĂ PITPALAC. — Ce vorbești, domnule doftor, eu când beau văd dublu....

VESELIA

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
IASI

- Stai cuminte, Puiule.... se uită domnul la tine...
— Ce la mine? Se uită la picioarele mătăle, mămico....

23 Ianuarie

Suntem în ajunul sărbătoarei Unirii. E o zi care sosește la timp ca să ne privim unii pe alții și să ne întrebăm: unde mergem?

Alegerile județene de peste 2 săptămâni și apoi cele comunale care urmează, se pare că vor fi primele schimbări de focuri, ale viitorului război electoral. Un război, care dată fiind organizarea guvernamentală pe „voinicii”, va putea da și măsura voiniciei fiecărui partid.

Și în definitiv toate acestea, pentru ce? Pentru că domnul Maniu și al său ministru de finanțe nu s’au convins că țara este destul de fericită, după 14 luni de guvernare și pentru că opoziția vede cu spaimă că ultimele rezerve ale averii naționale sunt asvârlite pentru apărarea Turcucaiei economice, a cărei soartă a fost (cum zic confrății dela presa „prietenă”) **deacum** pecetluită!

Iată la ce gânduri întunecate ne obligă roșul de pe fila de mâine a calendarului.

Și iată justificarea întrebării îngrijorate din capul acestui articol: unde mergem, unde mergem?

Ei, vreți să știți? — La chioșc! Să luăm „Veselia”, „Almanahul” și „Nea Nită” antidotul. Că dacă e vorba să ne prăpădim, barem să ne prăpădim de râs!

Tot pentru că suntem în ajun de 24 Ianuarie, să vorbim un sfert de coloană și despre... concordie. În special: despre concordatul preventiv. Povestea acestei invenții cu nume pompos, este cunoscută. Sub pretext că ajută comerțul cinstit în criza infernală a timpului, specialiștii de la guvern au adus această posibilitate de a se plăti datoriile, fără (sau mai rar: cu) dobândă și în proporții variabile.

Rezultatul a fost că prea puțini negustori s’au gândit să prevină, în concordantă cu creditorii, urmările

posibile ale afacerilor încurcate. Restul au scontat concordatul ca un chiul. Destul că guvernul, își dă la reparaat concepțiile tocite prea curând de intemperiiile vremii rele de pe piață. Cu regretul pentru bunele intenții, nu putem decât să-i urăm: cele multe înainte!

Acum când 1930 vine să ne apese cu greutatea de care ne-am crezut scăpați în involburarea sărbătorilor și urărilor de fericire de acum trei săptămâni, o expresie, o formulă ne vine în minte: „rezistența cetățenească”. Era acum doi ani lozinea celor lihniti după puterea pe care o au astăzi în deplină posesiune, fără folos însă pentru cei cărora li se propăvăduia rezistența. Mă întreb dacă cei care ne învățau altădată să resistăm, își dădeau seama atunci, și dacă își dau seama azi ce înseamnă rezistența? Cred ei oare, că astăzi ar fi posibil să rezisti fiscului (cei mai voinici dintre toți „voinicii”), când legea evaziunii te face să visezi și noaptea urât?

Nu era cu puțină rezistența nici atunci, nici mai ales acum. Și doar nu pentru că d. Maniu ar fi... irezistibil. O, nu! Vederea d-lui Maniu nu poate inspira decât cele mai pioase gânduri de... contribuabil.

În schimb sfetnicul de la finanțe este un om... irezistibil! Și vedeți pentru aceasta plătesc contribuabilii!

E curios cum numirea directorilor în noile „directorate” administrative a trecut fără vuet. E ca și cum lucrul n’ar avea nici o importanță.

Poate că și publicul pune același preț pe inovația guvernului.

În tot cazul țara cade mâine își serbează Unirea, se vede pentru prima oară, dela proclamarea României Mari, despărțită în cinci directorate. Domnii directori, cu grad de ministru, își vor măcina deacum încolo nostalgiiile în bielele capitale de provincii pe care le locuiau, — doar în opoziție. Vai! crude presentimente! Pentru provincii, directoratele vor fi însă de oare-care folos. Nu e puțin lucru ca Temișoara (ce ce nu și Bazargicul?) să-și aibe ministrul în localitate, să fie în vizită cu d. X și d-na Y. Viața zilnică a urbei de pe Bega, va pulsa altfel, atunci când d. Bocu își va plimba profilul de Ovidiu exilat, sau de general român în disponibilitate pentru... scăderea talentului, pe bulevardele temišorene.

Chiar pentru cetățenii din afara urbei de reședință directorială, directoratele vor fi de folos. Cererile populației (și numai domnii miniștri știu câte cere populația pe care ani de zile ai dus-o cu zăhărelul demagogiei) vor fi mai lesnicios rezolvate prin directorat. Adică baciul Decebal Troacă, având o plângere contra jandarmului din sat, în loc s’o trimite la București, o va trimite de aci înainte directoratului respectiv, care decorând-o cu un pomelnic întreg de pecetii și rezoluții o va înainta la București pentru rezolvare; poate că durată se va mai lungi, dar se chiamă că serviciul se face... direct.

Chiar pentru directori, înființarea directoratelor cu domiciliul silit va avea avantaje.

Când vor cădea din slujbe, se mută cu camionul, nu cu calea ferată!

Dr. Dras

